UPT

THIERRY LELIÈVRE

IVANKA BERETTA MOLLA

Majka obitelji do kraja!

Thierry Lelièvre

IVANKA BERETTA MOLLA

Majka obitelji do kraja!

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
181

Uređuje, izdaje i odgovara
IVAN ZIRDUM

Lektorirao i korigirao
ANTUN JURIĆ

Tisak
»Plamen« Slavonski Brod

THIERRY LELIÈVRE

IVANKA BERETTA MOLLA

Majka obitelji do kraja!

ĐAKOVO 1993

Naziv izvornika
JEANNE BERETTA MOLLA
Mère de famille jusqu'au bout!

Naziv izdavača
Éditions Mame, 1992
CHALET

S francuskog preveo
Dr. SREĆKO BOŠNJAK

Knjiga se može naručiti na adresu:
Knjižnica
U PRAVI TRENUTAK
54400 Đakovo, pp 51
Tel. (054) 843-049

Ovu knjigu posvećujem svojoj majci, koja ode u nebo godine 1986, te svojoj sestri Ani, udatoj, i njezinoj djeci Klaudini, Agnezi i Gwenoli, koje su također udate!

Predgovor

Dana 6. srpnja 1991. Papa Ivan Pavao II. potpisao je dekret o herojskim krepostima mlade majke obitelji, liječnice po zanimanju, koja je žrtvovala svoj život kod rađanja svog četvrtog djeteta, da bi to dijete živjelo. Tako je otvoren put za proglašenje blaženom doktorice Ivanke Beretta-Molla, koju odsad Crkva pozdravlja imenom časnom službenicom.

U vrlo uzbudljivom iznošenju života ove kršćanke našeg vremena, vrlo angažirane, zauzete u temeljitom izvršavanju njezinih različitih dužnosti, pisac, svećenik Thierry Lelièvre, upoznaje nas s činjenicom, da je Crkva izjavila da je ta kršćanka proglašena časnom službenicom Božjom, nakon što su priznate njezine herojske kreposti. Kad se radi o takvom slučaju, kao što je doktorica Ivanka Beretta-Molla, Sveta Crkva sa svojom jedinstvenom pedagogijom, pokazuje nam u životu te majke obitelji put milosti Božje.

Pisac ovog životopisa, mladi francuski svećenik, župnik velike župe u rimskom predgrađu, po svom pastoralnom iskustvu, tako reći specijalizirao se u proučavanju života blaženika i svetaca našeg vremena, da bi iznio korisne pouke za život kršćanima našeg vremena.

U uzornom životu jedne majke obitelji naših dana, pomaže nam prikazati majčinsku brigu Crkve, koja želi osvijetliti kreposti onih, koji su najvjerodostojniji kršćani svih vremena, to jest svetaca. Da, naša Majka Crkva nastavlja s rađanjem takvih svaki dan, da bi nas njihovi primjeri i njihov zagovor utvrđivali u vjeri.

Zahvaljujem svećeniku Thierry-u Lelièvre-u da nam je pomogao upoznati divan život s tako lijepim svjedočanstvom.

Vatikan, 2. veljače 1992,
na blagdan Gospodnjeg Prikazanja

Mons. Jean François Arrighi,
potpredsjednik Papinskog savjeta
za Obitelj

Uvod

IZBOR NASLOVA

Zašto sam stavio takav naslov?

Razlog je jednostavan i pomaže nam upoznati Ivanku Molla kao »Majku obitelji«:

1.U povijesti svetosti, majke obitelji nisu tako brojne (što se može vidjeti u dodatku na kraju knjige). Nedavno, jedna majka obitelji, koja nije mučenica, udova, zatim redovnica, proglašena je blaženom od pape Ivana Pavla II. na 9. prosinca 1990., a zove se Marguerite d'Youville (1701 – 1771). Ima još majki obitelji i proučava se njihov slučaj (vidi na kraju knjige). Dakle, radujmo se, da je u našem stoljeću jedino kao majka obitelji, a nije ni udova ni redovnica, a umrla je za svoje materinstvo, ovdje predstavljena kao uzor ženama, uzor majkama obitelji.

2. Većina životopisa napisanih nakon smrti Ivanke, ističu njezino nekrvno mučeništvo. Rijetki su naslovi, koji ističu tu oznaku. Ističu: Sveta mama, divna žena, odgovorno zvanje za majčinstvo.

3. Dakle, herojski čin Ivanke, koja žrtvuje svoj život da bi spasila četvrto dijete, koje nosi pod svojim srcem, pokazuje svima, koji su je poznavali, njezinu moralnu veličinu i izazivlje divljenje. Odjek njezine dragovoljne žrtve brzo se raširio i izvan granica njezine domovine. Njezin izbor ljubavi za život pokazao je njezin skriveni, ali bogati život ljubavi, spreman na najveću žrtvu.

Njezin život prikazan za svjedočanstvo života, koji je dar Božji, njezino mučeništvo ne treba sakriti sav njezin

život, koji bijaše trajna priprema za »najljepši dan moga života«, kako ona reče, govoreći o smrti, koja se približavala, da ostvari njezino zvanje. Dan njezine herojske žrtve.

To je intenzivno proživljena vjera, koja je pomogla da u njoj raste i dozrije odluka da se daruje do kraja, poput Krista, koji se žrtvovao za sve. Njezin život majke okrunjen je žrtvom njezina života za svoje dijete. Ona posvećuje u slavi svoju kalvariju ljubavi za svoju obitelj, za Boga, za Krista.

Više nego jedan naslov, koji označuje ovu knjigu o njezinom mučeništvu za svoju majčinsku ljubav, izabrali smo naslov, koji opisuje uspon te majčinske ljubavi prema mučeništvu.

Ivanka je, prije svega, majka. Njezino zvanje jest zvanje majke. Ona ljubi muža, ljubi svoju djecu, ljubi svoju obitelj. Ona daje, daruje, žrtvuje život, svoj život.

Ona je majka do kraja: »Nema veće ljubavi nego što je žrtvovati svoj život za druge!«

Njezino svjedočanstvo »moglo bi poslužiti da osvijetli heroizam mnogih kršćanskih majki, reče Pavao VI., u njihovim svagdanjim žrtvama. Ivanka pruža vidljivi uzor majkama našeg vremena, da nađu kršćanski smisao života i majčinske radosti.

Prvi dio

IVANKA JE MNOGO PRIMILA

Najprije od svoje obitelji, zatim od crkvenih pokreta, društava, s kojima je sudjelovala. Ta dva faktora na poseban način pomažu njezinoj duhovnoj izgradnji. Zato je važno upoznati ih da bismo razumjeli Ivankin izgrađeni karakter.

IVANKA JE MNOGO PRIMILA ...

OD SRETNE KRŠĆANSKE OBITELJI

Ivankini roditelji

Sredina sretne kršćanske obitelji, sredina u obitelji Beretta, u kojoj se Ivanka rodila, bijaše osvijetljena od strane njezinih roditelja. Otac Albert, rođen u Magenta, zadnje je dijete od njih sedmero, a svi bijahu muškarci. Albert ostade siroče bez majke, u svojoj četvrtoj godini. Primljen je u odgojnu ustanovu, u kojoj je vladao pravi kršćanski duh. Trpio je, što je izvan svoje obitelji, ali sjeme kršćanskog odgoja razvijalo se s dobrim plodovima. Nije bio potpuno odsječen od svojih najbližih. Odgoj se nadopunjao i s jedne i s druge strane... Postao je u odrasloj dobi, nakon školovanja, blagajnik u ustanovi za preradu pamuka »Cantoni«, sa sjedištem u Milanu. »Divan čovjek ... njegove mudre riječi, pune vjere, a osobito njegov primjer, pomogli su nam živjeti kršćanski«, pripovijedaju njegova djeca.

Njegova buduća supruga, Marija De Micheli, rođena u Milanu, prvo je dijete od njih šestero, a sva djeca bijahu ženska. Kao mlada djevojka željela je u redovnice, ali njezin ispovjednik joj je savjetovao da se odluči za kršćanski brak, gdje će biti za nju pravi samostan, u kojemu će služiti Bogu i sebe posvetiti. S dubokom vjerom, sa žarkim duhom ljubavi, staložena duha, čvrsta karaktera, odlučna, puna dobrote, jednostavna i aktivna tiha, vodila je brigu za svoju djecu...

Albert i Marija vjenčali su se u Milanu 12. listopada 1908. Bog ih je povezao Sakramentom ženidbe i nadahnjivao u ljubavi prema brojnoj obitelji. Imali su trinaestero djece. Petero ih je umrlo rano. Ostalih osmero ostadoše i pod mudrim vodstvom svojih roditelja završili fakultete sve do doktorata. Tako je želio njihov otac. Evo po redu te sretne djece: Amalija, Franjo, koji će postati strojarski inžinjer, Ferdinand, Henrik (kao svećenik-kapucin uzeo je ime Albert), zatim Ivanka, te Virginija (koja će postati redovnica), svih četvero postadoše liječnici, kirurzi, Zita je doktorica farmacije, Josip je inžinjer, zatim postade svećenik u Bergamu.

Roditelji Beretta, prema pravilu sv. Franje Asiškoga, posvetit će se laičkom apostolatu, živeći prema Evanđelju u duhu sv. Franje...

Euharistija je u središtu njihova života, Evanđelje je izvor, siromaštvo i ljubav prema siromasima pratit će ih u svemu životu, a sredstvo je savršenstva u služenju braći bližnjima. Vole Crkvu, vjerni crkvenim direktivama i spremni su na sve pozive Crkve. U obitelji su nastojali stalno davati dobar primjer u trajnoj pobožnosti s djelima kršćanske ljubavi, izbjegavajući sve što bi moglo nanijeti štetu kršćanskim krepostima.

Ivanka je deseto dijete, rođena je na blagdan sv. Franje Asiškoga, 4. listopada 1922. u mjestu Magenta, kod očevih roditelja. Krštena je 11. listopada na ime Ivanka-Franjka u crkvi svetog Martina, a krstitelj bijaše stric, mons. Josip Beretta.

Život molitve u obitelji

Ivankina braća pripovijedaju: »Otac je svako jutro ustajao u pet sati, da mogne biti na Misi. Nakon toga bi doručkovao, te se uputio prema kolodvoru, vozeći se

tramvajem, a mi smo ga pratili. Vraćao se s posla u osam sati navečer, a mi smo išli u susret.

Jutrom, majka nas je pratila u crkvu na Misu i pomagala svojom poukom za Pričest i zahvalu za taj veliki dar. Otac nas je također pomagao da molimo za vrijeme nedjeljne Mise. Nitko nas nije prisiljavao da idemo na Misu svaki dan, ali majka nas je brižljivo i blago budila i hrabrila, pomažući našu osobnu molitvu Spasitelju. Ako bi majka otišla na Misu s djecom, koja se spremiše, ostala su djeca naknadno otišla, jer su svi znali kamo treba otići. Ako koje dijete ne bi otišlo, jer je željelo još nešto ponoviti za školu, nitko nije prigovarao. Skoro svakoga dana bijasmo u crkvi.

Navečer u obitelji molili smo krunicu. Starija djeca stojeći s ocem pred Gospinim kipom, koji bijaše postavljen na glasoviru. Najmanja djeca sjedila su nasuprot majci i češće su pozaspala! Otac bi izgovorio posvetnu molitvu Srcu Isusovu i Svetom Josipu, zaštitniku naše obitelji!«

Roditelji su prvi odgojitelji djece za molitvu, osobito svojim roditeljskim primjerom. Apostolsko pismo pape Ivana Pavla II. tumači: »Konkretan primjer, drukčije rečeno, živo svjedočanstvo roditelja jest temeljni elemenat, nenadomjestivi elemenat odgoja za molitvu, a ostvaruje se moleći s djecom, i tako ispunjavajući svoje kraljevsko svećeništvo, osvajajući sve dublje srca svoje djece, ostavljajući u njima tragove, znakove, koje događaji života neće lako moći izbrisati« (Familiaris consortio, broj 60).

Otac se pobrinuo da se održi jedinstvo među članovima obitelji i da se ukloni sve, što vodi do zla. U najbolnijim časovima života, kao što su bolest i smrt kojeg djeteta, iako su roditelji mnogo trpjeli u duši, sve su primali predajući se volji Božjoj, spokojno i s pouzdanjem u Boga.

Virginija, jedna od Ivankinih sestara pripovijeda: »Nikad ne bijaše galame niti nepromišljenih riječi, koje bi mogle pomutiti radost obitelji. Ako bi majka morala nešto prigovoriti, otac bi se s tim složio, ako bi otac morao nešto pokuditi, majka bi bila na njegovoj strani. Ta sloga pripomagala je potpunoj i solidnoj izgradnji njihove djece. Atmosfera kuće ispunjena je vedrinom i mirom, unatoč potrebnih prigovora i potrebnih kazni za djecu kad to bijaše potrebno.«

Obitelj Beretta živi onako, kako je Bogu ugodno, i ta obitelj bijaše »Domaća Crkva«, kako takvu obitelj nazvaše noviji pape. Odgajalačko poslanstvo i služba kršćanske obitelji prava je služba u kojoj se Evanđelje prenosi i širi, tako da obiteljski život postaje put vjere i na neki način prvotni kršćanski nauk i škola života u nasljedovanju Krista...

Snagom takvog odgoja, roditelji svojim životnim svjedočenjem, prvi su glasonoše Evanđelja pred svojom djecom. Još više, moleći s djecom, predajući se s njima čitanju riječi Božje, i pomažući im da u intimnosti Tijela Kristova — euharistijskog i crkvenog — po kršćanskom nauku, roditelji postaju potpunije roditelji, u tom smislu, da ne rađaju samo tijelo, nego i preporod u duhu, koji ključa iz križa i uskrsnuća Kristova« (Familiaris consortio, broj 39).

Ivanka će napisati malo prije svog vjenčanja: »Moji sveti roditelji bijahu tako mudri! Ta mudrost bijaše odsjev njihove dobre, pravedne duše, koja se sinovski bojala uvrijediti Boga.«

Boravište otvoreno drugima

Obitelj Beretta nije zatvorena, nije sebična. Ivanka i njezina braća nastoje biti otvoreni prema drugima posjećuju nedjeljom siromahe sa svojim ocem i žrtvuju se za njih, nastoje donijeti im nešto za njih dobro i korisno. Majka nastoji skupiti i nešto poslati misionarima. Kad je slobodna od mnogih poslova, plete čipke za oltarnike, koje će poslati u misijske zemlje.

Djeca svjedoče: »Naš otac nas je naučio, da se brinemo za starije osobe, za napuštene, za odbačene. Sjećam se jednog starca, koji je više godina, osobito zimi, zbog velike hladnoće u domu za siromahe, bivao primljen u našu kuću. Njegovo slikarsko umijeće nas je zanimalo.«

Sjećanje njezine sestre: »Naša je majka svaki dan vodila brigu o kućnim troškovima. Nije bilo rasipanja... Ako bi ostalo nešto novca, darivao bi se onima, koji bijahu siromašniji od nas. Kad bi se željelo nešto novo nabaviti u kući, otac bi uvijek pitao, da li smo uvjereni da je to potrebno.

»Umjerenost i plemenitost za druge bijaše u središtu odgoja u obitelji. Ne bijaše uobičajeno primati darove, osim u posebnim prigodama, kao na primjer na godišnjice, prilikom uspjeha u školi i na kraju godine.

Naši roditelji bijahu strogi, ali nikad nas nisu tukli. Oni su nam tumačili stvari, da bi nas uvjerili kako je dobro što čine. Kod nas je vladala velika sloga. Radosti nije nikad manjkalo u našoj kući. Tko nije tako nešto proživio, teško će to razumjeti. Treba naučiti radovati se i trpjeti u zajednici: ljudi se pomažu u životnim teškoćama i u studiju.«

Ivankin brat Josip nastavlja ovako: »Aktivno smo sudjelovali poput naših roditelja u životu župe, u društvu za zaštitu mladeži, na sastancima i aktivnostima u Katoličkoj akciji i u Društvu sv. Vinka Paulskoga: karitativnog smjera. Navečer, očekujući naš dolazak iz župske dvorane, majka bi molila drugu krunicu.

Majka bi uvijek kupovala 4–5 kilograma kruha više, kako bi mogla pružiti kojem siromahu, kad bi se pojavio na kućnim vratima. Majka je mnogo molila, ne bi li koji njezin sin postao svećenik. Čuvala bi lijepo izvezen oltarnik, što ga je uresila naša baka, a to bi čuvala za svog prvog sina za njegovu Mladu Misu, ako Bog dadne tu milost.

Majka je krojila i šivala tkanine, kako bi mogla zaodjeti svu svoju djecu do njihove 15. godine... Mnogo je molila za svako od svoje djece.

Prilazila bi svakom djetetu, da bi napose svako svoje dijete posavjetovala u vezi sa školom. Nije zaboravila francuski jezik, koji je učila u školi. S djecom je učila latinski i grčki, kako bi bila u stanju pomoći djeci.

Mnogo smo primili od naših roditelja. Svaki dan svog života neću prestati Bogu zahvaljivati što nam je dao oca i majku, uzore u svemu.«

Roditelji Ivankini bijahu divni, darujući svojoj djeci sve što su bolje znali i mogli. Posebno su učili djecu, da bude ljubavi u obitelji. Djeca su naučila od roditelja da pomažu jedno drugo u svemu. Starija djeca pomagala su mlađu djecu, braću i sestre u školskim stvarima, u zadaćama, u tumačenjima kod raznih predmeta. Pomagala su se djeca u djelima apostolata. Pomagala su se prigodom bolesti. Posebno su se pomagala i nadopunjavala kad je trebalo nositi breme za svu obitelj, za svu djecu, kad umriješe roditelji.

Roditelji su naučili djecu, da rastu u pravoj slobodi pred materijalnim dobrima, prihvaćajući način jednostavnog života, i strogog života, uvjereni, kako čovjek više vrijedi po onome što on jest, nego po onome što ima, kako je papa Ivan Pavao II. pisao u Familiaris consortio (br. 37): »Djeca trebaju steći, naslijediti ... smisao prave ljubavi, koja je plod iskrene pažnje i nesebične službe u pogledu drugih, posebno najsiromašnijih i najpotrebnijih. Obitelj je prva škola, temeljna škola društvenog života: kao zajednica ljubavi, obitelj nalazi u darivanju sebe zakon, koji je vodi i pomaže joj napredovati i rasti« (Familiaris consortio, br. 37).

Odgoj potpuno kršćanski, atmosfera sreće i u kušnjama, međusobno poštivanje, koje vlada u obitelji Beretta, bijaše prva škola svetosti za Ivanku. U obitelji je naučila moliti sa srcem punim sabranosti, ljubiti siromahe, starije osobe, bolesnike, misionare. Naučila je raditi savjesno, biti vjerna u malim kao i u velikim stvarima i prigodama, živjeti po Evanđelju sasvim jednostavno i odano. Promatrala je moralnu sliku svojih roditelja i prenosila naslijeđeno bogatstvo u svoju obitelj.

IVANKA JE MNOGO PRIMILA...

PO SVETIM SAKRAMENTIMA – KRSTU, ISPOVIJEDI, PRIČESTI, POTVRDI

Obitelj Beretta morala je seliti u drugo mjesto. Amalija, sestra Ivankina, u svojoj 16. godini postade plućna bolesnica. Trebala je čistog zraka, sunca i mira. Veliki industrijski grad, kao što je Milano, ruši zdravlje. Zbog Amalije, obitelj seli u Bergamo. U tom mjestu Ivanka će provesti od svoje 3. godine do svoje 15. godine. Otac nastavlja raditi u Milanu i vraća se u Bergamo navečer, umoran, ali sretan, što sve prikazuje Bogu kao svoju žrtvu.

Amalija je u dvadesetoj godini života. Ona spremno i zdušno priprema Ivanku na Prvu ispovijed i Pričest, na susret s Isusom u Euharistiji. Kad Ivanka imađaše pet i po godina, 4. travnja 1928., u bergamskoj župskoj crkvi, prima Isusa Spasitelja u prvoj Pričesti. Nakon Dekreta pape Pija X., koji je preporučio raniju i češću Pričest, savjetovao je, da se i mala djeca, dobro pripremljena, što ranije pripuste na Pričest, da prime Euharistijsku hranu.

Obučena u bjelinu, s bijelom koprenom na glavi, Ivanka postaje živo Svetohranište za Isusa Krista. Od toga dana, svako jutro, u pratnji svoje majke, ide u crkvu, da za vrijeme Mise primi sv. Pričest. Tako radi po kiši i nevremenu: Sveta hostija postaje njezina svagdanja, potrebna hrana.

Papa sveti Pijo X. iznosi izvanredne plodove Euharistije i navješćuje kako će i djeca, primajući Euharistiju,

postati sveci: Ako je Bog sama dobrota, u Svetom Pismu dobrota znači savršenost, vjernost, i tko se sjedinjuje s Isusom Kristom u Pričesti,nalazi jakost od tog Sakramenta, postiže savršenstvo i svetost. Iz Svete Hostije crpi snagu, da se uzdigne iznad sebe, da teži za vječnom srećom i da prezire lažna dobra ovog svijeta, koja ne mogu zadovoljiti ljudske težnje i duševne želje.

Biskupu Valencije, papa sveti Pijo X. rekao je: »U Francuskoj kritiziraju nemilosrdno ranu Pričest, prema mom Dekretu, ali velim, zahvaljujući ranoj Pričesti, bit će svetaca među djecom!«

Ivanka pohađa pučku školu kod redovnica. Ona je poput drugih učenica. Nije se natjecala, da postigne najviše ocjene u školi. Voljela je više velike šetnje na čistom zraku nego mrcvariti se s knjigama, da ne bi oboljela kao i njezina sestra Amalija. U srednjoj školi postizala je bolje ocjene, osim fizičkog odgoja. Fašistički režim, koji se nametnuo u Italiji od godine 1922, u godini, kad se Ivanka rodila, nastojao je osvojiti mladež i propagirao je športove, i strože zahtjeve na ispitima u školi.

Mussolinijev fašizam, državni totalitarizam, nije trpio katolička društva, kao što su društva za zaštitu mladeži, katolički skauti, Katolička akcija, karitativne ustanove i djeca ljubavi prema potrebnima, jer su te ustanove imale veliki utjecaj na izgradnju mladeži u vjerskom duhu. Fašizam je želio imati potpuno svoj utjecaj na mladež, koristeći slobodno vrijeme i pomaganje siromašnijih građana.

U godinama 1930–1940, kad bijaše veliko siromaštvo u Italiji, fašistička sekcija u svakom selu dijelila je rižu, tjestenine, brašno i ulje u zimskim mjesecima, posebno pomaže mlade bračne parove, napose prigodom rađanja djece. Ljeti bi fašisti odvlačili mladež na praznike, da ih odgajaju u fašističkom duhu. To bijaše

puno strože u gradovima nego po selima i teško je mladež mogla izbjeći ta ljetna okupljanja mladeži.

Ivankin brat Ferdinand pripovijeda: »Sve smo činili, da ne sudjelujemo u fašističkom odgoju na ljetnim kolonijama. Bijaše propisana i uniforma za mladež, a mi smo te uniforme držali u ormaru, kad god to bijaše moguće, da bismo izbjegli fašistički odgoj. Ako bismo morali sudjelovati išli smo na 'fašističke subote', pa kad su nas prozivali, odgovorili bi 'tu sam', kako bijaše propisano, nakon toga nastojali smo pobjeći... Fašistički 'drugovi' smatrali su nas nepouzdanima. Jednog dana, jedan je fašist katranom napisao na zidu našeg vrta: 'ILI STE S NAMA ILI PROTIV NAS?'. Otac je ostao miran, te zlobni natpis zaklonio kamenjem, da se ne vidi, da se ne opazi od prolaznika.«

Ivanka je primila Sakramenat Potvrde u osmoj godini života. Znala je iz vjeronauka, da prima Duha Svetoga da osnaži dar Krsta i da postane aktivna kršćanka, da postane apostolski djelatna, da postane svjedokinja svoje vjere. To se zbilo 9. lipnja 1930. u bergamskoj katedrali. To bijaše svečano. Ivanka se glasno odriče sotone i njegovih djela, odriče se grijeha i odlučuje slijediti Krista ljubeći ga i služeći mu.

Odana je zahtjevima svoje vjere, svoje molitve, svoje svakodne Pričesti... Svaki dan posvećuje kratko vrijeme razmišljanju, da dobije što više duhovne snage i radosti u kršćanskoj ljubavi svakog dana. Poslije podne, između učenja školskih predmeta, posjećuje Isusa u Presvetom Oltarskom Sakramentu. Ona dobro znade, da se Isus nalazi u Svetoj Hostiji na Oltaru. Jedna Ivankina prijateljica svjedoči: »Ivanka imađaše vrlo komunikativnu vjeru, tako da su oni, koji su je posjećivali, ubrzo osjetili, kako stječu oduševljenje za Crkvu i za Krista. Stjecali su više žara za kršćanski život, zahvaljujući Ivanki... Osim

jutarnje Mise, Ivanka je odlazila u crkvu poslije podne na Večernju i na molitvu krunice.«

Druge njezine prijateljice i njezine sestre svjedoče: »Nismo zaboravile njezin blagi karakter, njezin trajni smiješak, njezin duboki pogled, koji je odavao njezin uravnoteženi duh, čistu dušu, plemenito srce... Sačuvala je svoj rezervirani značaj, blagost, podložnost starijima, uvijek vedra i zadovoljna sa svim, što doživi. S kolegicama bijaše dobra i uslužna. Nije dopuštala da se kritiziraju profesori, da se govori zlo o drugima, a kad bi netko počeo bilo što nezgodno pred njom govoriti, dala bi znak, da se s tim prestane.«

Voljela je ljepotu prirode. U praznicima voljela je crtati i slikati. Majka ju je učila svirati na glasoviru... Uvijek otvorena prema drugima, opraštala je i podnosila strpljivo nevolje, umornosti, osobe neodgojene, teške karaktere, ali u sebi je trpjela radi svega toga. Znala se trajno žrtvovati, da bi drugi bili zadovoljni, da bi drugi bili sretni i mirni.

Njezina Prva Pričest u ranim godinama, pomagala je Ivanki da postane Euharistijska duša svega svoga života. Darovi Duha Svetoga, primljeni u Sakramentu Potvrde, pomagali su je da raste u vjeri i da je pripreme da postane apostolska duša tijekom svega života. Svaki Božji dar primljen spremno i s ljubavlju, donosi potrebne milosti za posvećenje!

IVANKA JE MNOGO PRIMILA...

OD TALIJANSKE KATOLIČKE AKCIJE

Drugi jedan faktor, važan u duhovnoj izgradnji Ivanke i za njezin apostolat, jest povezanost s Talijanskom Katoličkom akcijom. U teškim časovima Drugog svjetskog rata i u borbi protiv kršćanskih vrijednosti, Društvo katoličke akcije, osposobit će brojne katolike laike, da postanu podrška crkvene hijerarhije, za rad za Kraljevstvo Božje, za Kraljevstvo Kristovo.

Da bismo bolje upoznali pravu sliku Katoličke akcije, osnovane godine 1868. od dvojice mladih Talijana, dosta je pročitati nagovore papâ, osobito pape Pija XII. u godinama mladih dana Ivanke.

Članovi Katoličke akcije, tijesno povezani uz svoje svećenike, uz svoje biskupe, uz Papu, sudjeluju u djelima apostolata da pomognu upoznati i ljubiti Isusa Krista, nastojati da Krist vlada u svim savjestima, u obiteljima, u javnom ćudoređu, javnom moralu, u društvenim odnosima, u životu naroda i u međunarodnim odnosima.

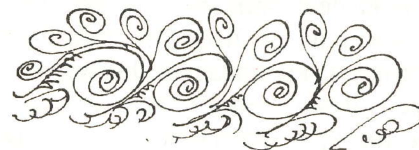
»Izgraditi društvo na kršćanskim temeljima, na poštivanju Evanđelja i evanđeoskog morala, na obnavljanju obitelji i obiteljskog života, vraćajući ponovo braku sveti sjaj njegova sakramentalnog dostojanstva, bračnim drugovima smisao njihovih dužnosti i probuđenje savjesti u njihovoj odgovornosti, ponovo potvrđujući u svemu društvu vrijednosti autoriteta, discipline, poštovanja, prava i međusobnih dužnosti ljudske osobe. Za to je potrebna molitva, primjer, ljubav uvijek spremna, pomoć poniženima i ožalošćenima, izvršavanje u potpunosti dužnosti vašeg staleža, u obitelji, na radu, u društvu«, rekao je Pijo XII. 6. listopada 1940. ženskoj mladeži Katoličke akcije.

Predloženi ideal članovima ženske mladeži u Katoličkoj akciji, prema nauci Pija XII. jest slijedeći: Euharistijska pobožnost, apostolsko djelovanje, herojska čistoća.

Isti Papa ohrabruje voditeljice Katoličke akcije da izgrađuju svoje pripadnice za svetost: »Drage kćeri, ciljajte na visoko! Predlažite u jednostavnosti, ali u jasnoći i snažno, uzvišene ciljeve vašim pripadnicima, zatim, pratite ih strpljivo, podržavajte ih s blagošću, hrabrite ih s ljubavlju na putu. Radite, kako bi se one hranile često, pa i svaki dan svetim i čistim Tijelom Isusovim... radite da male duše, povjerene vašoj brizi, ne stavljaju zapreke djelu Božjem. Učite ih da se predaju u ruke Kristove Majke Marije, pa ćete doživjeti čudesa milosti, koja će preobraziti, transformirati život vama povjerene mladeži u živim svetohraništima Isusa Krista, koje će postati poučljivi instrumenti, poučljiva sredstva života za Krista.«

Već u 12. godini, Ivanka se upisuje svake godine u Katoličku akciju u različitim župama, koje posjećuje redovito. Deviza, geslo: djelatnost, rad, molitva, žrtva u Katoličkoj akciji, Ivanka je proživljavala iskreno i spremno...

Ivanka će biti vrlo aktivna u Katoličkoj akciji. Bit će odgovorna u različitim odjelima.

IVANKA JE MNOGO PRIMILA...

OD DUHOVNIH VJEŽBI

Ponovo nova seoba. Novo seljenje! Sestra Amalija umire u siječnju 1937. godine u svojoj 26. godini zbog posljedica plućne bolesti, te od nekih drugih bolesti. Njezin život bijaše put prema Kalvariji. Obećala je poslušnost svojim roditeljima, siromaštvo i čistoću Bogu, prikazala se kao žrtva, posvećujući se Presv. Djevici Mariji. Svoj svojoj braći i sestrama pružala je primjer kršćanskog života. Ivanka bijaše vrlo odana Amaliji. Amalijina smrt bijaše, dakle, za nju težak udarac. Napor u školi, zdravlje nešto pogoršano: sve to tražilo je od nje, da se jedno vrijeme odmori.

Ivankini roditelji odlučuju seliti u malo primorsko mjesto Quinto al mare, blizu sveučilišta, što je potrebno za djecu-studente. U novoj župi, obitelj Beretta nastavlja prijašnje običaje: svagdanja Misa, vjeronauk, procesija, itd... Majka je izabrana kao predsjednica žena Katoličke akcije. Ivanka se upućuje polako u liturgijski život uz pomoć župnika, koji joj pomaže da se što više poveže s Kristom.

Za vrijeme školske godine, od 16–18. ožujka 1938., sudjeluje u duhovnim vježbama, koje vodi isusovac Avedano. Ivanka će primiti mnogo milosti za ta tri dana razmišljanja, da će njezin život biti otada još bliži Bogu. To će biti potvrda da njezin kršćanski život postaje odgovorniji, jer je odraslija. Stvara odluke, koje usmjeruju njezin život još više prema Kristu, prema Kristovu

Evanđelju. Postat će još plemenitija u svojoj ljubavi prema Bogu i Crkvi.

U tim duhovnim vježbama ona razumije temeljne vrijednosti, koje njezinu duhovnom životu daju definitivnu strukturu: važnost Božje milosti, strahota grijeha, potreba molitve, nasljedovanje Krista, mrtvenje, mortifikacija, a osobito ona shvaća apostolski rad kao najzdraviji izraz ljubavi.

Kasnije će se moći uvidjeti iz njezinih odluka, koliko su te duhovne vježbe bile za Ivanku poseban dobitak i usmjerenje za njezinu budućnost. U svojoj maloj bilježnici »Uspomene i molitve« zapisala je svoje zadivljujuće odluke. Bilježila je ukratko što je iznosio voditelj duhovnih vježbi. Tu je nacrt života, koji će je pratiti sve do smrti. Evo jedanaest njezinih odluka iz duhovnih vježbi:

— Odlučujem sve činiti za Boga. Sve svoje djelovanje, sve teškoće u životu prikazujem Bogu.

— Da bih bolje služila Bogu, neću više ići u kino, osim ako ustanovim da je film pristojan, da nije sablažnjiv ili nemoralan.

— Spremna sam radije umrijeti nego smrtno sagriješiti.

— Bojat ću se smrtnog grijeha kao zmije otrovnice, pa opet ponavljam: stotinu puta prije umrijeti nego Boga uvrijediti.

— Molim Boga, da mi pomogne da ne bih došla u pakao, da mi pomogne izbjegavati sve, što bi bilo zlo za moju dušu.

— Svaki dan ću moliti »Zdravo Marijo«, da mi Bog dadne svetu smrt.

— Molim Boga, da mi pomogne razumjeti njegovo veliko milosrđe.

— Slušati nastavnike i učiti iz ljubavi prema Isusu.

– Počevši od danas, uvijek ću moliti na koljenima izjutra u crkvi, a navečer u svojoj sobi pred krevetom.

– Sve ću podnositi, makar mi netko činio i nepravdu, jer je poniznost najkraći put do svetosti.

– Molit ću Boga, da me vodi u raj. Reći ću mu, da me je strah od pakla. To će mi pomoći još više moliti i uz Božju pomoć ući ću u Nebo i biti sa svecima i sa svim svetim dušama.

Ivanka je sastavila ovu molitvu posvete Gospi:

»Djevice Marijo, u Tvoje majčinske ruke predajem se potpuno, sigurna da ću primiti što Te molim. Imam pouzdanja u Te, jer si Ti moja slatka i predraga Majka. Povjeravam se Tebi, jer si Majka Isusova. U tom pouzdanju mirna sam, sigurna sam da ću biti u svemu uslišana. S tim pouzdanjem u srcu pozdravljam Te kao svoju Majku, kao svoju nadu. Tebi se posve posvećujem, moleći Te da me ne zaboraviš da sam Tvoja i da Tebi pripadam: gledaj na me i brani me, slatka Majko Marijo, u svakom času moga života preporuči me svom Sinu Isusu.«

Naučila je ove molitve Isusu:

»Isuse, obećajem da ću se podložiti svemu, što Ti budeš dopustio da me snađe u životu. Jedino mi daj da upoznam Tvoju volju.

Predobri, preslatki Isuse, Bože neizmjernog milosrđa, Oče naših duša, osobito najslabijih, najbjednijih, najbolesnijih, onih, koje Ti pratiš posebnom ljubavlju. Dolazim zamoliti Te, da iz ljubavi i po zaslugama Tvoga Presvetog Srca dadeš mi milost da razumijem i da činim uvijek Tvoju svetu volju. Daj mi milost da se povjerim Tebi. Daj mi milost da budem sigurna u vremenu i u vječnosti u Tvojim božanskim rukama, koje su pune ljubavi.

Sve za Te, Bože moj, moja neizmjerna ljubavi, što god činim, što god govorim, što god trpim, što god mislim u

svakom času života želim Ti dati svoju dušu, posvećujem Ti svoje srce, da u meni raste vatra svete Božje ljubavi.

Bože, pomozi mi, da Tvoja nedostojna službenica Tebe uvijek sluša, ne obaziri se na moje grijehe. Srce Isusovo, budi mi milosrdno. Jedino Ti budi radost i ljubav moga srca.

U divnom Srcu moga Isusa želim osigurati svoj stan, želim živjeti i umrijeti u svakom času u Tvom Srcu i nikad iz Njega ne izaći.

Da Ti zahvalim i da zadovoljim za svoje bivše grijehe, za svoje bivše nevjernosti, darujem Ti svoje siromašno srce. Posvećujem ga potpuno Tebi i odlučujem uz Tvoju pomoć više nikad sagriješiti.«

Za vrijeme tih duhovnih vježbi, u kojima je Ivanka naučila razmatrati, posvetiti kratko vrijeme osobnom razgovoru u prisutnosti Božjoj, slušajući u tišini i šutnji Boga i govoriti mu spontanim riječima, koje dolaze iz srca. Ivanka će biti vjerna svakog dana kratkom razmatranju. Te duhovne vježbe proizvele su u Ivanki napredak u njezinu kršćanskom životu.

Nakon duhovnih vježbi, Ivanka je dobivala puno bolje ocjene u školi. Nabavlja Misal, za svagdanje Mise, kako bi što bolje pratila Svetu Misu. Zadržava sebi povjerene mlade članice Katoličke akcije i tumači im riječi Sv. Pisma. Strpljiva je sa svima. Zahvaljujući njezinoj dobroti, ona znade ohrabriti, oduševiti, pozdraviti sve svojim iskrenim i nenamještenim smiješkom, punim blagosti i smirenosti. Želi pomagati siromahe i daruje im neke svoje predmete, koji su za druge djevojke važne, tako sapun, koji komad odjeće i slično.

Ivanka se divi šta rade misionari, a u svojim duhovnim vježbama odlučuje ponovo pomagati misionare, da će sama postati misionarka Evanđelja. Za misionare prikazuje svoje molitve, svoje Pričesti, svoje žrtve i materijalnu pomoć.

Ivankin otac imao je običaj darovati djeci manji iznos novca u velikim svečanostima u godini. Te godine za Božić, poslije podne Ivanka i njezina sestra Virginija daruju za misije lijep iznos, što su primile za Božić.

Ivanka još više i još bolje i ozbiljnije shvaća svoj kršćanski život, sve čini odgovorno i razumno, s ljubavlju.

Kao u duhovnim vježbama, na hodočašću, na sastancima mladeži, to su prigode, izvanredne prigode obraćenja, novo usmjerenje prema Bogu. Blago onima, koji iskorišćuju takve susrete i odgovaraju na Božje pozive.

IVANKA JE PRIMILA...

OD RAZLIČITIH OKOLNOSTI

Duhovne vježbe Ivanki daju potrebne snage da mogne podnositi i teška izkušenja slijedećih godina, da mogne podnijeti bolne časove, koji snalaze u životu svakog kršćanina.

Prekidala je svoje školovanje za godinu dana, da sačuva zdravlje, a to je učinila po želji svojih roditelja. Te godine nastojala je pomagati majci u kućnim poslovima. Posvetila se je i sviranju na glasoviru. Nastojala je što bolje duhovno napredovati, a u tome bijaše joj vođa mons. Righetti, njezin ispovjednik i liturgičar na glasu.

U rujnu 1939. opet nastavlja svoje školovanje. No, tada bijaše i početak drugog svjetskog rata. Italija bijaše saveznica s Njemačkom. Saveznici teško bombardiraju mjesto u kojemu žive ona i sva obitelj Beretta. Tako, obitelj Beretta mora opet seliti u Bergamo 1941.

Na 29. travnja 1942. Ivankina majka u svojoj 53. godini doživljava arterijsku hipertenziju, prenapetost žila, arterija, što je uzrokovalo pogoršanje zdravstvenog stanja. Mora ostaviti sedmero svoje djece i preseliti se k Bogu, u vječni život. Smrt majke velik je udarac za svu obitelj, ali svi se nadaju, da je njihova majka već dobila nagradu u nebu, jer je na zemlji živjela prema Kristovu Evanđelju. Primjer majke ostat će za sve kao veliko svjetlo i kao duhovni testament. Majka je željela da se namjesto cvijeća dadne novčani prilog za misije. Na kraju je rekla djeci: »Ljubite i poštivajate svoga oca i nemojte

ga pustiti samoga. Budite Božji u svemu. Ako Bog pozove nekoga od vas u svoju službu, odazovite se. Ako netko ostane u kući, neka vodi brigu o dobrom ocu! Budite svi vjerni Srcu Isusovu, pobožni Djevici Mariji, Kristovoj Majci, prema sv. Josipu i prema sv. Franji... Oprostite mi, ako sam vam učinila štogod nažao i molite za mene. Nek vas Bog blagoslovi. Grlim vas majčinskom ljubavlju!«

Ivanka je tek u svojoj 20. godini. Mnogo je plakala za majkom, ali uvijek ju je tješila majčinska dobrota.

Četiri mjeseca kasnije, 10. rujna, Ivanka dobiva vijest od svog brata Josipa iz Bergama (Ivanka je ostala u Quinto al mare zbog školovanja), da je umro njihov ljubljeni otac, koji je trpio od anemije, od slabokrvnosti, malokrvnosti više mjeseci. Sedmero braće i sestara okupilo se oko mrtvačkog lijesa: »Naši roditelji završili su svoj zemaljski život. Radili su da nas usreće u životu, živjeli su u svjetlu vjere«. Tako je pred svima rekao Josip. Obitelj se nakon toga vraća u mjesto Magenta gdje je prije živjela, u očevu kuću. Ferdinand je već završio školovanje i postao liječnik, doktor medicine. Franjo je postao inžinjer. Henrik liječnik kao i Ferdinand. Zita je magistra farmacije. Troje drugih još studira. Ivanka godine 1942. završava gimnaziju klasičnog smjera. Pomišljala je postati redovnica i misionarka u Brazilu, gdje je njezin brat, svećenik kapucin sagradio bolnicu. No, ipak se odlučila studirati medicinu na sveučilištu u Milanu, da bi se kao liječnica, mogla posvetiti brizi za bližnje, osobito za siromahe i bolesnike.

U rujnu 1943. Italija prekida savezništvo s Njemačkom, a Nijemci počinju okupirati Italiju. Talijanska vojska je u rasulu. Uzbune i bombardiranja iz zrakoplova ne prestaju. Ivanka je svjedokinja mnogih nasilja u tim događajima. Njezin brat Franjo to je iskusio. Nijemci ga uhićuju, ali ga, nakon tri tjedna, puštaju na slobodu.

Njegova dva brata liječnici, koji bijahu časnici, bježe u Švicarsku, da se ne bi morali boriti u njemačkoj vojsci protiv svog naroda, ili da ne bi bili ubijeni od Nijemaca. Strah vlada svuda, neimaština, prisilne selidbe kao i druge obitelji za vrijeme rata. Bijaše mnogo iskušenja za vjeru u životu Ivanke i njezine braće i sestara.

Studentski život Ivankin tijekom triju godina u Milanu, pa onda u Paviji sa svojom sestrom Virginijom, vrlo je jednostavan. Za vrijeme studija i ispita, ona mudro dijeli dan na molitvu i školu. Svaki dan sv. Misa, pa onda učenje, pa molitva krunice. Kad osjeti umor od učenja, prekida i odlazi u crkvu na kratki pohod Presv. Oltarskom Sakramentu, živom Isusu u Hostiji. Posvećuje se kratkom razmišljanju i razgovoru s Isusom.

Ivanka uči uvijek u prirodi, gdje je nitko neće smetati. Profesor anatomije na predavanju govori često bezobzirno, grubo, surovo, sablažnjivo. Da pokažu svoje neslaganje, Ivanka i još dvije njezine kolegice sjedaju u prvu klupu, nasuprot profesoru i protestiraju protiv profesorovih riječi, koji ih je svojim ponašanjem žalostio i uvrijedio. Uspjele su svojim postupkom prisiliti profesora da bude suzdržljiviji i da više nikoga ne vrijeđa.

Tijekom svog studija, Ivanka ne prestaje sa svojim duhovnim usavršavanjem... Čita knjigu: »Posvetimo vrijeme svakog časa!« U toj knjizi ona je pročitala: »Svoju prošlost povjerimo Božjem milosrđu, budućnost Božjoj providnosti...« Ivanka odlučuje čvrsto: »Stalno vršiti volju Božju i živjeti u radosti (in laetitia)...«

Priznaje svoju nepopustljivost, jednu vrstu tvrdoglavosti i odlučuje tu uzgoritost poniziti, ispraviti, pokoriti. Također priznaje kako nekad znade suditi bližnjega, ali odluka slijedi, da to mora prestati, premda je borba u tom smislu teška...

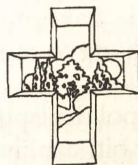
Marljivo studira i polaže ispite. Gradiva je mnogo. Knjiga je mnogo. Mora biti strpljiva, veli ona. Treba svoju

dužnost obavljati kako može najbolje, a drugo prepustiti Bogu i svetima u nebu, koji će se pobrinuti za pomoć!

Ivanka voli penjanje po planinama. Uspinje se odlučno. Odlučna je i u studiju. Napokon, diplomira i postiže doktorat na medicinskom fakultetu 30. studenog 1949. godine. Završila je i specijalizaciju kirurga. Tada je imala 27 godina. Tijekom svog studija, obitelj Beretta imala je i sretnih događaja. Na 16. lipnja 1946. brat Josip zaređen je za svećenika u katedrali grada Bergama. Sretna Ivanka organizira oveći skup djevojaka iz Katoličke akcije, da prisustvuju svetom obredu ređenja. Vidljivo je Ivanka vesela i radosna i kliče: »Pjevajmo i kličimo od radosti, jedan misnik više, službenik Božji više, jedan instrument, jedno sredstvo u Božjim rukama više za posvećenje duša i za slavu Božju!«

Samo dvije godine kasnije, brat Henrik, u 32. godini, postaje također svećenik. Zaređen je u Milanu 13. ožujka 1948. Kao liječnik-svećenik, odlučuje poći u misije u Brazil. Nakon tog događaja slijedi vjenčanje brata Ferdinanda 11. siječnja 1950. Iste godine, sestra Virginija postiže doktorat iz medicine.

Ivanka ne može sakriti svoju radost nad tim uspjesima braće i sestara... Divna atmosfera u njezinoj obitelji, primjer roditelja, braće i sestara, unatoč brojnim iskušenjima, milost Sakramenata, podrške Crkve i duhovne vježbe, pružile su Ivanki ljudsku i kršćansku solidnu izgradnju. Ona je svjesna, da sada treba od toga darivati drugima!

Drugi dio

IVANKA JE SVE DARIVALA, SVE DAVALA, DIJELILA

Ivanka u svojoj dvadesetoj godini, spremna je raditi na tome, da njezini talenti, koje je primila, donose plodove kod mladeži, kod siromaha i bolesnika, kod svog muža, kod svoje djece (Vidi: Mt 25,14-23; Iv 15,5). Ivanka želi plemenito dijeliti s drugima. Ona znade da je to njezina dužnost i zadaća: darivati iz ljubavi.

IVANKA JE SVE DARIVALA, DAVALA, DIJELILA...

KAO LAIČKI APOSTOL, IVANKA ODUŠEVLJAVA I PRIVLAČI MLADEŽ

U svojoj šesnaestoj godini, nakon svojih duhovnih vježbi, ona vidi, gdje je njezino polje apostolskog djelovanja: Biti Kristov apostol među svojim kolegicama. Ljubiti duše, da ih osvoji za Krista. Svjesna je, da je mnogo primila, ali ne želi to blago čuvati samo za se, nego dijeliti sa svima, koji nisu imali prilike postići ono, što je ona postigla. Vjera je dar Božji. Tko ga je primio, dužnost mu je dalje ga prenositi.

Ivanka se sjeća obećanja prigodom Sakramenta Potvrde. Ona je govorila djevojkama, članicama Katoličke akcije: »Biti na oprezu, bdjeti. Naprijed neprestano, do kraja, pod svaku cijenu. Boriti se protiv duhovnih neprijatelja (protiv demona, sotone, đavla, zla duha, protiv pokvarenog svijeta, protiv njegovih zavodljivosti, boriti se protiv svojih strasti, koje su vrlo jake). Osvajati duše za Isusa Krista! Biti spremna dati život za Krista Kralja! Znati biti gospodarica, vladati sobom, ne gledati sve oko sebe, što ne valja, što Boga vrijeđa, što može duši nanijeti veliku štetu i dušu odvojiti od Boga, od Božje milosti, izgubiti Boga i dušu. Znati zagospodariti svim težnjama tijela, koje vode nizbrdo, čuvati se neumjerenosti u jelu i piću. Trebate biti spremne pomagati u kući. Trebate naći vremena za molitvu! Deset minuta osigurati za razgovor s Bogom, to ne smije biti teško!«

Mnogo je svjedočanstava, mnogo je osoba, koje su postigle dar pouzdanja u Boga, zahvaljujući Ivanki, koja je znala utvrditi i aktivirati vjeru svojih kolegica, članica u Katoličkoj akciji, ali i drugih. Pomagala je sve, da riješe sumnje i časove krize, osvjetljujući im probleme u svjetlu Evanđelja, a ne samo u svjetlu razuma. Svoje uvjerenje znala je braniti hrabro.

Sva njezina mladost jest intenzivan apostolat. Kao liječnica u dispanzeru (gdje se besplatno liječilo), a osobito u svojoj obitelji, Ivanka će biti stalno apostol za dobro i spasenje drugima. I još više, njezina smrt bit će najveće svjedočanstvo njezine ljubavi prema Bogu! Za život, za svoju obitelj!

Zlatno razdoblje njezina apostolata tijekom studija, pa sve do udaje, neumorno radi za druge. To su godine velikog nutarnjeg obogaćenja, koje je prenosila na druge. Puna je entuzijazma, oduševljenja, ona ima izvanrednu želju, dati se za druge, da se i drugi daruju Bogu u radosti. U slobodno vrijeme, osim studija i poslova u kući, ona radi za Katoličku akciju, za članice Katoličke akcije, za žensku mladež, da je osvoji za Krista i za Kristovu Crkvu! Za dobro drugih! Svoju mladost žrtvuje za apostolat!

U župi

Tako u mjestu Magenta, u jesen 1942., s dvije svoje sestre, zaposluje se Ivanka u župskom društvu za zaštitu mladeži. Ivanka je po običaju, vrlo aktivna, inicijativna, stječe prijateljstvo djevojaka najživahnijih, komedijaški raspoloženih, skoro neozbiljnih, te postaje njihova voditeljica. Organizira ekskurzije, molitvene sastanke, operete, šaljive igre s glazbom i male kazališne komade, imendanske svečanosti i igre, sve to sa svrhom da odgoji

mladež za ljubav prema Bogu i bližnjemu, da ih odvrati od egoizma, od sebičnosti i od svjetovnih zabava.

Društvo je izvanredno napredovalo. Evo svjedočanstva: »Tiha, šutljiva, razmišljala je o svakoj svojoj akciji, slušala je druge, govoreći vrlo malo, odgovarala je točno kao da je slušala neki nutarnji glas pri tome. Kad bi sastanci završili, Ivanka i njezina sestra ostale bi i počistile prostoriju, u plemenitoj namjeri i jednostavnosti, kao da je to normalno. Ona bi djevojke znala u praznicima pozvati u svoju kuću, da se svi osvježe duhovnim vježbama...« U svojoj dvadeset i drugoj godini predvodnica je najmlađih u Katoličkoj akciji, a od 1946 do 1949. predsjednica je ženske mladeži. Od 1951 do 1952. delegatkinja je, pa onda predsjednica od 1952 do 1955.

Ona podsjeća na glavni razlog svog apostolskog djelovanja u Katolikoj akciji: »Na početku Katoličke akcije, bijaše geslo: 'Treba raditi!' To je potrebno i danas, ali ima mnogo mržnje u srcima! Pa i među onima, koji se iskazuju kršćanima, ima nekršćanskog života, daleko su od toga da prakticiraju pravi kršćanski život. Krist je svijetu ponudio milost, a svijet još i danas živi u grijehu. 'Treba raditi!'. Današnji papa Pijo XII. više puta je to isticao. Da Krist kraljuje, da Krist vlada, da dođe Kristovo Kraljevstvo, treba suradnika. Zato je Katolička akcija pod vodstvom svećenika!

Djelovanje u Katoličkoj akciji urgentno je, potrebno je osobito tamo, gdje ima mnogo neznanja ili neprijateljstva protiv vjere. Treba širiti istinu i ljubav Isusa Krista!«

Vrlo privlačiv primjer

Dostavljala je teme za konferencije nacionalnim predsjednicima Katoličke akcije. Ono što bi predlagala,

bilo je plod njezina osobnog uvjerenja i njezina obiteljskog odgoja. Ono što je predlagala i druge učila, životom je potvrđivala. Prema staroj iskonskoj mudrosti: Riječi pokreću, a primjeri privlače!

Isticala je svjedočanstvo primjera, koji vrijedi više od riječi: »Treba živih primjera o veličini i ljepoti kršćanskog života. Istinu potvrđivati vidljivim primjerom svoga života, nastojati da istina postane privlačiva, pružati vlastitim primjerom svjedočanstvo za Krista«.

Ivanka je govorila: »Ne bojte se braniti Boga, Crkvu, Papu i svećenike, sad je za to pravo vrijeme. Protiv protuvjerske i protumoralne kampanje, ne smijemo ostati indiferentni. Moramo biti predvodnici u obrani zdravih temelja i svetosti prema kršćanskoj tradiciji naše domovine!«

»Treba raditi, treba se zaueti na svim poljima: društvenom, obiteljskom, političkom. Raditi trebamo, jer su se ujedinile sve snage zla, mračne sile, koje ugrožavaju sve oko nas i nas same, ako ne budemo budni! Potrebno je, da sile dobra budu ujedinjene, da budu obrana, da budu barijera, da budu pećina: Ovuda se ne može prolaziti! Danas, svaki član, svaka članica Katoličke akcije treba biti vojnik u polju akcije za Božje Kraljevstvo. Dakle, ne bojmo se, jer s nama je Bog i Božja pomoć. Na apostolski rad, branimo Crkvu i njezine službenike uz cijenu vlastitog života!«

Ivanka je često govorila djevojkama Katoličke akcije, preporučujući im krepost čistoće i odgoja prave ljubavi: Kako sačuvati čistoću? Tijelu je potrebna posebna ograda u tu svrhu. Potrebna je žrtva! Čistoća je krepost povezana s drugim krepostima, koje su potrebne za čuvanje čistoće... Čistoća postaje ljepota, zatim snaga i sloboda! Slobodan je onaj, koji je u stanju usprotiviti se, boriti se i obraniti se!«

Ivanka je stalno vodila računa o programu u kinopredstavama, na televiziji, kako bi mogla djevojkama preporučiti najbolje stvari, najbolje predstave, najbolje vijesti. O prijateljstvu između mladića i djevojaka govorila je: Biti pozvan osnovati obitelj, ne znači vjenčati se za 15 dana! Ne može poduzimati put ljubavi, prave ljubavi, tko nije naučio ljubiti. Kad se nauči ljubiti, onda treba sebe usavršavati. Sebe i ljubljenu osobu! Treba se junački boriti protiv svoga egoizma, protiv svoje sebičnosti. Djevojka od 15 godina nije zrela da potpuno ljubi. Srce je osjetljivo, slabašno, ne smije s njim postupati nasilno! Treba naučiti gospodariti, vladati sa svojim osjećajima i svojim instinktima, svojim nagonima! Treba polako sazrijevati na konkretan, na ispravan, na pravilan način!«

U svojim bilješkama, nakon saslušane konferencije, predavanja isusovca Rotonia o ograničavanju rađanja (propovijedao je i držao predavanja 1944—1948), može se čitati: »... Katolički liječnik ne može i ne smije ubijati! Nitko ne smije ubijati! Smrtni je grijeh ubiti dijete u majčinoj utrobi, pod srcem majke. Odrješenje od toga grijeha pridržano je biskupu. Obični svećenik ne može dati odrješenje od toga grijeha prije nego dobije ovlast od biskupa!«

Ono, što bi drugima govorila, bilo je njezino uvjerenje. Željela je odgojiti volju drugima, da sačuva sve od grijeha. Uživati i ubijati nije za odgojena čovjeka, još manje za kršćanina. Na račun zabave i sebičnog užitka nije slobodno drugoga ubijati. Ni malo dijete prije rođenja! Isus je preporučivao: »Odreci se samoga sebe!! Na riječ današnjeg svijeta 'zabava, uživanje', mi kršćani odgovaramo 'dužnost'. Znati u sebi izgraditi pravu osobnost, pravi karakter, znati sebe držati u vlasti, sebi znati zapovjediti: ne smiješ. Nije slobodno! Potrebna je gimnastika žrtve. Svaki dan jedna žrtva! Na primjer: Znati

šutjeti. Naučiti trpjeti s onim, koji trpi, pokazati mu kršćanski smiješak!«

Bliska i pažljiva sa svakim

Više nego u svojim konferencijama i predavanjima, bila je još izvrsnija u osobnim susretima. To svjedoče njezine rođene sestre: »Kad bi Ivanka u javnosti govorila, izražavala bi se jednostavno, ali osobito pred djevojkama. Brinula bi se za njih i za njihove probleme. Njezina riječ imala je velik utjecaj, jer je govorila onako kako je živjela. Znala je mlade djevojke pridobiti za duhovne rekolekcije, dane sabranosti, za duhovne vježbe, za ekskurzije, za kazališne priredbe.«

Mnoge su djevojke od Ivanke tražile savjete. Davala im je mudre odgovore, ali bi uvijek dodala: »Posebno ti savjetujem: Moli!«

Njezine prijateljice govore o njezinu apostolatu: »Shvaćajući dobro duhovne potrebe djevojaka, koje je vodila, osvajala je mladi svijet, pa smo nakon Mise još ostajale s njom u razgovoru...«

Stalno je isticala veliko blago vjere! Isticala je svagdanju Pričest! Preporučivala je razmatranje, posjet Presv. Oltarskom Sakramentu, molenje krunice. Pružala je u svemu vlastiti primjer, pa je mogla s pravom tražiti i od drugih, da se ugledaju u njezin primjer! Često je ponavljala: »Živite s Isusom, često Isusa primajte u Pričesti, molite za obraćenje onih, koji ne vole Isusa, koji su daleko od Isusa. Vi znadete da je prva dužnost članova Katoličke akcije: moliti!«

Sigurno, »treba raditi«, ali nema apostolata bez molitve! Mi smo apostoli! Ako želimo da naš apostolat ne bude uzaludan, nego uspješan, za to je jedino sigurno sredstvo: molitva! Moramo biti moliteljice, makar nas

svaki dan sve oko nas rastresalo i smetalo u molitvi! Molitva mora biti povezana s vjerom u Božju svemogućnost. Bog nas može pomoći u radu i molitvi. Ako nemamo vjere, molitva izgine!

Preporučivala je molitvu na koljenima, da bi apostolsko djelovanje bilo plodnije!

Govorila je članicama Katoličke akcije: »Prije nego se počne raditi, treba se sjetiti Boga i zatražiti Njegovu pomoć. Treba se uteći izvoru svakog dobra, svakog dara, samom Bogu! Samo ako smo obogaćeni Božjom milošću, moći ćemo oko sebe tu milost širiti, jer nitko ne može dati ono čega nema!«

Običavala bi Ivanka uzeti sa sobom nekoliko suradnica, da bi s njima u molitvi i apostolatu istakla životni program, koji je vrlo zahtjevan. Pozvala bi na mjesto molitve, u »cenakul« — dvoranu Posljednje Večere, da bi uz molitvu njezine suradnice postale pravi apostoli, pravi učenici Isusovi: »Želim da postanete sol, kvasac aspiranticama, koje se pripremaju za apostolat, jer gdje postoji mjesto molitve, gdje se duše posvećuju, tamo se izgrađuju odlične radnice Katoličke akcije. Znajte braniti svoju vjeru uz svaku cijenu. Budite prave apostolke, koje će osvajati duše u vašem društvu!«

Željela je Ivanka povećati broj plemenitih osoba za apostolat!

Teški dani

Ivanka se sjeća duhovnih dobara, izvanrednih dobara, primljenih u duhovnim vježbama, kad imađaše šesnaest godina. Zato je organizirala takve vježbe za pripadnice Katoličke akcije, za mlade i starije.

Za vrijeme rata nije bilo lako naći se zajedno na mjestu za duhovne vježbe, pripremiti hranu potrebnu za

te dane, a posebno bijaše opasno sastajanje zbog bombardiranja. Išla bi posjetiti roditelje, da izmoli pristanak za pripadnice Katoličke akcije, da za koji dan budu s njom na duhovnim vježbama i obnovama. Koje nisu mogle platiti, preuzela bi troškove za njih!

Duhovne vježbe potrebne su, govorila je, da se mogne napredovati u vjeri, za rast vjere: »Duhovne vježbe jesu škola, u kojoj je Isus učitelj. U toj školi uči se, kako se treba boriti protiv svoje vlastite osobe, protiv težnji prema zlu, treba tjerati od sebe zloduha, koji nas navodi na zlo. Duhovne vježbe jesu klinika, u kojoj dobivamo pomoć, da ojačamo, ako smo slabe, da dobijemo energije, koje su potrebne, ako imamo simptome zla, da odbacimo zlo, ako je već u nama!« Priređivala je taborovanja za tu mladež. Jutrom najprije molitva, Misa, razmatranje, koje predvodi svećenik, zatim penjanje po gorama, pjesma, igre. Na povratku pohod Presv. Olt. Sakramentu, duhovno čitanje u crkvi, uvečer nakon večere krunica, vesele pjesme i počinak!

Zatim je stalno isticala kako je za apostolat potrebna žrtva: »Da, raditi, žrtvovati se, ne za postizanje reputacije, ugleda, nego jedino za slavu Božju. Sijati, bacati sitno sjemenje i nikad se ne dati u tome umoriti. Ne misliti uvijek, što će biti. Ako u tom poslu doživimo po koji neuspjeh, primimo ga u plemenitosti. Neuspjeh, koji apostol prihvaća, koristan je, korisniji je za spasenje nego triumf. Radimo uvijek u plemenitosti, u poniznosti, ne računajmo uvijek na plodove svoga rada. Raditi, djelovati, ne ljenčariti, ne spavati. Spašavati svijet nikad nije lako. Ni za Sina Božjega Isusa Krista, ni za njegove apostole! Upamtite: »Katolička akcija znači žrtvovanje!«

I sama se mnogo žrtvovala, doživljujući nepredviđene nevolje da dobije što više milosti za pripadnice Katoličke akcije. Žrtvovala se ne brojeći svoja dobra

nastojanja i žrtve, pa i kasno navečer, kad bi se vraćala sa sveučilišta.

Godine 1954., prigodom kanonizacije svete Marije Gorreti, ona piše: »Marija Goretti uči nas da je život ljepši kad je darovan za velike ideale, a postići velike ideale, treba znati umrijeti!«

Francuski mladić, blaženi Marcel Callo, umro je nakon mukâ, da bi ostvario svoj ideal. Rođen je samo nekoliko mjeseci prije Ivanke. Bijaše apostol u skautizmu, u društvu katoličke radničke mladeži, svuda je svijetlio drugima svojim apostolskim primjerom. Njegovo mučeništvo vrhunac je njegova apostolskog divnog primjera. Mučen u nacističkim logorima sve do smrti. I on se hranio svagdanjom Pričešću, živim Kristom u posvećenoj Hostiji. Mladež koju je vodio, oduševljavao je za što češće ispovijedanje i pričešćivanje, jer se tako ostvaruje međusobno jedinstvo i jedinstvo s Bogom!

»Privući duše i voditi ih Kristu, bijaše ideal Marcela za devet radnih godina i tijekom dviju godina logora, u koje su ga nacisti osudili, jer je osvajao za Krista: Nitko ne može biti kršćanin, a da nije apostol! Apostol znači biti čovjek, koji se odlučuje za plemenito djelo s jakom voljom da ostvari nacrt Božji na zemlji. Svu braću i sestre Isusa Krista osvajati za Krista. Inače bez toga nitko se ne može zvati apostolom. Ne može se postati apostol bez molitve, bez ispovijedi i Pričesti, moleći za druge, i nitko ne dolazi u nebo bez toga!...

»Mi trebamo biti sijači radosti i sreće u radničkoj klasi ... pridobivati naše drugove, oslobađati ih od zlih utjecaja, voditi ih Kristu, našem Božanskom Vođi, da ih on rasvijetli i da im dadne kreposti, kako bi rasli u vjeri i ljepoti Kristove nauke u životu... Hoćemo da Krist svuda zavlada, cjelokupno Evanđelje u svemu našem životu!« Tako Marcel Callo!

Marcel bijaše zaručen prije nego su ga nacisti odveli u Njemačku, na prisilni rad. Godine 1943. piše on iz Njemačke svojoj zaručnici Margareti: »Ja nisam kao mladići koji se zabavljaju s djevojkama. Moja je ljubav čista i plemenita. Čekao sam svoju dvadesetu godinu i onda se s tobom zaručio, jer sam znao da prije toga to ne bi bila prava ljubav. Treba biti gospodar svoga srca da bi ga darovao onoj, koju je Krist odredio za me. Krist me je nagradio zato, darujući te meni, a to je najljepše blago, koje se može dobiti!«

Margarita, njegova zaručnica, bit će u bazilici Sv. Petra u Rimu, 4. listopada 1989. prigodom proglašenja blaženim mladića Marcela, koji je umro u austrijskom mjestu Mauthausenu, logoru smrti 19. ožujka 1945. Ivanka je koristila i taj primjer za se i za druge!

Škola ljubavi

Osim svoje aktivnosti i odgovornosti u Katoličkoj akciji, za vrijeme svoga naukovanja na sveučilištu, u godinama 1943—1945., Ivanka još organizira grupu mladih studentkinja, pripadnica karitativnog djelovanja u Društvu sv. Vinka Paulskoga. Oduševljava ih za karitativni rad, posebno za one, koji trpe, za bolesnike, za osamljenike, za one, koji se nalaze u teškoćama, za starije osobe, za napuštene.

Ivanka organizira tjedni posjet siromašnim obiteljima. Prati djevojke k starim osobama, koje donose mlijeko potrebnima, kupon za kruh i meso, čiste njihove stanove, uređuju sve u stanu, u sobama, dolaze za imendane i darivaju kolače, koje je Ivanka sama ispekla...

Svaka djevojka ima određenu zaduženost: skupljati rublje za vojnike, koji odlaze u Rusiju, odhraniti svinjče za siromahe, pripremanje toplog doručka starijim osobama, itd. Najmlađe svojevoljno prihvaćaju pletenje i krojenje odjeće za najsiromašniju djecu.

No, potrebno je prirediti malo radosti i veselja. Ivanka je napisala na posebnom listu nekoliko izreka o smiješku: Smiješak! Nasmiješite se!

— Poput djeteta, nasmiješiti se Bogu, od koga nam dolazi svako dobro!

— Nasmiješiti se Ocu nebeskom molitvama uvijek savršenijima!

— Nasmiješiti se Duhu Svetom. Nasmiješiti se Isusu, približujući se Njemu u Svetoj Misi, u Pričesti, u posjetima Isusu na Oltaru!

— Nasmiješimo se Papi, koji je Kristov namjesnik!

— Nasmiješimo se ispovjedniku, koji nam oprašta grijehe u ime Isusovo, pa i onda kad od nas traži odluke, ozbiljne odluke!

— Nasmiješiti se Presvetoj Djevici Mariji, da bismo usmjerili svoj život prema njezinu uzoru, da nam pomogne, da nas vodi k svetosti!

— Nasmiješiti se anđelu Čuvaru, jer nam ga je dao Bog, da nas vodi u Nebo!

— Nasmiješiti se našim roditeljima, braći i sestrama, jer moramo biti baklje, svjetiljke radosti, pa i onda kad se od nas traže zadaće, koje vrijeđaju našu oholost!

— Nasmiješiti se uvijek, opraštajući uvrede!

— Nasmiješiti se u društvima, zabranjujući svaku kritiku i svaku riječ, koja je zapravo mrmljanje! Nasmiješiti se svima, koje nam Bog šalje tijekom dana!

»Svijet traži radost, ali je ne nalazi, jer je daleko od Boga!

Već smo razumjeli da radost dolazi od Isusa. S Isusom u našem srcu nosimo radost. Isus će nam dati jakosti i snage da postignemo radost.

Sreća se nalazi u tome da nam Isus bude u srcu. Tajna

sreće jest u tome da živimo povezani s Kristom, da mu zahvaljujemo na svemu, što nam šalje njegova dobrota!«

Ivanka želi od djevojaka, koje predvodi, da šire poruku radosti svima. Ivanka uvijek bijaše sa smiješkom, bijaše duša, u kojoj je živio Isus Krist, izvor svake prave radosti!

Bog ljubi darovatelja, koji daruje s radošću! Bog ljubi veselog darovatelja!

Djevojke, koje je Ivanka predvodila, nastojale su postati pravi apostoli ljubavi svuda. Ivanka ih je učila, izgrađivala za ljubav:

— Trpljenje u životu dar je Božji, koji se treba prihvatiti i podnositi s ljubavlju!

— Materijalno siromaštvo, koje je vladalo kod mnogih u mjestu Magenta, može se ublažiti odricanjem od nepotrebnih i suvišnih stvari!

— Ima siromaha, koji često traže pomoć. Ne mogu kupiti odjeću, ne mogu platiti stanarinu ili kupiti potrebne lijekove, ima djece, kojih su roditelji u bolnici, a otac često u zatvoru!...

— Ima osoba, koji su naizvan uredni, ali siromašni i stide se zamoliti bilo što, što im je potrebno. Žele sakriti svoju bijedu. Takvi ne znaju ili se ne usuđuju nešto zamoliti, zapitati, a žive u velikoj neimaštini. Nitko im ne dolazi u pomoć, a često se nalaze u velikom siromaštvu!

— Ima opet osoba, kojima ništa ne manjka, ali im je potrebno razumijevanje, utjeha, informacija, savjet!

— U svim takvima kršćanin treba vidjeti braću, sliku Kristovu, Krista, koji se izjednačuje sa siromasima. Kršćanin ne smije čekati da ga siromah traži, kucajući na vrata, nego kršćanin treba takvome ići u susret, pa ako treba i potražiti ga!

Treba moliti za takve! Isus u Euharistiji »središte je ljubavi«, središte je, centar je, koji traži dobra djela svuda!

Treba se približiti siromahu s vjerom, tražeći Boga u njemu. U poniznosti, u neposrednom kontaktu s njim, jer više od materijalne pomoći, često siromahu je potrebna duhovna pomoć, da ga netko poštuje i ljubi.

I one djevojke, koje ne bijahu članice Katoličke akcije, tražile su Ivanku, da im pomogne u izgradnji ljudskoj i kršćanskoj, u susretu s bijedom drugih...

Ivanka privlači mladež svojim plemenitim srcem, svojom bogatom duhovnošću, svojim entuzijazmom za život. Ivanka daruje mnogo svojih snaga u Katoličkoj akciji i Karitativnom društvu svetog Vinka Paulskoga. Godine 1950. upisuje se u društvo vjernika s doktoratom. Članica je alpinskog kluba u mjestu Magenta. Bijaše oduševljena skijašica i specijalista za osvajanje planinskih visina!

Upoznat će Ivanka i jednog mladog Talijana, koji je umro 1925. u 24. godini života na glasu svetosti, kad je Ivanka imala tek tri godine, a taj bijaše Pier Giorgio Frassati. Papa Ivan Pavao II. proglasio ga je blaženim 20. svibnja 1990. godine na Trgu Sv. Petra u Rimu u prisutnosti njegove žive sestre. Papa je tom prigodom izgovorio riječi, koje se s pravom mogu aplicirati na Ivanku: »Tajnu njegova apostolskog žara i njegove svetosti, treba tražiti na asketskom i duhovnom putu, kojim je trajno kročio: u molitvi, u ustrajnoj adoraciji, pa i po noći, u Presv. Oltarskom Sakramentu, u njegovoj žeđi za Božjom riječi, u čitanju Sv. Pisma, u radosnom prihvaćanju životnih teškoća, posebno obiteljskih teškoća, u čistoći, koju je proživljavao kao disciplinu slobodno odabranu bez kompromisa, u dnevnoj šutnji i sabranosti. Tu je duboki izvor njegove duhovne vitalnosti.«

»Sigurno, životni stil Piera G. Frassatia, mladog modernog čovjeka, punog života, originalnost njegove kreposti pozivlje na razmišljanje i nasljedovanje.

U njemu vjera i dnevni događaji harmonično su

povezani, privrženost Evanđelju, naklonost prema siromasima i potrebnima sve do dana njegove bolesti, koja će ga dovesti do smrti. Cijenio je ljepotu, umjetnost, oduševljen je za šport, planinarenje, zanimali su ga problemi društva, ali uvijek bijaše povezan s apsolutnim, s Bogom. Njegov zemaljski život može se definirati ovako: sav je uronuo u misterij Boga, sav je u trajnoj službi prema bližnjima!

Njegovo zvanje kršćanskog laika ostvarivalo se u mnogom zauzimanju, angažiranju društvenom i političkom, u društvu punom previranja, indiferentnosti i neprijateljstva prema Crkvi. U to vrijeme Pier Giorgio znao je dati pobudu za različite katoličke pokrete, u kojima je sudjelovao s puno entuzijazma, ali osobito u Katoličkoj akciji, tako u Sveučilišnom savezu Katoličke akcije, gdje je našao pravi teren za kršćansku izgradnju i za svoj apostolat. U Katoličkoj akciji, on proživljava svoje kršćansko zvanje radosno i ponosno i angažira se za vjernu ljubav prema Kristu, pomažući braći, koje je susretao na svom putu ili ih je tražio na mjestima, gdje su trpjeli, napušteni, te im je pokazivao toplinu svoje ljudske solidarnosti i nadnaravnu utjehu vjere u Krista.

Umro je mlad, ali izvanredno bogat duhovnim plodovima, putujući stalno prema 'prvoj domovini da pjeva u njoj hvale Bogu, da slavi Boga'« (Osservatore Romano na francuskom jeziku, br. 22. od 29. svibnja 1990, str. 4).

Eto, vide se zajedničke odlike Frassatia i Ivanke Beretta!

Ivankin život jest trajni apostolat. Od meditacije, razmatranja, »nepomične molitve« rađa se aktivna ljubav, apostolsko djelovanje, briga za duše, koje nastoje trajno voditi Kristu. Njezin bogati apostolski rad povezan je s njezinim dubokim duhovnim životom.

Ivanka je apostol mladeži. Ostvarila je 12 godina intenzivnog apostolata u Katoličkoj akciji. Ljubav Kristova ju je tjerala (2 Kor 5,14) da daje svjedočanstvo ljubavi prema Bogu i bližnjima.

»Pravi kršćanin ne bi smio sakriti ni čuvati za sebe to novo bogatstvo (radosnu vijest), koju je primio od Božje dobrote, da je saopćava drugim ljudima.«

»Eto zašto poslanstvo dolazi ne samo od formalne Božje zapovijedi, nego i dubokog zahtjeva Božjeg života u nama. Oni, koji su dio katoličke Crkve, moraju se smatrati kao privilegirani, da se angažiraju i pružaju svjedočanstvo vjere i kršćanskog života, koji ima biti služba za bližnje i odgovor Bogu, ne zaboravljajući, da 'veličina njihova položaja mora se pripisati ne u njihovu zaslugu, nego posebnoj milosti Isusa Krista'« (Prema: Redemptoris Missio, br. 11).

IVANKA JE SVE DARIVALA, DAVALA, DIJELILA...

KAO LIJEČNICA VODI BRIGU ZA BOLESNIKE, LIJEČI IH

Kao doktorica medicine i kao kirurg od 30. studenog 1949. ona se specijalizira za pedijatriju, za liječenje djece 7. srpnja 1952. godine.

Ivanka otvara privatni dispanzer u mjestu Mesero. Išla je posjećivati bolesnike po najudaljenijim kućama. Liječila je odrasle bolesnike i bolesnu djecu, što je zahtijevalo mnogo strpljivosti i pažnje. Stariji liječnik ograničio je kućne posjete. Ivanka od godine 1950. vodi brigu o svom dispanzeru. Stalno, sve do smrti. Nakon svog vjenčanja vodi posebnu brigu za djecu i njihove majke. Poslije podne od 15 do 18 sati radi u dispanzeru i posjećuje bolesnike po kućama svakog dana u tjednu, pa i nedjeljom, ako je pozovu. Po noći nikad nije odbila poziv k bolesnicima. Išla je u pratnji svog brata ili svog muža nakon udaje. Svi su je hvalili i cijenili zbog njezine brige i njezine dobrote. Osim djece i majki, vodila je brigu i za stare bolesnike. U svom bijelom ogrtaču bijaše kao bijeli anđeo, koji je pomagao djeci i njihovim majkama. Bijaše i sama mlada žena kao i one. Ivanka ih bolje razumije nego liječnici muškarci.

U ginekološkoj službi, Ivanka pomaže majkama pri rađanju. Hrabri ih, da nadvladaju strah, nesigurnost, teškoće pri rađanju. Ivanka se brine za život, koji se ima

pojaviti na svijet. Pomaže žene da prihvate život kao divni dar Božji, da pokažu svoje materinstvo na djelu, svoju bračnu ljubav, Ivanka, uglavnom, savjetuje mladim majkama da rađaju u svojim kućama. Prihvatiti nove živote u vlastitoj kući, to je kao reći hvala za Božji blagoslov. Kao da Bog silazi u tu kuću. U kliniku bi išle žene samo u teškim slučajevima. S tim majkama dugo bi razgovarala, kako će odgajati svoju djecu.

Za koju godinu i Ivanka će postati majka! Samo Bog znade, koliko je dobra učinila za rođenčad i koliko je savjeta pružila majkama!

Više puta neke žene htjedoše pobaciti nerođeno dijete, htjedoše abortirati. Ivanka im je govorila: »Kako se usudiš tako govoriti? Zar ne znaš da tim zločinom strahovito vrijeđaš Boga Stvoritelja?...

Razgovarajući s jednom postarijom radnicom, koja bijaše noseća, ali se bojala komentara i podrugivanja svojih drugarica na radu zbog njezina materinstva, ako bi rodila dijete, Ivanka ju ohrabruje i govori joj: »Zar nemaš ponosa, zar si bez radosti očekujući novo dijete?

Šta će reći drugi, u ovakvom slučaju, nije važno, to nas ne treba zabrinjavati!«

Kad bi bolesnici dolazili u dispanzer na liječenje zbog bolesti koja je uslijedila kao uzrok nemoralna života, Ivanka radi toga mnogo trpi i savjetuje takvima vrlo ozbiljno, savjetujući im da trebaju promijeniti život, da se trebaju obratiti i Bogu vratiti.

Kad bi Ivanka ustanovila da za neke bolesnike nema nade u izlječenje, nastojala je takve posavjetovati, da se prepuste volji Božjoj. To bi govorila ljubezno i s uvjerenjem. Molila je za takve.

Išla bi pozvana i navečer. Ponekad bi se tek vratila od posjeta bolesnika, a drugi dolaze i pozivlju je. Ne uvijek za najteže slučajeve. I tada bi Ivanka prihvatila žrtvu za drugoga. Za vrlo velike siromahe davala bi

lijekove, ali bi im darivala i novac za najveće potrebe. Govorila bi: »Šta koristi moja briga za bolesnika, ako nema doma što pojesti. Čemu lijekovi gladnome siromahu?«

Tražila bi za nezaposlene radnike, da se zaposle. Za bolesnije bi tražila promjenu radnog mjesta, da dobiju lakši posao zbog bolesti. Išla bi na općinu da dobije socijalnu pomoć za osobe, kojima bi bilo teško da same odu tamo zbog stidljivosti, da im tko ne prigovori.

Svakoga sasluša s mnogo strpljivosti i ljubeznosti. Mnoge bi bolesnike znala ohrabriti.

Jedna Ivankina prijateljica, gospođa Bianchi, svjedoči o Ivanki: »Ivanka bi dolazila mojoj majci i mojoj sestri u njihovoj dugoj bolesti pokazujući mnogo samozataje, savjetujući ih neprestano da se uzdaju u Boga i u Presv. Djevicu Mariju. U jednom mjesecu, svake bi večeri, unatoč hladnoće i magle, dolazila k nama na svom biciklu, donoseći litru mlijeka...«

Ivankin muž svjedoči: »Ivanka je sa svakim lijepo postupala. I s nepoznatima. I sa školovanima i neškolovanima. Kad bi bila pozvana po noći, uvijek bijaše spremna i ja bih je pratio, pa mogu svjedočiti kako bijaše puna razumijevanja i ljubavi prema potrebnima. Za siromahe i potrebne uvijek je pokazivala posebnu brigu. Prema bolesnicima, starim osobama pokazivala bi majčinsku ljubav, zapravo kršćansku ljubav, koja ne zna za granice. Mnogi su zahvaljivali, posebno nakon Ivankine smrti...«

Jedan čovjek pisao je Ivankinu mužu: »Ljudi grada Meserro neće nikad zaboraviti smiješka, kojim je vaša supruga pokazivala svoju dobrotu svima, s mnogo jednostavnosti i dobrote. Uspomena na nju ostat će trajno, jer bijaše ne bilo kakva doktorica, nego bijaše poput majke«.

Postala je liječnica, da uz svoj liječnički posao bude i pravi apostol. Ljudi od nas traže da im pomognemo svim svojim bićem!

»Čovjek nije samo tijelo, jer u tijelu je i duh, volja, koja je u stanju prihvatiti trpljenje. U tijelu je besmrtni duh. Između tijela i duše velik je ponor. Nije li Isus rekao: Posvetite svu moguću brigu za tijelo. U tijelu je božanska iskra, koja čovjeka čini uzvišenijim od svih zemaljskih stvorenja.« Nažalost, danas u tome vlada površnost. Vodi se briga o tijelu često bez upućenosti, bez poznavanja stvari.

— Dobro obavljaj svoju dužnost. Upotpunjuj svoje znanje. Nažalost, danas se to zanemaruje. Misli se samo zaraditi što više novca!

— Potrebno je poštenje.

— Liječnici moraju biti sigurni, ozbiljni, pošteni!

— Treba se brinuti za svakog bolesnika, jer su bolesnici naša braća!

— Ne zaboravljati da bolesnik ima dušu! Naškoditi duši bila bi izdaja. Paziti na sablažnjive riječi! Čistoća je snaga i jakost!

»Mi imamo mogućnosti činiti dobro tamo, gdje svećenik nema prilike. Naše poslanstvo nije savršeno, kad lijekovi ne pomažu. Treba voditi brigu o duši, koju treba usmjeriti prema Bogu. Naša riječ ima autoritet. Svaki katolički liječnik treba poslati bolesnika k svećeniku, ili mu pozvati svećenika. Vrlo su potrebni katolički liječnici! Čovjek je velika tajna (on je s tijelom i s neumrlom dušom). Liječnikova je misija svećenička! Svećenik dodiruje Tijelo Kristovo na Oltaru, a liječnici dodiruju Isusa u tijelu naših bolesnika, siromaha, mladeži naše i djece!«

Treba upoznati »svetog liječnika« iz Napulja, vjernika-laika, neoženjenog Josipa Moscattija, koji je umro u 47. godini, kad Ivanka imađaše tek 5 godina. U životu

je Ivanka nasljedovala njegov sveti primjer. Da se to vidi, dosta je pročitati izvatke iz govora, iz propovijedi Pavla VI. prigodom beatifikacije Moscattija 16. studenog 1975. i Ivana Pavla II. prigodom kanonizacije Moscattija 25. listopada 1987: »To je liječnik, koji je od svoje profesije učinio odskočnu dasku za apostolat, za poslanstvo ljubavi, za sredstvo vlastitog duhovnog uzdignuća i osvajanje drugih za Krista! Sav njegov život bijaše apostolski: proživio je čineći dobro prema primjeru božanskog liječnika duša (Dj 10,38)... Njegov život bijaše jednostavan i uzvišen, običan i izvanredan, zauzetan u svojoj liječničkoj službi, koji je svaki dan mislio na Boga, primajući Isusa u Pričesti svako jutro... Živio je, ljubeći sve s kojima je dolazio u dodir, sve je pomagao. Svi su ga cijenili posebno siromasi, koje je posjećivao u njihovim bijednim stanovima, donoseći im svjetlo, nadu, utjehu i konkretnu pomoć...« (Pavao VI.).

Bol bolesnika bi ga dirnuo kao krik brata, kome bi drugi brat liječnik trebao pružiti pomoć sa žarom ljubavi...

Misleći na riječi Isusove: »Bio sam bolestan i posjetili ste me« (Mt 25,36), Moscatti je gledao Krista u bolesniku, koji, u svojoj slabosti, u svojoj bijedi, u krhkosti i nesigurnosti, zove ga u pomoć. Vidio je onoga, koji se nalazio pred njim kao osoba, biće s tijelom, koje traži pomoć, ali i biće u kojemu stanuje duh, koji treba također pomoći i utjehe.

Pisao je Moscatti jednom mladom doktoru, svomu učeniku: »Ne zaboravite, da ne morate biti samo liječnik tijela, nego i duše svojim kršćanskim savjetom!«

Evo još riječi svetog Moscattija: »Liječnik se tako često nađe u prisutnosti duša, kojima je potreban savjet. Nek je blagoslovljen liječnik koji znade razumjeti tajnu ovih srdaca i pomoći im. Blago nama liječnicima, koji smo često nemoćni izliječiti bolesnika, ali možemo pomoći

besmrtnim dušama, koje moramo ljubiti kao same sebe, kako traži Evanđelje« (Ivan Pavao II).

Ivanka je, zaista voljela svoju liječničku službu. Ona bijaše obljubljena zbog svoje dobrote. Ona zahvaljuje Bogu, što joj je dao nadahnuće da izabere liječničku službu i dao joj milost da ostvari ideale služenja, dobrote za druge, za apostolat!

IVANKA JE SVE DARIVALA, DAVALA, DIJELILA...

KAO ZARUČNICA, ODGOVARA BRAČNOM ZVANJU

Ivanka ima 30 godina. Njezin prvotni ideal bijaše otići kao liječnica-misionarka u Brazil, gdje su njezina dva brata, kao misionari, izgradili bolnicu u gradu Maranhao, gdje ima mnogo bijede, mnoga napornog rada, nema dosta misionara da pomognu potrebnima. Znala je Ivanka da tamo mnogo djece umire od iscrpljenosti.

Ivankina sestra Virginija redovnica, misionarka je u Indiji. Pisala je Ivanki da mnogo dobra čini u leprozoriju, u bolnici za gubavce. Bilo Brazil, bilo Indija, još nepoznati svijet osvaja njezinu dušu i kuca na njezino plemenito srce.

Još od djetinjstva mislila je na misije i željela se uputiti u misije i u tome se utvrđivala.

Pisala je svom bratu, svećeniku u Brazilu: »Svećenik Cecilije govorio mi je, da s njim dođem k tebi u mjesecu studenom. Šta misliš o tome? Još nisam našla zamjenu za Mesero, ali nadam se, da će Božja Providnost pomoći da napokon pronađem nekoga, koji će me zamijeniti. Pomalo učim portugalski, te, ako Bog bude htio, doći ću k tebi. Moli da se to brzo ostvari« (pismo iz godine 1949).

Zatim, 18. prosinca 1949. piše bratu: »Željela bih biti tamo, da ti mognem pomoći. Sigurno si navečer vrlo

umoran od posla! Čitali smo u reviji MASSAIA, kako si izliječio jedno selo od epidemije pomoću aparata za čišćenje vode za piće. Kako li smo radosni, kad čujemo da činiš dobro siromašnom svijetu! Božić je blizu. Pred nama su još mnogi poslovi u vezi s tim. Kad Franjo dođe k tebi u posjet, donijet će ti lijekove za tvoje siromahe. Je li kip Presvete Djevice Marije stigao u redu?«

Priključiti se bratu Albertu, liječniku i svećeniku u Brazilu i pomagati ga u misijskom radu, Ivanka misli da je njezino zvanje kao laičke misionarke, koja se ima posvetiti Bogu, ostajući u svijetu. No, neki su je savjetovali da odustane od tih svojih nacrta zbog njezina zdravlja, koje neće moći podnijeti veliku vrućinu u Brazilu.

S vremena na vrijeme u godini 1949. susretala se sa inžinjerom Petrom Molla, koji je rođen u mjestu Mesero, u kojem je Ivanka imala svoj dispanzer. Petar Molla isticao se svojom pobožnošću, finoćom i tankoćutnošću, i svojim radom. Aktivni je član Katoličke akcije, glavni direktor, ravnatelj tvornice SAFFA, tvornice, koja je proizvodila žigice i drvne proizvode. Tvornica je zapošljavala 3.500 radnika, najviše ženskog svijeta u Ponte Nuovo, u zaselku blizu grada Magenta, nedaleko od Milana. Petar bijaše svuda vrlo cijenjen. Između 1950. i 1954. godine češće su se susretali. Petar se divio Ivanki i njezinim plemenitim podvizima, posebno za siromahe.

Prvih mjeseci godine 1954., Ivanka bi željela doznati, gdje je njezino zvanje. Da bude misionarka ili da postane supruga i majka. U tu se svrhu molila mnogo i druge pozivala da mole na njezinu nakanu, kako bi što prije upoznala volju Božju.

Pisala je svom bratu Albertu, svećeniku-liječniku i misionaru u Brazilu: »Kao što sam ti pisala u svom posljednjem pismu, inžinjer Molla, direktor poduzeća SAFFA u Ponte Nuovo, posjetio me nedavno. Htjela bih

ti javiti što mislim u vezi s tim. Još nisam ništa odlučila. Moj duhovni vođa rekao mi je da dobro promislim uz molitvu i da onda odlučim. Moli za me da zaista mognem učiniti ono, što Bog od mene želi!«

Iste godine, u mjesecu lipnju Ivanka prati vlak s bolesnicima u Lurd.

Vrlo je uzbuđena tim događajem, upisuje se u Društvo katoličkih liječnika i u Društvo liječnika Naše Gospe u Lurdu. Na povratku piše ovako: »Išla sam u Lurd da od Djevice čudotvorne molim nadahnuće da saznam što trebam raditi: otići u misije ili se udati. Vratila sam se kući i u tom času stiže ing. Molla...«

Napokon joj ispovjednik reče: »Udaj se i osnuj obitelj. Potrebne su nam dobre majke obitelji. Ako samo prazne glave sklapaju brak, šta će biti iz takvih brakova, da li će biti kršćanske obitelji?«

Nije joj bilo svejedno želeći saznati, gdje je njezina budućnost. Dva su puta pred njom: spasavati duše i pomagati bolesnike u Brazilu ili osnovati obitelj u katoličkom braku, darivati život novim ljudskim stvorenjima, da ih prikaže Bogu.

Pri kraju Marijanske Godine, 8. prosinca, susrete se Ivanka s ing. Molla u župi prigodom mlade Mise jednog svećenika. Oboje bijahu pozvani na svečani objed. Na blagdan Bezgriješnog Začeća Gospina, Božji nacrt upoznaše oboje!

I onda, navečer, 31. prosinca, nađoše se zajedno u kazalištu Scala. U mjesecu veljači povjeravaju jedno drugom svoje želje, svoje težnje, nade... U nedjelju, 20. veljače 1955. Petar Molla moli Ivanku da bude njegova supruga. Sljedećeg dana, Ivanka mu javlja pismeno, te ga prvi put oslovljava sa Ti: »Pristajem na tvoju molbu i želju. Željela bih da budeš sretan. Spremna sam na razumijevanje, na žrtve, koje će život od nas tražiti... Dok sam imala svoje roditelje, njihova mi je ljubav bila

dostatna... Sada, našla sam tebe, želim s tobom stvoriti obitelj, koja mora biti zaista kršćanska!« (21. veljače 1955.).

Ing. Molla zapisao je u svojoj bilježnici: »Što sam više upoznavao Ivanku, sve više sam se uvjeravao, da mi Bog nije mogao dati bolju zaručnicu, suprugu i majku našoj djeci!«

Ivanka također misli, kako je u Petru Molla našla dar Božji!

»Bogu zahvaljujem što smo se susreli. Ti si čovjek, kakvog sam željela susresti... Petre, moli Boga da budemo jedno drugome potpora i sreća svega našeg života. Što mi bude manjkalo za to, pomaži mi da budem supruga i majka, kakvu ti želiš« (11. ožujka 1955.). Tako Ivanka odlučuje ne ići u misije, nego osnovati kršćansku obitelj s mnogo ljubavi i žrtve. Važno je sve raditi s ljubavlju i žrtvovati se u svemu.

Ing. Molla daruje joj zaručnički prsten. Ivanka mu odgovara: »Moj dragi Petre, da ti zahvalim na lijepom daru, darujem ti svoje srce i ljubit ću te uvijek kao što te ljubim ovog časa« (9. travnja 1955.). Ivanka Petru daruje zlatni sat, koji Petar čuva još i danas!

Na uskrsni ponedjeljak, 11. travnja 1955., nakon što su skupa sudjelovali na Misi, službeno se zaručiše Ivanka i Petar Molla.

Navečer, 18. travnja 1955. Ivanka piše zaručniku Petru: »Primila sam tvoje pismo. Vidim da si dobar, ljubezan, pa ti zahvaljujem... Nastojat ću biti dobra supruga, razumna, uslužna, kako zaslužuješ...

Bojim se, da tvoji roditelji neće biti sa mnom zadovoljni. Ja volim tvoje roditelje, jer su to tvoji roditelji, ali se bojim da neću moći prema njima pokazati dobrotu i ljubav, koju oni zaslužuju. Ako te ove moje riječi ožalošćuju, oprosti mi!«

Petar odgovara: »Draga moja Ivanka, tvoja sumnja i tvoje strahovanje nemaju razloga. Za moju majku, mog oca i moje sestre, nisam mogao naći bolje žene nego što si ti, jer odgovaraš najbolje njihovim željama kao i mojima, mom karakteru i mom životu. Svi moji žele što prije da se vjenčamo... Moji su roditelji vrlo jednostavni... Oni žele da budeš kao njihova najdraža kćerka i za moje sestre kao njihova sestra...«

Petar piše Ivanki kasnije: »Prvi put skupa smo bili na Misi i primili smo Svetu Pričest. Hvala, Bože dragi, što si mi dao Ivanku kao dobru pratilicu mog života. Nastoj da se sve više ljubimo ljubavlju najčišćom. Pomozi mi, Bože, da budem dostojan Ivankina primjera i da naša obitelj bude sveta i od Boga blagoslovljena!«

Ivanka odgovara: »... Imam mnogo pouzdanja i nade u Boga i sigurna sam da će me pomagati da budem dostojna tvoja supruga... Molim tvoju podršku. Ako opaziš nešto nezgodno kod mene, reci mi, ispravljaj me. Bit ću ti za to uvijek zahvalna! Ti znadeš da ti želim svako dobro i svaku sreću. Reci mi, šta trebam činiti da ti priredim svaku moguću radost i svako dobro.« Ivanka je za kršćansku radost, ljudsku ljubav nadahnutu vjerom i molitvom.

Ing. Molla gradi novi dispanzer za Ivanku. Ivanka mu piše: »Dragi Petre, ne znam kako ću ti zahvaliti na lijepom dispanzeru, što ga s mnogo ljubavi izgrađuješ. Kad bude gotov, započet ću svoj posao u njemu... Mislim uvijek na te svakog dana kad za vrijeme Mise u prikazanju prikazujem svoj i tvoj rad i posao, tvoje radosti, tvoje patnje i tako sve do navečer...« (16. lipnja).

S mnogo realizma i vjere Ivanka se priprema da prihvati i boli prema volji Božjoj: »Istina, bit će i trpljenja, ali ako se volimo kao sada, uz Božju pomoć, sve ćemo moći podnijeti. Uvijek su me učili da je tajna sreće živjeti iz časa do časa i Bogu zahvaljivati za sve što nam dadne

u svojoj dobroti iz dana u dan. Dakle, gore srca i živimo sretno!

Zahvaljujem ti na razumijevanju i pažnji da ćeš zadovoljiti moje želje. Petre, misli na našu obitelj i unaprijed se raduj našoj djeci, koju će nam dobri Bog dati« (1. srpnja 1954).

U mjesecu srpnju izabrali su namještaj za kuću u Ponte Nuovo, gdje je Petar zaposlen. Ivanka mu zahvaljuje: »Kad pomislim na našu međusobnu ljubav, moram zahvaljivati Bogu na tom daru. Ljubav je najljepši osjećaj što ga je Bog usadio u ljudsko srce. Uvijek ćemo se takvom ljubavlju ljubiti kao što se sada ljubimo! Tisuću puta hvala ti za divnu kuću, koju si priredio za me. Ne mogu poželjeti bolju nego je ta tvoja, naša« (4. rujna).

Dest dana prije vjenčanja Ivanka mu piše: »Dragi Petre, ja sam sigurna da ću raditi da budem uvijek sretna kao što sam sada i da će Bog uslišiti tvoje molitve, jer izlaze iz duše pune ljubavi! Uz pomoć Božju, uz blagoslov Božji, učinit ćemo sve da naša nova obitelj bude mjesto molitve, gdje će Isus kraljevati nad nama, nad našim osjećajima, željama i našim poslovima.«

»Dragi Petre, još samo nekoliko dana i povezat će nas Sakramenat ljubavi. Bit ćemo Božji suradnici u stvaranju, darovat ćemo Bogu djecu, koja će ga ljubiti i njemu služiti!«

»Ja se ponovo pitam, da li ću biti supruga i majka, kakvu si ti uvijek želio imati? Ja želim to biti, jer zaslužuješ i jer te iskreno ljubim« (13. rujna 1955.).

Petar također piše o nadnaravnoj ljubavi:»Otkad smo se upoznali našao sam kod tebe proživljenu vjeru, duh intenzivne molitve, duboke i sigurne u njezinu uspješnost.« Ivanka piše jednoj prijateljici: »Božji su putovi tako lijepi, jer Bog želi spasiti naše duše, da pomažemo i drugim dušama da dođu u raj, da vječno slave Boga!« Ivanka se ne udaje zbog nekog položaja,

nego da ispuni volju Božju. Ona želi osnovati kršćansku obitelj, utemeljenu na Sakramentu, koji posvećuje ljubav i daje snagu da se kroči zajednički prema Nebu, prihvaćajući djecu kao Božje darove, primajući i žrtve, koje će život sa sobom donijeti u braku.

Ivankina pisma Petru ističu njezinu poniznost. Ona se boji da neće biti na visini dužnosti i zadaće, koju preuzimlje, da ne bi odgovorila Petrovim nadama. No, uzda se u Božju pomoć i u muža, koji će znati oprostiti možebitne manjke. Ne obećaje Petru izvanredne stvari, nego žar svoje molitve.

U svakom pismu spominje pouzdanje u Boga, spominje molitvu, spominje Boga i Kristovu Majku Mariju, dobrotu svoga muža. Ivanka zaista živi za muža. Uvjerena je da će ispuniti svoje poslanstvo i odgovoriti pozivu na koji se odazvala!

IVANKA JE SVE DARIVALA, DAVALA, DIJELILA...

KAO SUPRUGA I MAJKA, IVANKA LJUBI SVOJU OBITELJ

Sjedinjeni u Sakramentu ženidbe, u Sakramentu braka

Ivanka i Petar spremali su se za vjenčanje nakon zaruka šest mjeseci u razmatranju pod okom Gospodnjim. Stvarali su odluke za odgovornu ljubav, za pravu kršćansku obitelj. Zadnji Ivankin prijedlog svom zaručniku vrlo je poučan: »Jesi li za to da se duhovno pripravimo za Sakramenat ženidbe tako da tri dana provedemo u što intenzivnijoj molitvi? Od 21. do 23. neka bude po redu Sveta Misa i Pričest. Za tebe u Ponte Nuovo, za mene u Svetištu Djevice Marije na Nebo uznesene. Djevica Marija sjedinit će naše molitve, naše želje i dat će nam snage. Isus će nas pomoći u svemu. Sigurna sam da ćeš prihvatiti moj prijedlog i zahvaljujem ti za to!« (4. rujna).

Petar odmah odgovara na Ivankinu želju i molbu s istim žarom, s istim raspoloženjem. Prekida za tri dana svoje poslove i provodi ih u molitvi da se što bolje pripravi za milost Sakramenta ljubavi.

Izjutra, u subotu 24. rujna 1955., u župskoj crkvi svetog Martina u mjestu Magenta, gdje Ivanka bijaše krštena, svećenik Josip Beretta, brat Ivankin, prisustvuje

vjenčanim izrazima DA! Ivanka tada imađaše 33 godine, a Petar 43! Svećenik Beretta potiče ih oboje na svetost u braku. Svojoj sestri Ivanki u propovijedi veli: »Neću ti govoriti o svecima, nego o primjeru naše pokojne majke. Ti se sjećaš kako majka bijaše uvijek sa smiješkom, strpljiva, radišna, uvijek ponizna i skromna, uvijek sjedinjena s Bogom u danima radosti kao i u danima žalosti i trpljenja.« Ivanka je sabrano slušala riječi svog brata svećenika, i misleći na svoju dobru majku, započinje u dvoje novi život.

Vjenčala se u bjelini, u bijeloj haljini, od bijelog štofa, što će ga nakon vjenčanja čuvati, da od njega skroji bijelu kazulu za Misu, ako bi koji njezin sin postao svećenik!

Ivanka je vjenčana i zaista radosna. »Sad sam neizmjerno radosna«, rekla je Ivanka župniku u Ponte Nuovo, u zaselku grada Magenta, između gradova Novare i Milana, gdje se nalazi poduzeće njezina muža. Tu imaju malu kuću na dva kata s malim vrtom. Tu će Ivanka darivati sebe, žrtvovati sebe za svoju obitelj šest i po godina.

Bračno putovanje bijaše od 26. rujna do 12. listopada: Rim, javna audijencija pape Pija XII. u Castelgandolfu, zatim Napulj, Pompeji, Ischia, Capri, Sicilija. Ivanka je napisala o tome svom bratu u Brazil: »Dani našeg putovanja nisu mogli biti ljepši, vedriji i radosniji. Ove večeri završili smo to putovanje s Euharistijskim blagoslovom kao i prigodom vjenčanja. Posvetili smo se Srcu Isusovu i Marijinu. Postavili smo jednu sliku Srca Isusova u našem salonu!«

Vjenčanje, katolički brak, kršćanska obitelj, to je Ivankino poslanstvo, Ivankina misija, Ivankino zvanje, sredstvo da se posvete ona, njezin muž i njihova djeca u nadi da će koje dijete posve posvetiti se Bogu u svećeničkoj službi. Ivanka i Petar bijahu ujedinjeni i onda kad bi muževa putovanja bila zapreka za zajedničku

molitvu. Ako su u kući, svake večeri u isto vrijeme zajednički bi izmolili krunicu.

Ivankin muž govori o njihovu ženidbenom životu: »Osnovni motiv njene bračne teologije bijaše raditi samo ono, što odgovara volji Božjoj i pravom kršćanskom moralu... Sa mnom bijaše uvijek puna razumijevanja i ljubezna i za vrijeme, što smo proveli skupa, radila je bez prigovora za vrijeme moje odsutnosti zbog službenih poslova. Poštivali smo jedno drugo u svemu. Ona je poštivala mene kao direktora industrijskog poduzeća, a ja nju kao liječnicu. Prikazivali smo svako od nas male žrtve svagdanjeg života, kao na primjer, kad bi ona ili ja ostajali bez večere iz različitih razloga, te zajedničko prisustvovanje koncertima u Milanu. Vodio sam Ivanku u Nizozemsku, u Dansku, u Švedsku, u Njemačku. Njezin rad bijaše neumoran, ali nadnaravan. Voljela je koncerte, kazalište, planinarenje. Nakon vjenčanja nije više prakticirala penjanje po planinama, ali nastavila je sa skijanjem.«

U godinama 1956. i 1957., te godine 1961. vladali su u Italiji štrajkovi, što je pogađalo Petra u njegovoj službi. Ivanka je nastojala olakšati Petrove brige.

Ivankin muž zapisao je: »Unatoč brigama za našu obitelj nastojala je nastaviti liječnički posao u mjestu Mesero s mnogo ljubavi. Željela je biti povezana s mladim majkama, s njihovom djecom, sa starim osobama i kroničnim bolesnicima. Ivanka je posebno voljela djecu. Zato je i uzela specijalnost u pedijatriji, u liječenju djece...«

Ivanki nije bilo drago, kad bi Petar zrakoplovom letio u inozemstvo, na daleka putovanja zbog svoje struke. Uvijek bijaše zabrinuta, kad je radio javljao pogoršanje vremena, perturbacije koje dolaze sa Atlantika. Takvo vrijeme je vrlo opasno za putnike, koji putuju zrakoplovom. Kad bi po takvom nevremenu morao putovati,

molila bi: »Nek te Bog prati i čuva uvijek, gdje god bio. Ne mogu ništa učiniti nego moliti i preporučiti te Božjoj providnosti!« Tako mu je pisala i govorila.

Zato je Petar više puta putovao vlakom. Zahvaljivala mu je što tako radi po njezinoj molbi i želji. Bilo joj je žao, što će dugo vlakom putovati i podnositi vrućinu. No, reče Petru: »Kad se voziš vlakom, mirnija sam, jer si na zemlji!«

Poziv na majčinstvo

U jednom predavanju odraslijim djevojkama u Katoličkoj akciji Ivanka je razlagala: Svako zvanje jest zvanje za majčinstvo: fizičko, duhovno, moralno, jer Bog je u nas utkao instinkt za životom. Svećenik je otac, redovnice su majke, majke duša. Nažalost djevojke, koje ne prihvaćaju zvanje da postanu majke, nisu prave kršćanske djevojke!« Ivanka je željela da što prije postane majka! Da se djeca rađaju bez odgađanja, jer Petar i ona nisu više tako mladi. »Ne bih voljela da naša djeca ostanu siročad u nejakoj dobi!«

Zato Ivanka čini devetnice, moli da joj Bog dade što prije dijete. Petar piše: »Mnogo je Ivanka molila, mnogo se nadala u Božju Providnost, trpjela je sve životne nedaće. Kod svakog rođenja bijaše posebno radosna i mnogo je Bogu zahvaljivala!«

Napokon, rodio se dječak 19. studenog 1956. Dobio je na Krstu ime Petar-Ljudevit! Majčinoj radosti nije bilo kraja!

Pri porodu je trpjela (ne treba zaboraviti Evanđelje svetog Ivana 16,21). Vrijeme trudnoće trajalo je 15 dana više nego se Ivanka nadala. Rađanje je trajalo 36 sati, bez narkoze, prema želji Ivanke.

Nakon rođenja svakog djeteta, darovala bi od svog novca pola milijuna lira za misije zahvaljujući Bogu na

pomoći! Za zadnje dijete obećala je milijun lira, što će se poslati u misije nakon njezine smrti. To će učiniti njezin muž. Prigodom krštenja (uranjanjem u vodu prema ambrozijanskom obredu), Ivanka bi priredila sud od srebra za krštenje i na sudu bi bilo urezano ime novorođenog malog kršćanina, preporođenog na božanski život!

Ivanka u pismu svom bratu u Brazil javlja radosnu vijest da je postala majka: »Evo nas troje skupa. Novorođeni mali Petar Ljudevit dobro se osjeća. Deveti dan nakon rođenja Petar Ljudevit počinje se smiješiti. Već je kršten. Posvetila sam ga Presv. Djevici Mariji, a sada ga preporučujem u tvoje molitve!«

Godine 1957. Ivanka s malim Petrom Ljudevitom provodi neko vrijeme na praznicima. Odatle piše ona svome mužu, koji je ostao radeći u svom poduzeću: »Svaki dan naš Petar Ljudevit postaje sve ljepši, živahniji. Čini se da razumije što mu se govori. Utješno je to, zar ne?«

»Svaki put, otkad si odsutan, zagrlim Petra Ljudevita, naše prvo dijete, zagrlim ga i u tvoje ime. Sigurno neprestano misliš na nj! Za četiri dana vratit ćeš se. Radujem se tvom povratku s putovanja. Bit ćeš radostan kad uzmeš na ruke malog Petra Ljudevita i kad ga poljubiš kao anđela Božjega... Kad počne tepati prve riječi, bit će još dražesniji...«

»Ovog jutra, mali Petar Ljudevit, ulazeći u našu sobu, opazio je našu sliku s vjenčanja, te uskliknuo radostan: Tata, tata, tata se vratio! Mama, gledaj, ugledao sam tatu! Kako li je to drago dijete radosno!...«

Ivanka javlja svom mužu Petru: »Bog je ponovo blagoslovio našu ljubav, darujući nam drugo dijete! Radost me je ispunila! Uz pomoć naše nebeske Majke, uz tvoju dobrotu, trpljenja pri novom materinstvu ne zabrinjavaju me, ne straše me. Hvala ti za tvoje molitve.

Kristova Majka Marija, koja je naša Majka, sigurno će te uslišiti, pa ćemo dobiti ponovo lijepo djetešce kao što je naš dragi Petar Ljudevit!«

Ivanka je iskusila teške časove zbog povraćanja: »Lijekovi ništa ne koriste. Trpljenje se povećava. Sve prikazujem Bogu, da sve svrši dobro. Uzdam se u Boga i tvoje molitve! Petre, molim te za posebnu milost: Budi dobar, pa mi oprosti, ako me koji put nađeš u rđavu raspoloženju, melankoličnu, snuždenu, sumornu (nastojim, borim se da to zatomim, ali nekad mi to ne uspijeva). Nadam se, da je to neraspoloženje prvih mjeseci otkad nosim novog našeg anđela pod svojim srcem! Tvoja ljubav, Petre, pomoći će mi da budem hrabrija i jača, da pobijedim neraspoloženje!«

Nakon dugih i bolnih muka i patnja, radost velika obasjala je Ivanku i Petra, jer se rodila Marija Zita, nazvana Mariolina, 11. prosinca 1957., a krštena je 22. prosinca iste godine. Krstio ju je Ivankin brat svećenik Josip, koji će krstiti svu ostalu djecu.

Dvoje male dječice napreduju i rastu, unatoč malih boljetica. Ivanka o tome izvješćuje muža Petra, koji je otputovao u Švedsku u službenom poslu, gdje će ostati tjedan dana: »Oprosti mi što ne mogu šutjeti, a da ti ne javim novosti, jer će moje brige i tjeskobe biti za me lakše, kad ih tebi povjerim!« Zatim opet: »... Dragi Petre, nisam nikad mogla zamisliti, da žena mora trpjeti kad postane majka! Željela bih uvijek gledati našu djecu, tako lijepu, bez ikakvih nevolja, koje im uzrokuju da trpe, i, eto, svaki dan se pojavi neki manji trn... Na sreću, ti si veći optimist nego ja, pa me ohrabruješ i podižeš moju hrabrost i odvažnost!«

No, Ivanka pozna i bolje časove: »Naša dva mala anđela već spavaju zbog umora od trčanja i skakutanja u vinogradu. Kad bi ti znao, kako je s mnogo živahnosti Petar Ljudevit trčao, a Mariolina žurila za njim! Navečer bivala bi ta djeca umorna i za dvije minute bi zaspala... Vrlo su živahna naša djeca, pa se češće pobojavam da ne nastradaju, i moram ih trajno imati pred očima... Imam dosta briga zbog njih, ali to su divna djeca, pa moramo zahvaljivati Bogu što nam ih je dao kao izvanredno blago, djecu tako lijepu, zdravu i snažnu!«

Svaki put kad bi Ivankin muž morao zbog svojih poslova biti odsutan i na kratko vrijeme, dan-dva, Ivanka ga stalno obavješćuje kako su djeca, koja su uzrokom jedinstva u obitelji. Molitva ih sve sjedinjuje, sjedinjuje jedne s drugima. Molitva u obitelji hrana je za slogu i jedinstvo u kršćanskoj obitelji!

»Kad bi mogao čuti dječju radost, kad si trebao u nedjelju navečer odletjeti zrakoplovom u visine: 'Do viđenja, tata, sretan put, vrati se brzo!' Svijet u susjedstvu divio se našoj djeci! Djeca bi i dalje klicala: 'Tata je u zrakoplovu, odlazi daleko, daleko!' Kad otac ne bi stigao u predviđeno vrijeme, a ja bila zabrinuta, djeca bi mi govorila: 'Mama, tata nije pao sa zrakoplovom na zemlju. Budi mirna!' Učim djecu da mole Gospu za pomoć, da mole Zdravo Marijo, Pozdravljam te, Marijo! Učim ih da mole za duše u čistilištu. Već su na to navikli i rado to mole... Djeca požele razgovarati s tatom telefonom. Radosni su kad začuju očev glas« (28. travnja 1959.).

Ivankin muž morao je otputovati u Sjedinjene Američke Države i ostati mjesec i po dana. To bijaše najveće vremensko razdoblje kad morade biti odsutan. Inače bi izbivao u službenom poslu po koji dan.

Ivankina pisma mužu biseri su dobrote, pažnje, ljubavi. Oboje su u punom zajedništvu duhovnog života... Ivanka, jakog duha, mudra, pažljiva, vodila je brigu o teškoćama svoga muža, ali namjesto da se tuži što mora često putovati, hrabri muža u njegovim brigama. Povezuju ih njihova djeca, povezuje ih ista vjera, isti ideali!

Sretna majka

Kad je Mariolina slavila svoj treći rođendan, Ivanka je osjetila da pod srcem nosi treće dijete. Ivanka je sretna unatoč teškoća kod svake trudnoće: teškoće u utrobi, povišena temperatura, povraćanje. U osmom mjesecu morala je u bolnicu zbog zatrovanja i bila je zabrinuta da joj ne nastrada dijete pod srcem. Uspjela je prebroditi teške časove i roditi drugo žensko dijete, Lauru 15. srpnja 1960. koje bijaše kršteno 19. srpnja i posvećeno Gospi od Dobrog Savjeta kao i ostala djeca.

Ivanka piše svojoj prijateljici: »Ne možeš shvatiti našu radost! Najprije zato što nam Bog dade milost, pa je sve dobro svršilo. Zatim što se rodilo lijepo i zdravo dijete, i što je žensko, jer je Mariolina željela imati sestricu. Bog je uslišio moje molitve!«

Ivanku su ta tri dara koštala dosta muke. Ali nije gubila vedrinu i dobro raspoloženje ni u najtežim časovima. Nije se tužila kod teškog porođaja. Pri zlatnom rezu, kod rođenja trećeg djeteta, držala je u ustima, u zubima, džepnu maramicu, da ne smeta nikoga jadikovkama!

Ivanka je sretna i ponosna na svoju djecu: »Kad šetam s djecom i prolaznici se zaustave, diveći se lijepoj djeci, onda zahvaljujem Bogu na takvom daru!« Kad je jedan čovjek pogledao djecu na slici, divio se ljepoti djece, koja su izgledala sretna i zdrava. Ivanka je pri tome rekla: »Bog mi ih je darovao zdrave i nadam se da će uvijek ostati u dobrom zdravlju!«

Ivanka nije vodila brigu samo o zdravlju svoje djece nego i o njihovom vjersko-moralnom odgoju...

Ivanka svoju djecu od njihova rođenja posvećuje Gospi od Dobrog Savjeta. Vodi djecu u crkvu od njihove rane mladosti. Zanimaju se djeca za sve što vide, ali ne ometaju službu Božju. Upisuje djecu u Katoličku akciju, u Društvo najmlađih, te na vjeronauk. Uči djecu da prikazuju žrtve za misionare i za svog dragog tatu, kad ode na putovanje po svojoj službi. Navečer je s djecom ispit savjesti s odlukama da će se popraviti, ako su učinili štogod što nije u redu za katoličko dijete. Govorila bi Ivanka djeci: »Zar nećeš zamoliti oproštenje od Isusa za sve što si učinio preko dana, a nije bilo sasvim dobro?«

Upozoravala je djecu na poslušnost roditeljima... Nije djecu nikad udarala niti je na njih vikala. Pomišljala je pri tome, da bi mogla umrijeti i nije željela da njezina djeca imaju rđavu uspomenu na svoju majku.

Svojoj prijateljici iz mladosti i prijateljici obitelji, Mariuccia, govorila je: »Treba djecu učiti da budu dobra i poslušna ne vičući na njih. Još su malena. Strpljivost i mirnoća postiže više nego razdražljivost!«

Ivanka, kao liječnica, radi tako, da ne bi štetu nanijela dužnostima žene i majke. Drži kuću u redu i odgaja djecu svaki dan. Nakon trećeg rađanja, odlučuje da više neće vršiti liječničku službu u dispanzeru, kad porodi četvrto dijete!

Želja da rodi i četvrto dijete zaista je velika... Kad god prolazi pokraj crkve, navrati se na kratku molitvu i poklon Isusu na Oltaru. U mladosti je bila navikla svaki dan primati Svetu Pričest, bude joj kao ženi i majci žao, što svaki dan nije u mogućnosti održati taj običaj. Mora biti s djecom, mora ih odjenuti i otpratiti u školu. Posebno štuje Kristovu Majku Djevicu Mariju, moleći svaki dan krunicu, obavlja posebne devetnice kao pripravu za Gospine svetkovine u mjesecu svibnju, u kući s djecom pred Gospinom slikom moli, hodočasti u Gospino svetište u Coumayeur. Gdje god bijaše, na sveučilištu, u župi, Katoličkoj akciji, u svom ljećničkom dispanzeru, u svojoj kući kao majka i žena, svuda pokazuje ljubav i žrtvovanje za druge.

Izabirući svoju profesiju, svoj životni stalež, traži samo volju Božju, kojoj se pokorava. Bog je prati i vodi u život na Božjem putu. Uvijek je vjerna Bogu i kao djevojka i kao majka, kao žena i majka, kao nekoć voditeljica mladeži u Katoličkoj akciji, kao liječnica vodi brigu o bolesnicima i siromasima!... U svojoj žrtvi, spasavajući četvrto dijete, hrabro podnosi sve nevolje, odana u volju Božju, darujući se u potpunosti za drugoga poput sv. Maksimilijana Kolbea...

Treći dio

»... DO KRAJA!«

Ivanka bijaše mišljenja: Tko nije sve dao, nije ništa dao! Darovala je svoj život najprije za mladež, pa onda za siromahe, za bolesnike, te onda za obitelj svoju, za djecu svoju. Napokon darovala je svoj život, dade sve do kraja, do svete smrti!

DO KRAJA!

»MOJA MAJČINSKA DUŽNOST«

Od 11. do 18. srpnja 1961. Ivanka prati svoga muža na putovanju u Dansku i Švedsku. Zatim odlazi sa svoje troje djece u Courmayeur, da s njima provede nekoliko prazničkih dana.

I gle, osjetila je u mjesecu kolovozu znak da nosi pod srcem četvrto dijete. S tim djetetom Ivanka se penje na svoju majčinsku Kalvariju. U drugom mjesecu trudnoće, osjetila je neku tvrdu masu, koja se razvijala i povećavala iz dana u dan pokraj maternice i ugrožavala život djeteta i majke. Trebalo je to operirati i ukloniti. Ivanka je svjesna opasnosti, kojoj će biti izvrgnuta.

Predlagane su tri solucije, tri rješenja tog slučaja:

— potpuna laparatomija s operativnim odstranjenjem fibroma (tumora) i maternice u kojoj bijaše začeto dijete. Tako bi majci sigurno bio osiguran život.

— uklanjanje fibroma (tumora) i prekid trudnoće pobačajem. Tada bi majci bio sačuvan život i mogućnost da se začnu druga djeca kasnije.

— uklanjanje fibroma (tumora) s pažnjom da se ne prekine trudnoća. Tako bi bilo moguće spasiti dijete, ali taj način je za majku vrlo velika opasnost, opasnost za njezin život.

Nastala je prava drama savjesti. Ljubljena žena, sretna majka s troje djece, treba izabrati i odlučiti se za jednu od dvije solucije za njezin život, ili za jednu jedinu soluciju najsigurniju za život djeteta. Trebala se odlučiti:

dijete ili ja! Dijete ili majka! Ivanka spremno odgovara da se odlučuje za život djeteta, koje osjeća da se razvija pod njezinim srcem. Izlažući se pogibelji za sebe, za svoj vlastiti život. Ivanka odlučuje: »Ljubav prema djetetu je veća!«

Odluka da bude vjerna svojoj majčinskoj dužnosti jasna je! Ivanka piše 30. kolovoza onoj, koja čuva njezino troje djece u Cormayeru: »Čovjek snuje, a Bog određuje!« Namjesto da praznične dane provede među planinama, blizu snijega i tišine Alpa sa svojim blagom, sa svojom djecom, Bog od nje traži ovu žrtvu da ode na kliniku: »Možeš misliti kakva me kušnja snašla ovih dana, koliko je moje srce i moja misao bila usmjerena prema dragoj djeci, mome velikom blagu. Imam pouzdanja i u Boga i Kristovu Majku Mariju, našu dragu Gospu. Neka djeca mole za me, Djevica Marija uvijek rado čuje i uslišava molitvu nevinih duša.«

Prije nego će otići na kliniku za vrlo tešku operaciju, rekla je svojoj prijateljici: »Što god mi se dogodilo, sve prihvaćam, samo da se spasi dijete!«

Taj novi život započet u njoj ne smije biti žrtvovan, ne smije biti uništen, pa makar život majke morao završiti. Ivanka se odlučuje za treću soluciju, da se sačuva život njezina djeteta pod njezinim srcem. Njezin muž je prisutan, sluša nijemo riječi svoje drage supruge u tišini srca ranjenog i punog poštovanja prema svojoj supruzi.

Ivanka se ispovijeda i prima Isusa u Pričesti... Svećenik je ohrabruje i preporučuje, da se preda Božjoj Providnosti, pa, ako je volja Božja, neka moli i čudo. Ivanka mirno odgovara: »Da, puno sam ovih dana molila. S vjerom i pouzdanjem predala sam se Bogu uz potresnu riječ medicinske znanosti: ili život majke ili život djeteta. Uzdam se u Boga. Sad je na meni da ispunim svoju majčinsku dužnost! Bogu prikazujem svoj život. Spremna sam na sve, samo da se spasi dijete pod mojim srcem!«

Ona dobro znade da nekoliko mjeseci kasnije, ako operacija sada uspije, maternica se može oštetiti i uzrokovati njezinu smrt. Ali ona ponavlja: »Nek se ne vodi toliko briga o meni. Neka se briga posveti djetetu, neka dijete bude spašeno!«

Prije nego će početi operacija, 6. rujna, Ivanka moli profesora kirurga da učini sve, da upotrijebi sva sredstva da spasi dijete pod njezinim srcem, da se ne uznemiruje za njezinu sudbinu!

Nakon operacije, kirurg joj reče: »Spasili smo dijete!«

Profesor kirurg odstranio je izraslinu, fibrom (benigni tumor) i nije povrijedio nutrinu maternice, pa se razvitak djeteta mogao nastaviti...

Ivanka je svjesna opasnosti. Ona znade da njezin život visi o koncu. Unatoč svega, ona je zadovoljna što je sačuvano dijete prema njezinoj želji i molbi. Operacija je uspjela. Ivanka je učinila ono, što bijaše njena dužnost. Teško joj bijaše što ne može još k svojoj djeci u Coutmayeur...

Njezin muž svjedoči s koliko vjere podnosi Ivanka dane teških muka: »... Vjerna vjerskim i moralnim principima, odlučila si bez krzmanja da kirurg vodi brigu na prvom mjestu kako bi se spasilo dijete, to sitno stvorenje začeto pod Tvojim srcem. Mnogo si pretrpjela zbog te vrlo teške operacije, te nakon operacije Bogu si radosno zahvaljivala što je spašeno začeto dijete!«

U listopadu Ivanka piše svome bratu: »Već su dvije sedmice kako sam se vratila s klinike, i, Bogu hvala, dijete raste pod mojim srcem. Dobro sam. Svaki dan se bolje osjećam. Djeca su se vratila iz Courmayeura. Dvoje starije djece već idu u školu.«

Ivanka stalno moli i pozivlje druge da mole, da dijete raste u miru do rođenja. Liječnici predviđaju težak porod nakon operacije.

Ivanka reče svojoj sestri, da mnogo trpi fizički. »Ipak sam sretna unatoč svih nevolja«. Ivanka znade što znači »biti majka«. Znači: »zaboraviti sebe!« Ivanka je vjerna do kraja!

DO KRAJA!

»ŠTO BOG BUDE HTIO«

Tijekom sedam slijedećih mjeseci, unatoč velikih boli fizičkih, tjelesnih i duševnih, Ivanka nastavlja s radom u svojoj profesiji istim ritmom kao i prije, s istom vjerom i začuđujućom snagom.

To su mjeseci najteži, što ih proživljava. Sedam mjeseci svagdanjeg mučeništva, neprekidno darivanje same sebe za novi život što ga nosi pod svojim srcem. Sedam mjeseci, što ih prikazuje Bogu u tišini, da drugima ne prouzroči muke. Svoj umor Ivanka skriva svojim smiješkom. Jaka žena znade skriveno trpjeti, kao svaka prava majka. Ivanka vrlo malom broju osoba povjerava svoj problem. Tijekom sedam mjeseci nada se da bi i ona mogla ostati na životu, dobro znajući da su takve mogućnosti rijetke. Ivanka stalno moli i potiče djecu da mole na njezinu nakanu.

Ivanka uzimlje lijekove, koji joj pomažu da ne nastrada dijete pod njezinim srcem. Ne tuži se na svoje boli niti na opasnosti za svoje zdravlje. Često rekne: »Neka Bog o tome vodi brigu!«

Znajući dobro da je njezin život u opasnosti, svaki dan nastoji sačuvati mirnoću i dobro raspoloženje. Znala je reći: »Bog znade da bismo s ovim, što ga nosim, imali četvero djece. On će voditi o tome brigu!«

U zadnjim časovima svoje bolesti, neprestano ponavlja: »Što Bog bude htio!« To predanje u volju Božju tajna je njezine vedrine.

Ivanka misli da je tako najbolje. Herojski sve podnosi, prihvaćajući volju Božju. I kad ponekad povjerava svoje nevolje svojim bližnjima, čini to sa smiješkom. Nastoji žrtvovati se do kraja, spremna je na sve, samo da spasi život četvrtog djeteta, što ga nosi u svojoj ranjenoj utrobi. Očekuje veliki dan za Uskrs. Nada se da će stići do kraja, jer za to stalno moli.

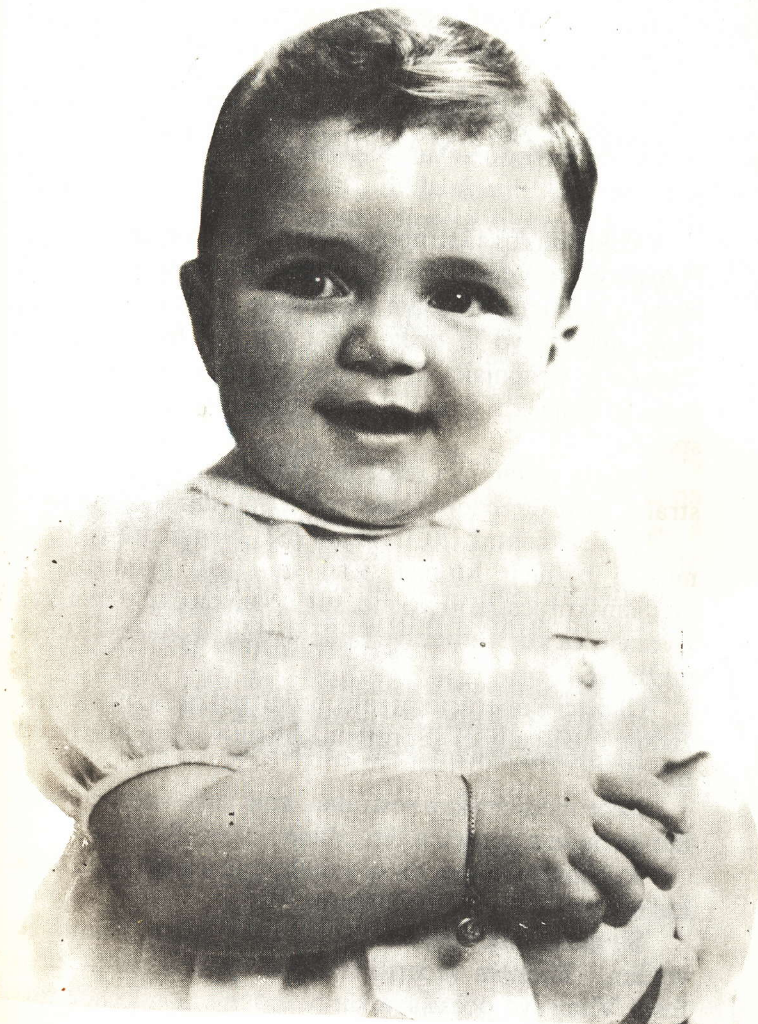
Nakon smrti svoje supruge, njezin muž zapisao je kako je Ivanka proživjela zadnje tjedne u kući: »S jakom duševnom snagom, nastavila si provoditi u djelo poslanstvo majke i liječnice sve do zadnjih dana prije porođaja. Molila si i razmatrala! Sjećam se da tvoj uobičajeni smiješak i tvoja smirenost za ljepotu, za zdravlje naše djece bijaše više puta zastrta potajnom brigom. Strahovala si i drhtala za svoje dijete još nerođeno, da ono ne bi trpjelo kod rađanja. Molila si bez prestanka. Često puta molila si me za oproštenje ukoliko trpim štogod zbog tvog teškog slučaja... Stalno si nastojala tijekom dugih mjeseci znajući šta te čeka, jer si liječnica, ali pazila si, da ja ne bih trpio.«

Kućna pomoćnica Savina pripovijeda: »Promatrala sam je, dok bijaše noseća i uvijek sam je vidjela zadovoljnu. Nikad se nije tužila na svoje muke i nevolje. Sjećam se, često bijaše, kad bi se vratila iz dispanzera (Mesero), bivala bi pozvana u Ponte Nuovo da dođe k bolesnom djetetu. Nikad nije odbila bilo čiji poziv. Unatoč velikom umoru. Vrlo rano bi ustajala da ode na Misu u Ponte Nuovo. Zatim bi budila djecu i s njima doručkovala. Pomagala mi je stalno počistiti kuću. Čak i u zadnjim tjednima prije poroda. Bila mi je kao moja druga majka. Ostala sam u toj obitelji sve do svoje udaje, nekoliko mjeseci nakon smrti Ivankine.«

Ivanka je sve priredila prije rođenja četvrtog djeteta, da u kući sve bude u redu nakon njezina odlaska u kliniku: »Nikad se ne zna, kako će to sve završiti!«

Ivanka reče svome bratu svećeniku: »Najteže ima doći...«

Govorila je neprestano: »Što Bog bude htio!« Nalazila je mir, predajući se u volju Božju!

DO KRAJA!

»SPAŠAVAJTE DIJETE: IVANČICU EMANUELU (BOŽENKU)

Očekivani čas sa strahovanjem približio se, napokon. Polovicom travnja Ivanka reče svojoj prijateljici: »Odlazim u bolnicu, ali nisam sigurna da ću se vratiti kući. Moje majčinstvo je teško. Moj porođaj bit će težak. Zadaća je stručnjaka da se spasi i majka i kćerka. No, moja je želja, da dijete ostane na životu, da se dijete spasi!«

Drugoj prijateljici rekla je: »Moli mnogo, jer sam u strahu. Moli da znadem kako treba ispuniti volju Božju!«

Na Veliki petak, 20. travnja 1962., Ivanku prati njezin muž u bolnicu Monza. Kad su stigli, Ivanka reče medicinskoj sestri: »Evo me, stigla sam da ovdje umrem. Dosta je da s djetetom sve bude u redu, da dijete ostane na životu...«

Ulazeći u operacionu salu, prije carskog reza, njezine zadnje riječi su bile: »Spremna sam na sve, što Bog bude htio!«

Reče medicinskim sestrama, koje su je vodile: »Molite da budem spremna biti odana u volju Božju!«

To bijaše prvi put, da su vidjele jednu bolesnicu, koja ide na operaciju, a tako smirenu.

Situacija nije sjajna. Dijete pod srcem Ivanke je veliko... Tijekom večeri i svu noć Velikog petka, profesor Vitali sve pokušava, da bi rođenje prošlo bez car-

skog reza. Sutradan u 11 sati, profesor je morao pomoći da se rodi dijete carskim rezom. I rodila se kćerka, teška 4 i po kilograma. Dijete je došlo na svijet potpuno zdravo. Bit će kršteno u nedjelju po Uskrsu. Otac želi da dijete dobije ime majke, koja je žrtvovala život svoj da ostane na životu njezino dijete. Uz ime Ivančica dodano je još ime Emanuela (Boženka). I Ivanka je izabrala to ime za svoje dijete!

Ivankin muž zapisat će: »Samo nekoliko dana prije rođenja jakim i radosnim glasom, s dubokim pogledom, koji nikad neću zaboraviti, rekla si mi: 'Ako trebadne odlučiti o spašavanju mene i djeteta, ne treba kolebati: tražim i želim, da se spasi dijete...' Od toga časa i ja sam drhtao i trpio s tobom. Došla je subota, Velika subota, dočekali smo dar Božji, dočekali smo živo rođeno dijete, koje smo očekivali. Nakon nekoliko sati, počinju tvoje neiskazane muke. Stalno si zazivala svoju majku, koja je davno otišla u raj. Znala si, da ti moraš umrijeti, osjećala si posebno teške muke, što moraš ostaviti svu svoju nejaku djecu, ali nisi mi htjela to reći. Kad si uzela na ruke Ivančicu Emanuelu (Boženku) gledala si je s posebno velikom ljubavlju, ali tvoj pogled izražavao je tvoje trpljenje neiskazano, što nećeš moći gledati kako naše dijete živi u radosti, kako se igra! Što ga nećeš moći odgajati i nikad više ga vidjeti.«

Što Bog bude htio! Ivančica Emanuela (Boženka) rodila se iz žrtve svoje majke. Iz ljubavi je tako htjela njezina majka... To Ivančica neće nikada zaboraviti...

DO KRAJA!

»ISUSE, LJUBIM TE!«

Na dan rođenja Ivančice, stanje njezine majke počelo se pogoršavati: povišena temperatura, slab puls, ubrzan, opća tjelesna slabost. Ivanka osjeća grozne boli u utrobi. Liječnici joj daju lijekove i sve poduzimlju da je spase: antibiotike, pružaju pomoć što više mogu. Ivanka odbija prekomjernu brigu za ublažavanje boli, da bude što više slična Isusu na križu. U ustima drži maramicu i stišće je zubima, da ne jeca kod najjačih boli.

Nikad ne žali odluku, koju je donijela! Unatoč čestog povraćanja nije ostala bez laganog smiješka, prikazujući svoj život Bogu.

Posebno je muči misao kako mora umrijeti i ostaviti svoju nejaku djecu: od pet i po godina najstarijega, do dva dana najmlađega!

Ivankina sestra Virginija stiže iz Indije. Ivanka joj reče: »Virginija, mnogo trpim što moram umrijeti i ostaviti svoju nejaku djecu!«

Svojim sestrama, Virginiji i Ziti preporučuje svoju djecu, da zamijene njihovu majku, da ih čuvaju, paze i odgajaju: »Zita, preporučujem ti svoje male anđele. Kad umrem,neka na moju postelju u kući pređe najstarije dijete, Petar Ljudevit. Neka spava uz svoga oca. Ti spavaj u postelji malog Petra Ljudevita u sobi uz troje ostale djece. Ti, Virginijo, zamoli svoju starješicu, da ti nađe zaposlenje u Milanu, da budeš blizu moje djece i da ih pomogneš odgajati posve kršćanski.«

U noći od utorka na srijedu nakon Uskrsa Ivanka je posebno izmorena zbog povećane groznice. Svojoj sestri, koja je stalno pokraj nje, reče: »Zovi mi svećenika«. Očekujući dolazak svećenika, Virginija pruža Ivanki misionarski križ. Ivanka ga ljubi uz riječi: »Isuse, ljubim Te«. Svojoj sestri Virginiji reče: »Da znadeš koliko mi je olakšanje kad poljubim Raspelo! U nekim časovima jedino Isus pruža svoju utjehu...«

»Sestro moja, kad bi znala, kako se na smrtnoj postelji drukčije prosuđuju sve stvari! Mnoge stvari izgledaju nekorisne, a svijet im pridaje veliku važnost!«

Ivanka u mukama zazivlje svoju pokojnu majku, koja je umrla prije dvadeset godina, moleći je, da je se spomene u raju, jer su muke, koje proživljava veće od njezine snage! »Vodi me sa sobom u raj«.

Svome bratu reče: »Ne mogu više... Manjka mi snaga i hrabrost da ponovo vidim svoje blago, što ostade u kući!«

Napokon liječnici dopuštaju da samo jedna osoba uđe u sobu. Njezin muž, braća i sestre, prijatelji moraju ostati na hodniku, u čekaonici. Samo po jedna osoba smije unutra. U jednom času Ivanka reče: »Pa, gdje su ostali? Zašto su me napustili?...« Zazivlje u mukama: »Oče, majko, pomozite mi. Bože moj, pomozi mi!«

Ivankin brat Josip, svećenik, koji je prije sedam godina vjenčao Ivanku i Petra, daje joj Sakramenat bolesničkog pomazanja.

U srijedu izjutra, kad je groznica popustila za kratko vrijeme, reče Ivanka svome mužu, u zadnjem razgovoru u životu, kao testamenat radosti i trpljenja: »Petre, ja sam ozdravila... Petre, bila sam gore i reći ću ti jednog dana što sam vidjela...« Ivankin muž će zapisati: »Odlazeći tog časa, bio sam siguran, kako je Ivanka stalno trpjela, kako stalno bijaše u agoniji, u smrtnim mukama. Bijaše u

razgovoru s Bogom i u povezanosti s Nebom... Pripada potpuno Nebu!«

Zadnje Ivankine riječi bijahu: »Petre, vodi me kući, ne ostavljaj me više ovdje!«

No, liječnici su protiv toga, jer žele još posvetiti brigu ne bi li pomogli Ivanki.

U svojim mukama, Ivanka stalno ponavlja: »Isuse, ljubim Te, Isuse, ljubim Te!«

Medicinska sestra tvrdi da se Ivanka nikad nije tužila. Sačuvala je mir, svijest, uvijek uronjena u molitvu. Od vremena do vremena donosili su joj malo vode da popije. Kad su joj stavljali termometar ili kad su kušali vidjeti kako je s pulsom, nije se protivila, ali vidjelo se iz njezina pogleda, kao da govori: sve je to uzalud! Znala je da umire. Molitva, vedrina, dobrota. Ostala je pri svijesti do kraja!

U petak po Uskrsu, njezina sestra Virginija rekla joj je: »Otac i majka su u nebu i tamo te čekaju. Jesi li zadovoljna što ideš k njima?«

Svojim umornim pogledom kao da je potvrđivala: Da!

Unatoč svih briga i sve pažnje, antibiotika, u noći od petka na subotu, Ivanka je u stanju agonije, velikih smrtnih muka, zbog upale trbušne opne (peritonia), koja uzrokuje trulež. U četiri sata izjutra, njezin muž i njezina sestra Virginija odvezli su je kući. Došavši kao polumrtva u kuću, čuje glas djece i razumije, shvaća da je u kući.

U osam sati izjutra, 28. travnja 1962., u prisutnosti svoga muža, svoje dvojice braće i dviju svojih sestara, Ivanka umire, ostavlja ovaj svijet i ode u vječni život.

Sačuvala je vjeru do kraja!

Prikazala je svoj život do zadnjeg uzdisaja za život!

Ljubila je i žrtvovala se kao njezin božanski Učitelj: »Isuse, ja Te ljubim!«

Izvršila je svoju majčinsku dužnost!

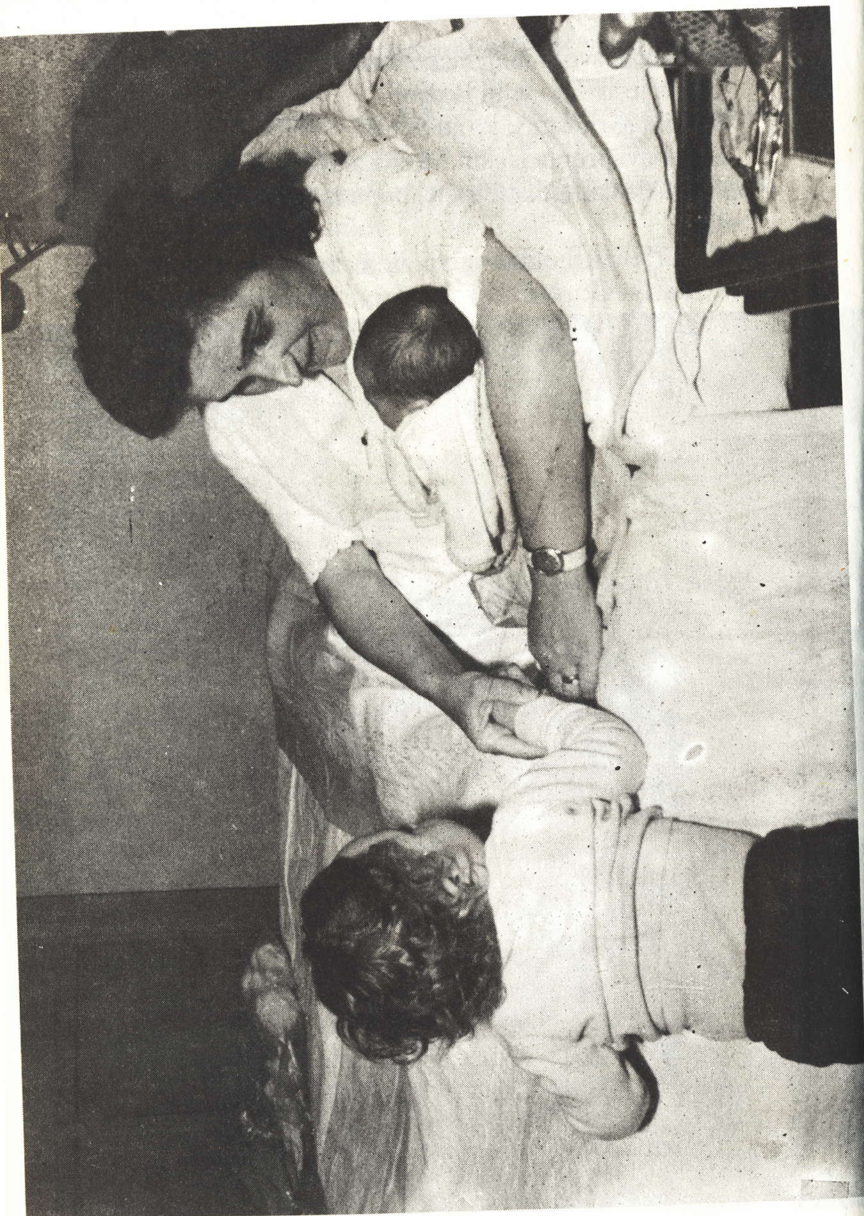
Činila je sve po volji Božjoj!

Spasila je od smrti svoje dijete!

Iz ljubavi prema Isusu! Molila je stalno za svetu smrt. Željela je da čas njezine smrti bude najljepši dan njezina života!

Znala je umrijeti za veliki ideal, kao što jednom reče za sv. Mariju Goretti. Njezine žrtve nisu bile uzalud!

Četvrti dio

IVANKA JE KAO SVJETILJKA, KOJA SVIJETLI I OBASJAVA SVE OKO SEBE

»Vi ste svjetlo svijeta. Nije moguće sakriti grad na gori. Ne užiže se svijeća da se stavi pod sanduk, nego na svijećnjak, da svijetli svima u kući. Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima, da vide vaša dobra djela ljubavi i da slave Oca vašeg nebeskoga!«

(Mt 5,15-16)

MAJKA DAJE ŽIVOT SVOJ ZA SVOJU DJECU

Kao »dobri pastir«, koji daje život svoj za stado svoje! Ivanka se nalazi pred izborom: ili živjeti s troje svoje djece, i ubiti svoje četvrto dijete, koje nosi pod svojim srcem, ili nakon svjesne odluke da prihvati vlastitu smrt, da umre, kako bi se spasio život četvrtog djeteta, koje je začeto da živi, te ostaviti nakon svoje hrabre smrti svoje četvero djece kao siročad bez majke.

Ivanka bez krzmanja i odlaganja odlučuje spasiti svoje dijete, koje nosi, koje raste u njezinoj utrobi i ima pravo na život kao i ostali.

»Rekla je liječnicima-kirurzima i svima ostalima: Ako morate izabrati između mene i djeteta, ne trebate se kolebati, tražim da se odlučite za život djeteta, spasite dijete!«

To dijete, malo i nevino dijete imalo je prednost!

Ivankin izbor, njezin odgovor Bogu, njezin život žrtvovan da spasi svoje dijete, da se rodi živo njezino dijete, plod je razmatranja. Ivanka se na to pripravila, to je svjesno željela, potaknuta Božjim riječima: Ne ubij! Prema Kristovu primjeru, daruje život svoj za drugoga!

Istina, mnogo je majki obitelji umrlo zbog teške trudnoće, ali ne želeći tu žrtvu kao Ivanka. Ivanka, liječnica, kirurg, stručnjak za pedijatriju, svjesna opasnosti, kojoj se izvrgava. Uklanjajući, operirajući tumor iz maternice i spašavajući začeto dijete od dva mjeseca, Ivanka znade da je to za nju opasnost za slijedeće mjesece... Bila bi

sigurnija za svoj život da je pobacila dijete, kako su ginekolozi predlagali. Ali Ivanka ne želi biti ubojica svog djeteta i promišljeno, i slobodno, svjesno, odlučuje žrtvovati vlastiti život bez pobačaja, da spasi život svog začetog djeteta.

1. Žrtvovanje svog života, promišljeno prihvaćanje smrti, njezina odlučnost u odluci, njezina svojevoljna žrtva, plod je odgoja u obitelji. Najprije tu je primjer njezinih izvanrednih roditelja, zatim tu su njezina dva brata svećenika, te jedna sestra redovnica. Godine 1942, njezin brat Josip ulazi u sjemenište u Bergam. Njezin brat Henrik, liječnik, postaje svećenik-kapucin i odlazi u Brazil kao misionar pod imenom Albert. Godine 1950. njezina sestra Virginija postaje redovnica. Godine 1927. umiru dvije Ivankine sestre (Guglielmina i Ana Marija), troje ostalih umriješe prije Ivankina rođenja.

U obitelji Beretta, život je dar, primljen od Boga (s trinaestero djece). Bog uzimlje sebi njih petero, pa onda oba roditelja, Bogu se posvećuju dva brata svećenika i jedna sestra redovnica. Ivanka je izbliza promatrala veliku plemenitost prema životu. Život djece treba poštovati, a ne ubijati, treba odgovoriti na Božji poziv. Ivanka će slijediti taj put sve do žrtve vlastitog života.

Ivankina izgradnja duhovnog života, molitva, žrtva sve do žrtvovanja same sebe do smrti. Ivanka stalno napreduje u duhovnom životu, u apostolatu. Njezin duhovni život vodi je do zadnje žrtve, do žrtve vlastitog života. Vodi je do najslavnije etape, da je postala »majka obitelji do kraja!«

S divnim nasljedstvom iz svoje obitelji tako brojne, zatim s iskustvom u Katoličkoj akciji, živi tako, da je uspjela ući kroz uska vrata u Nebo (Mt 7,14).

Onima, koji danas ne razumiju Ivankinu žrtvu života vlastitoga, da spasi život djetetu, treba reći da nemaju kršćanske vizije života, kršćanskog pogleda na život,

nemaju pouzdanja u Božju Providnost, nemaju duha žrtve. Ne znaju za riječi Evanđelja: »Ako zrno žita ne padne u zemlju i ako ne umre, ne donosi ploda« (Iv 12,24).

Uostalom, Ivanka bijaše spremna posvetiti svoj život u svijetu za apostolat laika. Bila je spremna otići u misije.

Dakle, njezin život bijaše uvijek usmjeren za druge. To je vrhunac njezine vjernosti svim svakodnevnim dužnostima, koje ispunja u ljubavi, koja je nagoni do najvišeg čina ljubavi: dati svoj vlastiti život za plod svoje utrobe, za svoje začeto dijete, koje je nosila pod svojim srcem. Njezina konačna odluka ne bijaše improvizirana, nego pripremana tijekom svega njena života.

2. Ne samo da je njezin život priprava za »promišljenu žrtvu« nego njezina žrtva nije trajala samo nekoliko časaka.

Za neke mučenike čas žrtve bijaše kratak: uhićenje, uhapšenje, ispitivanje, osuda, izvršenje osude. Sve skupa trajalo je samo nekoliko dana.

Za Ivanku bijaše sve drukčije. Njezina žrtva nije trajala samo osam zadnjih dana njezina života, do dana kad je rođena Ivančica Emanuela (Boženka) i tjedan agonije. Njezina je žrtva pripremana odavno, cijeli joj život bijaše žrtvovanje za druge, a žrtva za svoje dijete je vrhunac njezine trajne žrtve.

Istina, njezin izbor za život bio je decizivan u vrijeme operacije fibroma (benignog tumora) u drugom mjesecu trudnoće, odbijajući izvršenje abortusa, pobačaja. Znala je od tog časa da se podvrgla riziku, koji je vodi do neizbježive smrti. Tijekom sedam mjeseci daljnjeg nošenja djeteta u svojoj utrobi, proživljava svoju »promišljenu žrtvu«.Ići do kraja trudnoće da sačuva život svog djeteta, značilo je iz dana u dan približavati se vlastitoj smrti, svom svršetku za ovaj svijet.

3. Postavlja se pitanje: je li imala pravo ići u smrt, da se svojevoljno odluči za umiranje, da spasi svoje dijete, da ono živi? Odgovor se nalazi u osobi Isusa Krista: »Sin Božji ljubio me je i predao se za me«, piše sv. Pavao Galaćanima (Gal 2,20). Isto tako sv. Pavao piše u svojoj poslanici Efežanima (Ef 5,2-25). Slično piše i Korinćanima: »Smrt očituje svoju silu u nama, a život svoju silu u vama« (2 Kor 4,12).

Crkva je proglasila svetim svećenika-redovnika Maksimilijana Kolbea, koji je žrtvovao svoj život za život oca obitelji tako da umre u bunkeru gladi u nacističkom logoru u Poljskoj, a ostade na životu Poljak, otac obitelji, koji je doživio proglašenje Kolbea svetim i osobno sudjelovao na svečanostima u Rimu, u znak zahvalnosti. Kolbe je od gladi umro 14. kolovoza 1941. u logoru Auschwitzu. Ivan Pavao II. prigodon kanonizacije rekao je: »Svećenik Kolbe, ponudio je žrtvovati svoj život izjavljujući da je spreman umrijeti za oženjena čovjeka, za oca obitelji, da bi on bio pošteđen od smrti, jer je potreban za svoju obitelj... Sveti Ivan apostol piše: 'Po tom smo spoznali ljubav što je On (Isus) za nas dao svoj život. Tako i mi moramo dati svoj život za svoju braću' (1 Iv 3,16). Darujući svoj život za brata bližnjega, Kolbe ide u smrt poput Krista, koji je uzor svim mučenicima, koji daju svoj život za svoju braću« (10. listopada 1982.).

»Izbor Ivanke da dade svoj život, nije samoubojstvo, reći će njezin muž, nego je rezultat svega njezinog života: stalno darivanje same sebe za drugoga. Prikazala je žrtvu svoga života jer je ljubila svoju djecu više nego sebe... Bila je uvjerena, kao žena i majka, kako će biti vrlo korisna meni i svojoj djeci, osobito u vrijeme kad je trebalo odlučiti, kako spasiti dijete, koje je nosila pod svojim srcem. Bez posebnog pouzdanja u Božju Providnost ne bi mogla tako učiniti. Bijaše svjesna da je potrebnije spasiti život djeteta što se još nije rodilo, nego da spasi svoj život.

4. Još se prigovara: Svećenik Kolbe bijaše bez obitelji, bez odgovornosti za obitelj, pa njegov život ne bijaše neophodno potreban! Ali kako je Ivanka mogla izabrati smrt svoju, a ostaviti četvero siročadi, nejake dječice? Je li pravo spasiti jedan život napuštajući tri druga? Odgovor Ivankina muža i Ivankine sestre Virginije, identičan je: »Da se to mogne razumjeti, treba vjerovati poput Ivanke u Božju Providnost!«

Odluka da za sebe izabere smrt, da spasi četvrto dijete, zadavala je Ivanki mnogo muke, jer ostavlja svog dobrog muža i svoju dragu djecu. No, bila je duboko uvjerena da time ispunja volju Božju (spasiti život namjesto da ga uništi, da ubije dijete). Dobit će od Boga nagradu za taj herojski čin, a neće napustiti njezinu osirotjelu djecu. Znala je i dobro bila uvjerena u svog muža i u svoje sestre, da će namjesto nje nastaviti voditi brigu o njezinoj djeci, da će othraniti i odgojiti djecu koju im je Ivanka preporučila prije svoje smrti.

Ivankin život bio je usredotočen na vjeri. Takav primjer nije se mogao prihvatiti bez vjere u Boga i u Božju Providnost.

5. Još se prigovara: Je li razborito, da Ivanka prihvati spremno četvrtu trudnoću nakon tri teške trudnoće? Specijalisti su bili uvjereni, da nema zapreke za četvrtu trudnoću. Tumor se razvio kasnije...

6. Trideset godina kasnije, godine 1992. medicinska znanost došla je do novih saznanja i novih sredstava za tako teške slučajeve. Danas liječnici-ginekolozi ne postupaju kao prije sa ženama u momentu trudnoće i porođaja. Sada se upotrebljava monitor, ekografija, vrlo precizna serologična ispitivanja, efikasniji anestetici i antibiotici.

Tako, noseća majka, na kojoj se otkrije rak u četvrtom mjesecu trudnoće, odbila je kemioterapiju, koja bi mogla prouzročiti smrt njezina djeteta. Dijete je rođeno potpuno zdravo, a rak se dalje razvijao kod majke, koja je zbog raka umrla u 32. godini života 30. listopada 1991. u Milanu, devedeset dana nakon rođenja njezina djeteta.

7. Danas se govori o pravom »masakru nevinih« zbog zločinskih ozakonjenja pobačaja, abortusa. Ljudski je život ugrožen s mnogo načina. Šta čini Crkva u tom pogledu? Da li šuti ili što poduzimlje?... Crkva osuđuje zlo i nastoji pomoći. U svom pismu svim biskupima, u izvanrednom konzistoriju kardinala o ugroženosti ljudskog života, papa Ivan Pavao II. napisao je: »... Moralna svijest izgleda strahovito pomračena i sve više u teškoćama da ustanovi jasnu i čistu razliku između dobra i zla koji se odnose na temeljnu vrijednost ljudskog života.

Ako je fenomen takve vrste raširen, ubijajući brojne ljudske živote prije nego se rode, znak je gubitka moralnog osjećaja u savjesti...

Crkva ističe pravo na život, jer Bog je Stvoritelj i Otac, izvor ljubavi za svaki život. Crkva se osjeća pozvanom od Stvoritelja da brani ljudski život i prije i poslije rođenja. Crkva je primila od Krista 'EVANĐELJE ŽIVOTA' i Crkva je odgovorna da to Evanđelje navješćuje svemu stvorenju. Crkva mora Evanđelje života navješćivati hrabro i riječju i djelom kako pred pojedincima, tako i pred narodima, pred državama bez ikakva straha...« (10. svibnja 1991.).

Ivanka, mučenica iz ljubavi prema Bogu, pokoravajući se Božjoj zapovijedi: Ne ubij, žrtvuje svoj mladi život (imala je skoro 40 godina), rekla je DA kršćanskoj dužnosti ljubavi! Mučenica majčinske ljubavi, mučenica da obrani i spasi život svog djeteta, ona se žrtvovala na

oltaru kršćanskog majčinstva. Njezin izbor, njezina odluka da žrtvuje svoj život da spasi svoje dijete, herojski je život. Ali sav njezin život bio je izbor ljubavi za život, prema primjeru Isusa Krista: »Nema veće ljubavi nego dati svoj život za one, koje ljubi!«

SVJEDOČANSTVA PRIZNANJA, ZAHVALNOSTI I DIVLJENJA

Ivanka, koja bijaše tako aktivna, radišna, uvijek spremna dotrčati k postelji bolesnika, tako sretna da živi u obitelji, sa svojim smiješkom, koji je skrivao svaki umor, izgledalo je kao nemoguće vidjeti je nepomičnu u mrtvačkom lijesu u subotu nakon Uskrsa, 28. travnja 1962. godine.

Beskrajna procesija počinje defilirati k njezinom mrtvom tijelu: djeca sa svojim majkama, osobito majke, liječnici, bolesnici, radnici, obični svijet sa sela i okolice, mladež. Svi plaču i mole tijekom triju punih dana. Promatraju Ivankino lice, koje nije izgubilo svoju vedrinu, svi su joj zahvaljivali na primljenim dobročinstvima.

Komunistička manifestacija, predviđena za dan, kad je određen sprovod, bila je otkazana i pretvorila se u hodočašće zahvalnosti onoj koja je dijelila toliko dobra, brinući se za bolesne i tješeći srca. Župnik župe Ponte Nuovo nikad nije vidio toliko svijeta, koji se tom zgodom ispovijedao: mnogi su se željeli pomiriti s Bogom i očistiti svoju dušu prije nego uđu u kuću, u kojoj je počivalo mrtvo tijelo Ivanke.

U nedjelju, 29. travnja, Ivančica Emanuela (Božena) krštena je na dan sprovoda majke, u istoj crkvi kao i druga Ivankina djeca, stavljena je pod zaštitu Djevice Marije, Kristove Majke. Odsad ima dvije majke na nebu da nad njom bdiju. Da bdiju nad svom obitelji, koju mora Ivanka ostaviti po volji Božjoj.

Poslije podne sprovodna povorka krenula je iz kuće u istu crkvu u Ponte Nuovo, u kojoj je Ivanka za svog života toliko puta bila na Misi, da se izmole sprovodne molitve u prisutnosti mnogih svećenika. Crkva bijaše malena, da bi mogla primiti golemo mnoštvo. Triumf vjere i molitve, jednodušnost mnoštva koje je prisutno da prizna javno Ivankinu dobrotu. Na groblju mjesta Mesero očekujući još tri godine, da bude sahranjena u kapelici obitelji Molla, koju je sagradio njezin muž Petar, sahranjena je u kapelici rezerviranoj za preminule župnike iz župe, ispod oltara. Ona koja je toliko željela imati sina svećenika. Žrtvovala je svoj život za svoje majčinstvo, kao svećenik koji žrtvuje svoj život za svoj narod. Oni, koji su živjeli u njezinoj blizini, shvatili su pouku iz njezina života i poruku iz njezine smrti. Istina je, da ljudi upoznaju kvalitete osoba nakon njihove smrti, jer im manjkaju i više se o njima razmišlja. Ljudi ne cijene vrijedne i korisne osobe za njihova života, koliko ih cijene nakon njihove smrti.

Nakon Ivankine smrti, mnogi su govorili: »Ivanka bijaše sveta žena, jer je vodila brigu o svima.« Tako se govorilo u mjestu Mesero.

Najprije Ivankin muž Petar ovako piše: »Misleći na Ivanku, najviše me zadivljuje njezin prirodni način, kojim je znala provoditi u životu svakog dana svoja načela, svoje nazore. Sve je potpuno normalno. Pokazivala je ravnotežu, koja traži veliku dozu kreposti, nadarenosti, razumijevanja i praktičnosti ujedno. I u zadnjim danima njezina života, kad se nalazila pred odlukom, koja će je stajati života... Tijekom šest godina braka, nikad nije bilo među nama nesloge u važnim stvarima. Što se tiče manjih stvari, uvijek smo jedno drugom popuštali i razumijevali se. Cijenili smo se međusobno.«

Ivankin muž Petar napisao je u travnju 1973. svoje svjedočanstvo, namijenjeno svojoj djeci, kao u nekom

dijalogu sa svojom ženom: »Draga Ivanka, želim sada podsjetiti se kao u direktnom razgovoru na najvažnije i najznačajnije časove našeg života, na naš prvi susret 1949. Želim spomenuti, kako je tvoj život, ljubav, nada i tvoje kreposti, tvoja žrtva herojska žrtva, sve to bijaše za me velik doprinos u mom životu. Od našeg vjenčanja počinje za nas punina novog života: neizrecive radosti i vedrina punog svjetla, i u nemirima i u patnjama. Kao supruga, željela si imati mnogo djece, krasne i dobre djece...

Sjećam se dobro, svaki dan neprestano bila si odana molitvi, razmatranju, razgovoru s Bogom. Tvoja zahvalnost Bogu za dar Božji, za divnu djecu, za koju si zahvaljivala Bogu za dar i bila si sretna...

Draga Ivanka, o tvom životu govorio sam našoj djeci, o tvom životu, koji bijaše čin vjere i neprekidne ljubavi, tražeći stalno za svaku odluku volju Božju po molitvi, razmatranju, po Svetoj Misi i Euharistiji.

U svom životu željela si ostvariti zapovijedi i savjete Evanđelja. I onda kad se tražila žrtva tvoga života.

Tvoj život bijaše za te da donese plodove po volji Božjoj. Sve u tebi proizlazilo je iz punine tvoje vjere!

Značajne su i tvoje pokore. Dobro si shvatila i u život provodila dužnosti djevojke, supruge i majke, liječnice u duhu i želji za svetošću kako za sebe tako i za druge, držeći se stalno volje Božje.

Tvoj život u obitelji i s drugima, u studiju, u profesiji, u Katoličkoj akciji, u Karitativnom društvu sv. Vinka Paulskoga, sve bijaše jasno svjedočanstvo vjere i ljubavi...

Tvoj život, pun heroizama, tvoja smrt, sve to bijaše samo jedan čin prihvaćanja volje Božje. Žrtva tvoga života bila je herojska, jer nisi htjela ubiti život, svoje nerođeno dijete...«

Ivankin brat, svećenik Josip piše: »Ivanka je znala pokazati drugima smisao života. Isticala je uvijek ljubav prema Bogu, izbjegavanje grijeha. Živjela je u Božjoj ljubavi...«

Svećenik Josip piše Ivankinu mužu: »Dragi Petre, sada imaš u nebu jednu sveticu, koja će moliti za tebe i za tvoju dječicu... Teškoće koje sada vidiš pred sobom, prebrodit ćeš jednu iza druge u Božju milost i uz zagovor svoje supruge Ivanke!«

Ivankin brat Ferdinand veli: »Ivanka mi je izgledala potpuna kršćanka koja je živjela onako, kako je drugima govorila i došla je do svoje herojske smrti jer je uvijek bila vjerna svojim idealima«. Ivankin brat Albert, misionar u Brazilu pisao je Petru, Ivankinu mužu: »Ne plačimo, jer se nebo raduje što je tamo stigla k Bogu tako sjajna zvijezda. Danas, namjesto da prikažem Misu za pokojne, na njezinu nakanu, prikazat ću Misu anđela«.

Ivankina sestra Virginija pisala je bratu Albertu: »Naša draga Ivanka počastila je mnogo našu obitelj i na nama je da se radujemo velikoj slavi koju je iskazivala Bogu svojim životom i svojom herojskom smrću«. Ivankina sestra Zita veli: »Isus je želio Ivanku imati kod sebe, jer ju je želio dati za primjer posebno ženama, koje se nađu u istim prigodama«.

Obitelj Guzzetti iz Ponte Nuovo piše Ivankinu mužu: »Izgubili ste ne samo svoju suprugu, nego i anđela. Nek Vam bude utjeha njezina velika duša, njezino duhovno bogatstvo i njezino sveto materinstvo. Prihvatite njezinu izvanrednu žrtvu... Što se nas tiče, smatramo je po izbor dušom i zazivat ćemo je u teškim časovima kako se zazivlje sveta duša u nebu«.

Svećenik, koji ju je vidio u bolnici zadnjih dana njezina života, reče: »Profesor sam moralne teologije u srednjoj školi. Kad govorim učenicima i učenicama o pobačaju, o abortusu, uvijek ističem slučaj doktorice

Beretta, kao plemenitu ženu i majku, njezinu žrtvu vlastitog života, da spasi svoje nerođeno dijete. Potresan je njezin herojski primjer, koji svijetli. U današnje vrijeme, kad se svuda nastoji obezvrijediti materinstvo, treba iznositi plemeniti čin doktorice Beretta. Današnjem društvu, koje je uronulo u tamu i moralni mrak, treba pokazati plemenitost i heroizam doktorice Beretta, koja je žrtvovala vlastiti život, da bi spasila začeti život, koji je nosila pod svojim srcem.«

Da počasti poslanstvo doktorice Beretta, liječnice za djecu, što je s mnogo vjere i ljubavi činila u dispanzeru u mjestu Mesero, dispanzer od 1966. nosi ime doktorice Beretta. Isto tako škole u mjestu Magenta i u mjestu Ponte Nuovo. U Milanu je 24. prosinca 1962. izdana zlatna medalja u čast trima medicinskim stručnjacima zaslužnima za grad Milano i okolicu. Jedna medalja je izdana u čast doktorice Beretta.

UZOR NA ZEMLJI I ZAŠTITNICA NA NEBU

Mons. Carlo Colombo, rektor teološkog fakulteta u Milanu, budući teolog pape Pavla VI., bijaše prisutan kod pokopa Ivanke Beretta-Molla. Dijelio je prvi životopis Ivanke Beretta, što ga je napisao mons. Rimaldi mnogim kardinalima i biskupima za vrijeme Drugog vatikanskog sabora. Više članaka bijaše objavljeno u L'Osservatore Romano o doktorici Beretta. Sa svih strana svijeta stizala su svjedočanstva divljenja i o postignutim milostima po zagovoru doktorice Ivanke Beretta. Mnogi su mišljenja da Ivankin herojski čin može biti primjer, sav njezin život može biti uzor za majke obitelji.

Zato Crkva pokazuje posebnu brigu za doktoricu Beretta. Ne samo biskupi, nego i sami Pape govore o njoj i predlažu da započne rad na kanonizaciji te divne liječnice, žene i majke.

Ivan XXIII. pisao je Ivankinu bratu, svećeniku Josipu: »Divim se stalno herojskom duhu Vaše sestre Ivanke!«

Papa Pavao VI. doznao je za majčinski i kršćanski heroizam doktorice Beretta i o tome je govorio u crkvi 24. prosinca 1962. kad bijaše kardinal-nadbiskup u Milanu. Zatim je skupio informacije o doktorici Ivanki za svog pastirskog pohoda gradu Magenti mjeseca ožujka 1963. Pavao VI. bijaše prvi i glavni inspirator za proglašenje blaženom doktorice Beretta. On misli da je proglasi zaštitnicom enciklike HUMANAE VITAE. O njoj je govorio 23. rujna 1973. pri Gospinu nedjeljnom pozdravu: »Jedna majka milanske nadbiskupije dade

svoj vlastiti život da spasi život svog začetog djeteta, svjesna što čini« (Osservatore Romano, 24-25. rujna 1973., str. 1).

Papa Ivan Pavao II., govoreći o kreposti jakosti na generalnoj audijenciji u srijedu 15. studenog 1978. tek što bijaše izabran za Papu, ne spominjući imena, govori o Ivankinu životu kao konkretnom primjeru snage: »Mislim na primjer na jednu ženu, majku već brojne obitelji, koju su mnogi 'savjetovali' da ubije novi život začet pod njezinim srcem, da se podvrgne 'prekidu' trudnoće, prekidu svog materinstva, ali ona je hrabro rekla: 'NE! TO NIKADA!!' Sigurno, ona je znala šta znači taj NE za nju samu, za njezina muža, za svu obitelj, a ipak hrabro reče 'NE'. Novi ljudski život začet u njoj ima vrlo veliku vrijednost, previše 'svet' da bi ona mogla popustiti nagovorima, zlim savjetima mnogih!«

Kardinal, nadbiskup milanski, mons. Giovani Colombo, 24. rujna 1966. pred narodom grada Ponte Nuovo rekao je: »Pred primjerom tako divnim, tako blistavim, tako potresnim Crkva ne može šutjeti, nego mora o njemu razmišljati, diviti mu se i moliti da postanemo dostojni takvih duša, koje nam Bog šalje na ovaj svijet kao poruku. Isus je rekao, da nema veće ljubavi nego što je žrtvovanje vlastitog života za one, koje ljubi. Evo doktorice Beretta, koja imađaše hrabrosti, koja je preuzela taj put ljubavi, nasljedujući tako otkupiteljsku Žrtvu Isusa Krista!«

Sadašnji kardinal i nadbiskup milanski, Carlo Martini, navečer 21. ožujka 1986. za vrijeme zadnjeg razmatranja za pripravu na Uskrs rekao je pred šest tisuća mladih u milanskoj katedrali: »Završili smo jutros diecezanski proces za proglašenje blaženom doktorice Beretta-Molla, zaista divne žene, koja je voljela život, kao supruga, majka obitelji, izvanredno uslužna liječnica, koja daje svoj život da tajna dostojanstva života ne

bude nasilno pogrđena, da začeto dijete pod njezinim srcem ne bude ubijeno, nego da ostane na životu... Majka potpuno normalna, koja savjesno obavlja svoju liječničku službu, savršena žena, svijetlila je radošću i entuzijazmom. Izvanredno veliko bijaše njezino pouzdanje u Božju Providnost. Ono što me je najviše frapiralo jest njezina stalna ustrajnost, odlučnost da brani i čuva začeti plod pod svojim srcem, znajući da je njezin život u opasnosti, s odlukom i jednostavnošću, s pogledom uprtim na raspetog Isusa Krista!«

Naslovni biskup grada Olbia u Amazoniji, pisao je njezinu mužu: »Sursum corda — Gore srca, gore prema raju, kamo je otišla plemenita žena Ivanka da primi nagradu za herojske kreposti. Umrla je kao što je i živjela: sveto! Neka nas sve vodi na putu svetosti, kako je ona kročila poput giganta!«

Sedamnaest nadbiskupa i biskupa pokrajine Lombardije, u svom pismu od 11. travnja 1978. ističu poruku doktorice Beretta: »Ovaj primjer svetosti za vjernika laika, proživljen u braku, kako uči Drugi vat. sabor, pružit će hrabrosti mnogim kršćanima da traže Boga u bračnom životu. Kršćanski život u braku, što ga je prakticirala Ivanka Beretta-Molla, izvanredno je svjedočanstvo... Njezin život i njezina svjesna žrtva ističe važnost kršćanskog života, kršćanske škole, Katoličke akcije u izgradnji kršćanske osobnosti, važnost prenošenja izvjesnih principa kojih se treba držati kršćanin, kao što je činila doktorica Beretta-Molla. Njezin kršćanski život, junački, herojski život svijetlit će i privlačiti pažnju poput divnog cvijeta...«

Zašto bi doktorica Ivanka Beretta trebala biti proglašena svetom?

Zato, jer je uvijek ispunjala volju Božju. Neprestano. U životu svakog dana u svom staležu, a okrunila je svoje držanje najplemenitijom gestom, svog života. Što bi je

god stiglo u životu, prihvaćala je spremno i odlučno kao dar iz Božje ruke. Imala je tvrdu vjeru i pouzdanje u Boga. Sve je činila mirno i radosno. Svetost je u tome, da se vrši volja Božja iz ljubavi prema Bogu i sve za Boga.

Ovaj veliki primjer žene Ivanke Beretta uzor je svetosti, posebno za ženski svijet. Kako za mladež tako i za udate žene, jer Ivanka je znala povezati različite dužnosti života, kršćanskoga, obiteljskoga, profesionalnoga, kao zaručnica, supruga i majka, kao liječnica i apostolka u Katoličkoj akciji. Zauzeta potpuno u svojoj vjeri u svom životu supruge i majke, liječnice, stalno ju je vjera vodila do heroizma ljubavi.

Da njezino ime bude upisano u povijest svetosti Crkve, da se mogne javno zazivati u molitvama Crkve, kako bi se dobile milosti od Boga po njezinu zagovoru, da njezina poruka i primjer života budu službeno predloženi za svu Crkvu, treba početi poseban proces za kanonizaciju. Milanska nadbiskupija povjerila je taj posao svećeniku-kapucinu Bernardinu iz Siene u ožujku 1972. godine, deset godina nakon Ivankine smrti. Proučeni su svi njezini spisi i sva svjedočanstva svih onih, koji su je poznavali u Bergamu, u milanskoj nadbiskupiji. Proces je počeo 28. travnja 1980., a završen i priznat valjanim godine 1986.

Uz provjeru svih i najmanjih analiza, 6. srpnja 1991., papa Ivan Pavao II. izdao je dekret o herojskim krepostima Ivanke Beretta. Njezin život priznat je herojskim. Već se može nazivati časnom službenicom Božjom. Početne riječi dekreta glase: »Ovo je moja zapovijed, da ljubite jedni druge kao što sam ja vas ljubio. Nema veće ljubavi nego žrtvovati svoj život za prijatelje« (Iv 15,12-13).

Službenica Božja Ivanka Beretta, udata Molla, slijedila je zapovijedi i primjer našega Gospodina Isusa Krista, koji se žrtvovao za spasenje svijeta. Od svoje

mladosti, Ivanka je držala kao dar Božji život koji je slava Božja, te da se treba žrtvovati za duhovno i tjelesno dobro bližnjega. Ostajući čvrsta u toj odluci, nastojala je provoditi u životu kršćansku zapovijed ljubavi, žrtvujući se kao supruga, majka, liječnica i predsjednica Katoličke akcije u svojoj župi, svjedočeći Evanđelje i izgrađujući Kraljevstvo Kristovo na zemlji.

Ojačana Božjom milošću, stigla je do savršene ljubavi, koju je provodila sve do žrtvovanja vlastitog života da bi sačuvala život svog četvrtog djeteta, koje je nosila pod svojim srcem. Ostavila je tako suvremenom društvu divan primjer poštovanja na život, koji se ima roditi, pokoravajući se zakonima Božjim i učiteljstvu Crkve, slijedeći vjerno Krista, koji je rekao: »Vi ste moji prijatelji, ako činite sve što sam vam zapovjedio« (Iv 15,14).

Mnogi kršćani, upoznavši život Ivanke Beretta, utječu se njoj, moleći njezinu pomoć! Mnogi su postigli mnoge milosti, utječući se u njezin nebeski zagovor. Posebno majke u teškoćama pri rađanju osjećaju prisutnost službenice Božje Ivanke. Evo nekoliko primjera:

Lucija Schiantarelli iz grada Magenta, u 39. godini bila je primljena u bolnicu 19. svibnja 1967. u devetom mjesecu komplicirane trudnoće. Sljedećih dana, postavši majka svog trećeg djeteta, iznenada je doživjela veći izljev krvi. Njezino stanje bijaše teško. Skoro se ukočila, smatrali su je već mrtvom, te su je htjeli prenijeti u mrtvačnicu. Medicinske sestre nisu imale snage to reći njezinu mužu, koji bijaše u čekaonici. Duhovnik bolnice dao joj je sakramente umirućih. I gle, najednom ona dolazi k sebi. Dolazi do svijesti, oživjela je! Govorila je: Kad sam osjetila da umirem, zazvala sam Ivanku da mi pomogne u velikoj nevolji. Izgubivši svijest, osjetila sam Ivanku u blizini. I ozdravila sam«.

U Milanu, mjeseca prosinca 1976. godine Katarina Firpi, prebačena u bolnicu zbog ginekološke operacije,

nakon većeg izljeva krvi, veli: »U tim časovima strepnje i straha, zazivala sam u pomoć Ivanku s pouzdanjem kao što dijete u suzama zazivlje svoju majku za pomoć. Osjetila sam zatim prisutnost Ivanke, koja me je tješila na način majke, da me ohrabri u pouzdanju u Boga. Zahvaljujući Ivanki sve je dobro svršilo i prođe moja nevolja. Sada mi je dosta da pogledam u njezinu fotografiju, njezin majčinski smiješak, njezin blagi pogled, da se osjetim radosna!«

U Brazilu, Marija do Sacorro Vilarin, nakon dva teška poroda, osjetila je teškoću u trudnoći. Smatrali su liječnici da će rođenje biti s mnogo teškoća. Zazvala je Ivanku i normalno je rodila dijete. No, otad joj je paralizirana desna noga. Ponovo je zazvala Ivanku u pomoć i ubrzo je ozdravila.

Više majki obitelji, u teškim časovima, slabo raspoložene da prihvate materinstvo, postigle su hrabrost da prihvate novi život, čitajući životopis Ivanke Beretta. Da prihvate život bez obzira na teškoće. To je posebna milost, koju je izmolila kod Boga Ivanka Beretta.

Jedna redovnica iznosi kako je ozdravila jedna ženska osoba u kolovozu 1977. i dodaje: »Duhovne milosti, koje sam primila po zagovoru Ivanke, još su brojnije. Osjećam zaista da mi Ivanka pomaže. U mnogim teškoćama zavapim i osjetim pomoć. Zamolim je, zatražim pomoć, da se zauzme za me, posebno u iznenadnim i kompliciranim slučajevima«.

Evo slučaja ozdravljenja u ožujku 1992., koje je izneseno pred liječničkom komisijom, zatim pred teolozima, zatim kardinalima i pred samim Papom, da bi ozdravljenje bilo priznato kao čudo po zagovoru Ivanke: U brazilskom gradu Grajau, sestra Bernardina Marija piše što se dogodilo u studenom godine 1977. Lujsi Silviji Cirilo, rođenoj 20. kolovoza 1949. Ta žena morala se podvrgnuti carskom rezu u bolnici 22. listopada 1977. i

rodila je mrtvo dijete. Vrativši se kući, stalno je zbog toga trpjela. Liječnik je ustanovio, pronašao fistulu, čirić, koji je izlučivao gnoj. Kako nije bilo moguće operirati u Grajau, morala se prebaciti u bolnicu sv. Ljudevita. Bila je na promatranju, jedna redovnica, medicinska sestra molila je Ivanku, da se zauzme i posreduje kod Boga za ozdravljenje fistule da se tako pomogne nevoljnoj ženi. Nestade boli, fistule je nestalo. Ostala je samo brazgotina, zacijeljena na rani. U tom slučaju žena nije više trebala nikakve liječničke pomoći. Protestantkinja stalno zahvaljuje Bogu i moli Ivanku u svim daljnjim bilo kakvim okolnostima.

Možda će netko pomisliti: Kako to da Bog nije učinio čudo da spasi život Ivanke, a po njezinu zagovoru čini čudo na drugima? Nije li pustio da u mukama umre sv. Leopold Mandić, a po njegovu zagovoru Bog čini čudesa na drugima? Božje misli nisu naše misli! Bog zna šta radi!

GLAVNE ZNAČAJNE OZNAKE IVANKINE OSOBNOSTI

Portret — osobni opis

Nešto povišeg stasa, lice smeđe boje, kosa i oči tamne, pogled pun dobrote, radosti, aktivna, radišna, prijazna.

Njezin muž ovako je opisuje: »Znala si prihvatiti i uživati u Božjim darovima, darovima života bez zlouporabe, nikad nisi dopustila tome, da te je bilo što zarobilo. Dala si mi primjer kako se treba radovati životu, prirodi, glazbi, kazališnim komadima, planinama i putovanjima, ljubavi i obitelji, sve to s umjerenošću. Za tebe granice umjerenosti su jasne: zakon i milost Božja. Znala si biti umjerena u jelu i piću, radije si izabrala da drugima služiš, nego da budeš služena. I u samoj umjerenosti, tvoja ravnoteža i tvoja nutarnja čistoća znale su naći mjesta za potpunu radost, za poruku vedrine i radosti za sve one, koji su se s tobom susretali«.

Kad se udala, mogla je računati na dobre prihode svoga muža pa nije bila zabrinuta za svoje prihode. Radeći marljivo i zdušno, nije to činila da zasluži više novca, nego radije iz ljubavi prema djeci, prema majkama i starijim osobama, za koje se brinula kao liječnica. Vrlo je plemenita u brojnom darivanju za Crkvu, za bolnicu svoga brata misionara u Brazilu, za siromašne obitelji u njezinoj blizini i drugim dobrim djelima, koja su samo Bogu poznata.

U kući ne manjka ništa što je potrebno, ali ništa se ne baca. Ne razbacuje se modnom odjećom za sebe i za svoju djecu. Sama znade skrojiti i sašiti, popraviti odjeću kako za se, tako i za djecu svoju. Od svoje prve plaće naručuje Svete Mise za svoje pokojne roditelje.

U svemu je umjerena u životu: u odijevanju, u hrani i u časovima slobodnog vremena. Znade uzeti učešća u obiteljskim slavama, izbjegava taštinu kako kod sebe, tako i kod djece. To je naučila u brojnoj obitelji svojih roditelja.

Odlična je kuharica i znade pripremiti obroke, kako bi bili zadovoljni pozvani gosti. U korizmi ne jede kolače ni voće u sve subote, na čast Djevice Marije, Kristove Majke.

Pokazuje uvijek blagost i urednost. Uspijeva nadvladati svoju prirodnu bojažljivost. Skriva svoje nutarnje boli i muke svojim smiješkom, da ne bi opteretila svog bližnjega. Voli više mir i šutnju nego duge razgovore. Vrlo osjećajna, mnogo trpi zbog neprilika i teškoća, posebno u školi u svom djetinjstvu, ali sve znade hrabro podnijeti iz ljubavi prema Bogu.

Ivanka je prava majka. U svojoj enciklici o dostojanstvu i zvanju žene, Ivan Pavao II. piše o cijeni života, kao o nutarnjoj dispoziciji žene i majke: »Uzajamni dar osoba u braku otvara se daru novog života, novog ljudskog bića, koje je također osoba kao što su i roditelji. Materinstvo od svog postanka posebno je otvoreno novoj osobi, djetetu, a to je 'uloga' majke.

U tom otvorenju, u začeću i rođenju, žena pokazuje više ljubavi prema novom ljudskom biću nego prema samoj sebi. Dar nutarnjeg raspoloženja za prihvaćanje i rađanje novog ljudskog bića povezano je s bračnom vezom, koja mora pokazati spremnost međusobnog darivanja...« (Mulieris Dignitatem, br. 18).

Ivankina milosrdnost, odnos prema bližnjima

Poznata je Ivankina blaga dobrota. Sa smiješkom prilazi bližnjima. Lijepo postupa sa svima, sa svakim. Nema kod Ivanke krute, oštre riječi, nema kod nje srdžbe. Ne tuži se nikad, kad je pozovu k bolesnicima, a tek se vratila od bolesnika. Jednakom brigom i pažnjom postupa sa svim bolesnicima, radnicima, činovnicima, bogatima i siromašnima, bez razlike. To su posvjedočila mnoga pisma jednostavnih osoba prigodom Ivankine smrti.

Ivanka u blagoslovljenom stanju, noseći pod srcem začeto dijete, nastavlja i dalje posjećivati svoje bolesnike sve do 19. travnja 1962. sve do svog odlaska u bolnicu, u kojoj će ginekolozi izvršiti carski rez, koji bijaše potreban, da se rodi dijete. Posjećivala je bolesnike unatoč velikih muka tjelesnih i duševnih. Nastojala je učiniti još dobra bolesnicima, premda bijaše i sama bolesna.

Kad je osjetila, da je ne shvaćaju i ne slušaju, zbog toga je trpjela, ali se svladavala i ponovo bi započinjala razgovor, kako bi uvjerila one, koji su joj se protivili. Ivanka se znade prilagoditi jednostavnim osobama, bez obzira na njihovu izobrazbu i njihov društveni položaj. Kad bi se u nečem prevarila, odmah bi znala reći: »Oprostite mi, nisam bila u pravu, ali nehotice«. Nikad nije dopuštala da se pred njom govori zlo o drugima, te bi znala promijeniti temu razgovora, da se izbjegne kritika i ogovaranje.

Ivankina životna ravnoteža dragocjena je pouka

Ivanka uspijeva spojiti trovrsnu misiju, svoje trovrsno poslanstvo, poslanstvo supruge, poslanstvo majke i poslanstvo liječnice, tako obogaćujući svoj život, čineći ga izvanredno plodnim na planu ljudskom i duhovnom.

Da bi uspjela ostvariti sve te aktivnosti: studij, molitvu i apostolat, zatim svoje dužnosti majke i liječnice, te potrebni odmor, ona sve to organizira, ne gubeći vremena. Najprije njezine vjerske dužnosti, zatim dužnosti za svoju obitelj i za dužnosti liječnice. Ona traži ravnotežu u svemu i nastavlja daljnje praćenje novosti i novih saznanja u medicini zahvaljujući stručnim časopisima, specijalnom unapređenju studija pedijatrije.

Šport, koji je prakticirala (skijanje i alpinizam) služi joj za podržavanje duha. Voli planinarenje, jer joj daje smisao za odlučnost, hrabrost, izdržljivost.

Ivanka voli šetati po šumama, penjati se po strmim liticama, rado je pješačila na svježem snijegu, penjući se na visove, odakle je promatrala divne krajolike, koji su uvijek novi. Na vrhuncima, gdje je Bog, na neki način, na dohvat ruke, Ivanka je posebno sretna, pa veli: »Kad sam na visini, s vedrim nebom, na bijelom snijegu, radujem se i mogu neodoljivo slaviti Boga. Osjećam posebnu sreću, kad sam u kontaktu s prirodom tako lijepom, da bih satima mogla o prirodi i Bogu razmišljati.«

Ivanka je voljela vrhunce, blistavo svjetlo ledenjaka, visinsko podrhtavanje zraka. Nakon cijelog dana s grupom poznanika i prijatelja uz predvodnika na visove, uz skijanje, vraćala se kući kao obasjana suncem, crvena u licu od sunca, šibana čistim i hladnim zrakom, zanesena, ushićena, zadivljena divotama prirode, koja ju je zadivila...

Kad bi osjetila prve znakove trudnoće, prekinula bi sa športom. Rado je svirala na glasoviru, rado je slikala krajolike na platnu, rado je išla na koncerte, u kazalište. U svemu tome nalazila je radost zahvaljujući Bogu na životu, na mladosti, na vjeri!

Ivankin duhovni napredak

Njezina kršćanska formacija bijaše na početku obilježena primjerom njezinih roditelja, koji su slijedili franciskansko pravilo za vjernike laike. Zatim bijaše svjesna prihvaćajući odgovornost za svoj duhovni život, osobni život nakon duhovnih vježbi od svoje 16. godine. Zatim njezino sudjelovanje u Katoličkoj akciji pridonijelo je izgradnji njezina kršćanskog života. Napokon sve više je duhovno dozrijevala prakticirajući svoje liječničko poslanstvo, te poslanstvo majke obitelji.

Zahvaljujući njezinim sačuvanim spisima, može se pratiti njezin duhovni napredak. Radi se o 26 listova u bilježnici, koje je ispunila razmatranjima iz duhovnih vježbi, zatim iz zbirke mnogih pisama i njezinih napisanih konferencija što ih je držala ženskoj mladeži.

Čitanje tih njezinih spisa je zadivljujuće i vrlo poučno. Iz tih spisa vidi se da je Ivanka osoba nadnaravnog duha, osoba, koja se boji Boga uvrijediti. Kod nje se ne radi o sentimentalnoj ili zamršenoj, kompliciranoj religiji. Ona živi, proživljava glavne vjerske istine, ona ljubi svoju Crkvu i prihvaća Papine direktive, smjernice za Katoličku akciju. To je sud zadužene osobe da pročita sve njezine spise zbog pripreme za kanonizaciju. Najprije za proglašenje Ivanke blaženom, pa onda svetom.

Od svog najranijeg djetinjstva, Ivanka živi od molitve! Za nju je kao pravilo svagdanja Pričest i krunica u obitelji.

Euharistija i Djevica Marija, dva su glavna stupa za svakog kršćanina. Njezin život molitve vode je k apostolatu: nedjeljom s braćom i sestrama posjećuje siromahe, starije osobe, bolesnike poput sv. Franje. Nije joj nepoznato trpljenje u djetinjstvu: oskudica u brojnoj obitelji, nestašica mnogih potrebnih stvari za vrijeme rata, češće selidbe, bolesti i žalosti u obitelji.

Njezin duhovni život prima svoj uzlet od njezinih duhovnih vježbi: Ivanka od tada posebno želi nasljedovati Krista, ispunjavati zahtjeve Evanđelja u podložnosti, u poslušnosti, u trpljenju i radu: »Kad bi svijet mislio koliko je Isus trpio, ne bi učinio ni najmanjeg grijeha«, govorila je Ivanka!

U Katoličkoj akciji nalazila je program svoga života: molitva, žrtva, apostolat.

Ivankin je život neprestana molitva. Ne samo kad bi se odlučila biti posebno povezana s Bogom, nego i kod njegovanja bolesnika, vodeći mlade djevojke, pripadnice Katoličke akcije, pomažući siromahe: Ivanka vidi Boga u svim stvorenjima, osobito najpotrebnijima, u svakom događaju, u ljepoti prirode. Ivanka tumači, kako se može moliti bez prestanka: »Da se mogne moliti bez prestanka, treba moliti često, moliti što je moguće češće... Kaže se da student stalno studira, kad se zauzeto vraća k svojim knjigama što može više, tako i onaj koji moli bez prestanka, jest onaj, kojemu je molitva kao fiksna ideja, od koje se ne želi rastaviti, pa stječe običaj da moli u svemu životu, u opasnostima za dušu i tijelo, u kušnjama, u radostima i žalostima, u patnjama...

»Govori se, da je rad molitva. Onaj, koji radi, taj moli. Zašto to? Na koji način? Rad je molitva, kad se prikazuje u Bogu naš rad, da posluži na Božju slavu, kako govori sv. Pavao (1 Kor 10,31)«.

Ivanka poučava druge da prikazuju Bogu dan s određenom nakanom: »Početna nakana izjutra jest kao adresa koja se napiše na omotnici: ta nakana će se nastaviti usmjerenjem k Bogu i onda, kad se na to i ne misli. Ako se češće ponovi nakana u danu, naša molitva postat će još neprekidnija, i slatka misao na Boga pomaže nam da radimo pod Božjim okom, neće nas više napustiti.

»Da se dobiju Božje milosti, treba moliti, treba imati vjeru u Božju Providnost«.

Zar nije Ivanka imala teškoća u svom životu u pogledu molitve? Ivanka o tome piše: »Ako u molitvi imamo veliku brigu, koja stalno dolazi i smeta nas, recimo, povjerimo Bogu, da se naša teškoća nalazi u ovome: Ako je dostojna Boga, molitva će biti odlična. Ako je nešto što manje vrijedi, recimo Bogu da se smiluje našoj nesposobnosti za molitvu s Njim. Tako će se otrov pretvoriti u lijek«. Rastresenost u molitvi ponizuje.

»Razmatranje je jednostavno prijateljski razgovor: duša govori u intimnosti s Bogom. Recite Isusu sve što mislite, sve što želite, sve što trpite. Recite Isusu sve. On vas uvijek čeka i sluša«.

2. Apostolat, prema Ivanki, počinje molitvom: »Apostolom se postaje najprije na koljenima«. Ivanka tumači dalje: »Bog nas želi vidjeti uza se da nam saopći u tajnosti molitve tajnu obraćenja duša. Neka ne bude ni jednog dana u životu apostola, da ne bi u određeno vrijeme nastojao se sabrati uz Krista!«

Jedino molitva i život milosti osigurat će uspješnost apostolskog rada, u svim apostolskim pothvatima.

»Naša je dužnost moliti, prikazivati žrtve, sve činiti da Bog pobjeđuje u svim područjima: moralnom, političkom, društvenom. Bog, a ne demon, sotona, Božji neprijatelj.

»Onaj, koji vidi zlo oko sebe i govori: Što ću kad sve ide po zlu? Što ću kad sve ide nizbrdo? Što ću, kad drugi žive kako ne valja i vrijeđaju Boga? Takav nije za apostola! Apostol, koji znade kako je Isus trpio, ne može biti bez trpljenja, ne može ostati indiferentan i neaktivan, besposlen« (Nagovor članicama Katoličke akcije, 1954.).

Nositi Krista i Kristovu Radosnu vijest drugima, gdje god bili, Ivanka tumači slijedeći riječi Vjerovanja Apostolskoga: »'Sašao s nebesa, utjelovio se, trpio, umro i pokopan'«. Treba, najprije, saći s neba, treba se poniziti. Saći i voditi duše Kristu, zatim nestati kad za to dođe čas.

Ne radimo za se, da bismo zaslužili nešto, neki uspjeh, neku prednost, reputaciju, ugled,nego jedino za Boga.

Zatim, potrebno je utjelovljenje, tj. pružati primjer privlačiv i herojski, da budemo živi svjedoci veličine i ljepote kršćanstva.

Zatim treba trpjeti. Duše se osvajaju riječima, primjerom, ali najviše žrtvom. Nitko ne može biti spasitelj drugih, ako ne postane drugi Krist. To znači biti raspet poput Krista. Nije pametno misliti da se radi za Božje Kraljevstvo, a da se ne susretnemo s teškoćama.

Napokon: umro i pokopan! U ovom slučaju Krist je živ sahranjen u dušama preko posvetne milosti. Isus je na Oltaru da mogne djelovati na ljude. Sahranjen je u srcu čovjekovu, da Krist rasvijetli razum čovjekov, da dadne Božanski smisao čovjekovu djelovanju«.

Ojačana vjerom, Ivanka je stalno radila. U Katoličkoj akciji kao i u medicinskoj službi. Ona reče: »Kad su medicinski pothvati neuspješni, bolesniku je potrebna vjerska pomoć, treba mu svećenik«.

Drugi Vatikanski Sabor podsjeća na temelje laičkog apostolata: »Laici stječu dužnost i pravo na apostolat iz samog svog sjedinjenja s Kristom glavom. Njih, koji su po kristu ucijepljeni u mistično, tajanstveno Tijelo Kristovo, po Potvrdi ojačani snagom Duha Svetoga, sam Gospodin dodjeljuje apostolatu... Svim je kršćanima časno breme da porade kako bi Božansku poruku spasa spoznali i primili svi ljudi posvuda na zemlji« (A. A. n. 3).

»Poslanje Crkve ide za spasom ljudi, koji se ima postići vjerom u Krista i njegovom milošću. Apostolat Crkve i svih njezinih članova, dakle, usmjeren je u prvom redu k tome, da se Kristova vijest otkriva svijetu riječima i djelima i da se saopćuje njegova milost. To prvotno biva po službi riječi i sakramenata — povjerenoj posebno kleru — u kojoj i laici imaju ispuniti svoju važnu ulogu,

da budu suradnici istine (3 Iv 8). U tom se redu apostolat laika i pastoralna služba uzajamno najviše upotpunjuju.

Laicima se pružaju bezbrojne prilike za apostolat evangelizacije i posvećenja. Samo svjedočanstvo kršćanskog života i dobra djela, koja su izvršena nadnaravnim duhom, imaju moć da privuku ljude k vjeri i Bogu. Gospodin nam govori: 'Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima, da vide vaša djela ljubavi, te slave Oca vašeg nebeskog' (Mt 5,16).

Taj se apostolat ipak ne sastoji samo u svjedočanstvu života. Pravi apostol trtaži prilike, da Krista navješćuje riječima, bilo onima koji ne vjeruju, da se privedu k vjeri, bilo vjernicima, da se pouče, učvrste i potaknu na gorljivi život. Ljubav nas Kristova nagoni (1 Kor 5,14), i u srcu sviju treba da odjekuju riječi apostolove: 'Teško meni ako ne propovijedam Radosnu Vijiest' (1 Kor 9,16).

Budući da se u ovo naše vrijeme rađaju nova pitanja i šire teške zablude, koje nastoje potpuno izvrnuti religiju, moralni red i samo ljudsko društvo – ovaj Sveti Sabor zdušno stavlja laicima na srce, da svatko prema svom talentu i naobrazbi zauzetije izvrši u duhu Crkve svoj dio u razradi, obrani i pravičnoj primjeni kršćanskih načela na probleme današnjeg vremena« (A. A. n. 6).

3. Kako Ivanka proživljava nutarnje žrtve, koje susreće u životu? Ona veli pripadnicama karitativnog društva sv. Vinka Paulskoga: »U svijetu ima mnogo trpljenja i bijede i uvijek će biti. Šta je trpljenje?

Bol nije neko zlo, nego radije znak ljubavi Božje prema čovjeku. Dakle, moramo u boli vidjeti ne nešto što treba proklinjati, nego neko dobro da utvrđuje našu dušu i da je pročisti za neizbježne borbe u životu. Bol nas podsjeća da nismo rođeni za uživanje. Bol nas približava i pomiruje s dužnošću: tako je lako bol zaboraviti kad se živi u zadovoljstvu i radosti.

Zato, ako nas je stiglo trpljenje, podignimo svoju misao k Bogu, te prihvatimo trpljenje spremno kao volju Božju. Kad se radi o trpljenju drugih, zadaća je kršćanina priskočiti u pomoć, ublažiti bol i posvetiti je. To možemo učiniti po ljubavi, koja je najljepša i najsvetija na zemlji i na nebu« (1947–1948).

»Ljudi bi htjeli da sve ide uvijek dobro, da se izbjegne trpljenje, da se samo uživa, a zaboravljaju da kršćanin treba slijediti Krista i s Kristom prihvaćati križ. Isus je s nama skupa jedno Tijelo. Zato moramo ispuniti poslanstvo, za koje nas Krist šalje, da ispaštamo i ublažujemo trpljenje i svako zlo. Koliko je grijeha i uvreda, koje vrijeđaju Srce Isusovo! Kako je Isus, naš uzor, zadovoljavao za grijehe i uvrede ljudske? Pokorom, trpljenjem! Za spasenje duša nisu dosta ni riječi ni molitva, pa treba dodati nešto što svakoga košta neke muke i patnje, treba dodati koju kap krvi, nešto od nas samih. Nek nam u tome uvijek Isus bude uzor i primjer!

Isus od nas traži, da svaki dan nosimo križ, koji nam On bude poslao, i to s radošću!

Željeti biti apostoli, imati udjela u Katoličkoj akciji, a ne učestvovati u žrtvi Spasitelja svijeta, to je čista fantazija i iluzija, opsjena, obmana. Katolička akcija znači žrtvovanje. Ne zaboravimo na to! Svaki dan treba prihvaćati žrtve, koje se od nas traže. Ne izbjegavati, kad život od nas traži cijenu vremena, umora i žrtve.

Žrtva je bitnost kršćanstva i pobjede dobra nad zlom. Raspeti na križu jest Žrtva. Misa! Život Gospodina i svetaca bijaše žrtva. Krv mučenika. Heroizam misionara! Tiha borba pravih redovnica i redovnika. Borba svakog kršćanina za spasenje. Bol i žrtva nas pročišćavaju, naš rad čine dragocjenijim i pomažu nam u dobru, pa i u okolnostima mnogih opasnosti.

Potrebno je malo žrtvovati našu spokojnost, odreći se naše prednosti, podnositi prezir i odbijanje, izložiti se

neuspjesima i nezahvalnostima. Spremni smo na sve i zahvaljujemo ti, Bože, što si nas izabrao za plemenito poslanstvo, koje se zove apostolat!«

U najvećim patnjama zadnjih dana, Ivanka odbija sredstva, koja ublažuju boli, jer »trpljenje ima veću vrijednost«.

Postoji još jedna krepost, dragocjenija u životu Ivanke, a to je poniznost!

»Kad se podiže građevina, treba se sniziti i početi s temeljima. Ako sam nadarena, trebam znati, kako je to dar Božji, što sam ga od Boga primila. Primajmo prigovore rado, pa ćemo postati bolji. Prihvaćajmo kritike, kad služe za izgradnju«.

Uspoređujući Ivanku s drugim suvremenim velikim uzorima (kao što su blaženi Marcel Callo, Pier Giorgio Frassati, sveti Giuseppe Moscati, sveti Maksimilijan Kolbe) zadivljuje nas sebičnost u daru vlastite osobe. Ivanka bijaše odgovorna apostolka mladima 12 godina, liječnica deset godina, supruga i majka obitelji preko 6 godina. Napokon, Ivanka umire kad joj bijaše tridest i devet i po godina!

Ostavila je svome mužu, svojoj djeci i svima nama veliko nasljedstvo, veliku baštinu: ljudsku i kršćansku ravnotežu, vladanje, ponašanje bez prigovora, njezino stalno traženje volje Božje, blagu i poniznu dobrotu, život molitve, a osobito duh žrtve, veliku brižljivost za spasenje duša, trajno pouzdanje u Božju Providnost, radost što može kršćanski živjeti i sve kršćanskim načinom ljubiti.

Svijetlila je svojim primjerima pred svima u životu, koje bi u svom djelovanju susrela. To njezino svjetlo i danas svijetli!

IVANKINE RIJEČI SVJETLA

Čitajući bilješke iz nagovora, koje je Ivanka držala djevojkama, pripadnicama karitativnog društva sv. Vinka Paulskoga, ženskoj mladeži Katoličke akcije i tijekom dana duhovnosti od 1944—1954. izvadili smo kratke rečenice i nešto dulje pouke, osim izvadaka, što su navedeni u prijašnjim poglavljima, pa ih ovdje donosimo.

»Kad izvršimo svoju dužnost, ne trebamo se uznemirivati, jer neće uzmanjkati Božja pomoć.«

»Tko se uzda u Božju pomoć, ostaje vedar i ne upada u pesimizam.«

»Naše je tijelo pokaznica: po njoj svijet mora vidjeti Boga.«

»Volimo one, koji nam daju darove. Dakle, ne zaboravimo da je sav naš život dar Božji. Prema tome, trebamo ljubiti Boga sve do našeg darivanja života za Boga.«

»Trebamo biti spremni uzvratiti ljubav, koju Bog pokazuje prema nama, pa darovati svoj život za Njega.«

»Tajna sreće jest živjeti od časa do časa i zahvaljivati Bogu na svemu, što nam daje iz dana u dan u svojoj velikoj dobroti.«

»Božja Providnost jest u tome, što je dobri Bog prisutan uvijek u svim stvarima.«

»Bez pomoći Djevice Marije ne dolazi se u nebo. Molite Kristovu Majku, da vas posvećuje i dobit ćete spasenje.«

»Tko ne moli, ne može živjeti u Božjoj milosti.«

»Postajemo bogati milošću po molitvi. Trebamo čuvati milost u našim srcima, nastojati je povećavati i branit je.«

»Živimo po Božjoj snazi. Bez Božje pomoći, ništa ne možemo učiniti.«

»Sačuvati finoću za ljubav kao i za čistoću.«

»Bože, sačuvaj svoju milost u mom srcu. Živi u meni da Tvoja milost bude moja. Pomozi mi, da mognem svaki dan donositi nove cvjetove i plodove.«

»Uvijek opraštajmo, opraštajmo svima.«

»Bog ne voli lijene osobe. Ne voli polovičnu plemenitost.«

»Raj se zaslužuje svagdanjim naporom.«

»Mi moramo nestajati da se mogne opaziti Božja prisutnost.«

»Neka naše riječi, naše želje i naše misli budu želje, riječi i misli Kristove, da ljudi u nama vide Krista.«

»Zajedništvo: tražimo Krista, da se sjedinimo s njime. Znajmo ga naći i u bolesnicima, nevoljnicima i svima, koji od nas očekuju riječ utjehe.«

»Manje buke vanjske, a više molitve.«

»Zašto se ne uspijeva činiti dobro? Zato što se malo moli.«

»I u trpljenju recimo: BOGU HVALA!«

»Mladost: vrijeme teško za probleme, koje mladost postavlja, ali i vrijeme u kojemu su mogućnosti djelovanja, hrabrosti, heroizma ogromni. Da nisam bio nemaran katkad u tim mogućnostima?«

»Smrtni grijeh uništava u nama najveći Božji dar, a to je Božji život u nama, nadnaravni život neophodno potreban da dođemo u raj.«

»Da postignem pravi mir u svojoj duši, jedino sredstvo na zemlji jest ispovijed, jer me u ispovijedi čeka Isus sa svojim milosrdnim srcem.«

»Djevojka, pripadnica društva katoličke akcije, nikad ne smije reći: to ne činim, jer nemam volje. Osobe bez karaktera nisu sposobne biti u Katoličkoj akciji.«

»Prijateljstvo je dobro, kada nas zajednički primjer vodi prema gore, kada nas afektivnost i senzibilnost ne uznemiruju.«

»Ako se želi izgraditi novi svijet, treba ukloniti mržnju u Božjem gradu i izgrađivati grad Božji, a to je ljubav.«

»Središte našeg molitvenog života mora biti Oltar, Svetohranište sa živim Isusom, koji je središte ljubavi prema Bogu i prema ljudima. Isus je život naših crkava, središte svjetlosti, sjaja svih dobrih i svetih djela.«

Zvanje

»Problem naše budućnosti. ne može se riješiti u 15. godini, nego se treba usmjeriti sav naš život prema putu, na koji nas Bog zove. Naša sreća na zemlji i naša vječna sreća ovise o načinu koji ćemo slijediti da budemo sretni u našem zvanju.«

»Zvanje je dar Božji. Trebamo upoznati volju Božju. Treba nam se uputiti: 1. Ako Bog hoće, tj. nikad ne forsirati. 2. Kad Bog hoće. 3. Kako Bog hoće.«

Da bismo upoznali svoje zvanje, potrebno je:

— Tražiti pomoć s neba u molitvi!

— Pitati za savjet duhovnog vođu!

— Ispitati samog sebe, upoznavajući svoje sklonosti!

Spremiti se za svoje zvanje:

— Pripremiti se za darivanje života (fizičkog, moralnog ili duhovnog)!

— Žrtvujući se u intelektualnoj izgradnji!

— Upoznati, što je to brak, taj veliki Sakramenat, te ostale moguće putove!

— Izgrađivati i upoznavati svoj karakter, svoj značaj!

Nije pametno bez daljnjega reći u svemu: To je moj karakter. Treba se ispravljati, popravljati. Kako se može pokoravati i slušati onaj, koji je uvijek radio što je on želio i htio?

Kad je netko odlučio slijediti određeni nacrt, izabrao zvanje, treba se toga držati. Ako u borbi za zvanje (da ga ostvari) žrtvuje svoj život, to će biti najljepši dan u našem životu.«

Ljubav prema Bogu i bližnjemu

»Često se mnogi tuže da je daleko Bog, a on je vrlo blizu. Bog je u svakome od naših bližnjih. Isus reče: 'Sve što ste učinili jednome od moje braće, meni ste učinili...' Svaki je kršćanin drugi Krist. Naša braća, naši bližnji jesu neizbrojna vojska drugih Krista. Treba ih sve ljubiti u Bogu i ljubiti Boga u njima. (Ako nas ništa ne stoji, ako nas ništa ne košta u ljubavi, pravo ne ljubimo). Potrebno je, da u našoj ljubavi prema bližnjima bude po koja kap naše tople krvi.«

»U čemu se sastoji ta ljubav prema bližnjima? Treba ih tješiti, duhovno izgrađivati, u svemu ih pomagati. Grijeh je najveće zlo. Pomoći nekome, da se oslobodi od grijeha, to je divno djelo ljubavi. Ipak znati bližnjemu oprostiti! Činiti dobro u svemu. Pružiti materijalnu pomoć siromasima. Bližnjemu je češće veća potreba da ga više cijenimo i ljubimo, nego što mu je potrebna materijalna pomoć.«

»Živjeti ljubeći bližnje, znači darivati bližnje. Kad dadne za drugoga svoj život, sve mu je time dao.«

»Ljubiti Boga svim svojim srcem, znači svoju volju podložiti volji Božjoj, znači posvetiti sve svoje snage

bližnjemu. Najprije misao, razum. Misliti na bližnjega, radeći za njega.«

»Ljubiti Boga svom svojom snagom, znači žrtvovati se tako da prihvatimo svaku vrstu patnje, nego da se grijehom odijelimo od njega.«

»Nije važno ako nas svijet sudi, časti ili prezire. Treba Bogu iskazivati ljubav prije svega drugoga, prije nego bilo koga drugoga, unatoč prezira ili podrugivanja svijeta. Radije trebamo biti spremni umrijeti nego se odijeliti od Boga, poput mučenika.«

»Što više u nama ima milosti Božje, više ljubav u nama napreduje. U Euharistiji, duša dobiva žar ljubavi. Kad dršćemo od hladnoće, šta činimo? Oblačimo toplije odijelo. Na isti način kad osjetimo hladnoću u srcu zbog manjka Božje ljubavi, obogatimo svoju dušu većom Božjom milošću.

Kad unatoč tople odjeće osjetimo hladnoću, šta onda činimo? Primaknemo se k vatri! Na isti način, što više obogatimo svoju dušu Božjom milošću, da naše srce uzljubi Boga. Približimo se Oltaru, Svetohraništu, kleknimo pred Euharistijskog Isusa i recimo mu da ga želimo što savršenije ljubiti.

Naša molitva neće biti uzaludna, jer će naša duša poput svetih duša biti ugrijana ljubavlju.«

»Zašto su sveci ostvarili tako velika djela? Jer ih je vodila velika ljubav. Nek nam bude dosta sjetiti se ustanove 'Piccola Casa della Divina Providenza — Male Kuće Božje Providnosti' blaženog svećenika Cottolengo, te mnogih inicijativa, mnogih pothvata za mladež svetog Ivana Bosco. Ljubav ih je tjerala neodoljivim načinom, jer im je duša živjela od Božje milosti.«

Ljubav je žrtva

»Ne može se ljubiti bez trpljenja, niti se može trpjeti bez ljubavi!«

»Pogledajte majke, koje zaista ljube svoju djecu: Koliko žrtava ne preuzimlju na se! Spremne su na sve, pa i žrtvovati svoj život, da bi njihova djeca napredovala u dobru, u zdravlju, u snazi. Nije li Isus umro na križu za nas, iz ljubavi prema nama? Uz krvavu žrtvu potvrđuje se prava ljubav.«

»Prava žrtva jest u tome, da prihvatimo križ, koji nam Bog šalje, i to s ljubavlju, s radošću, s predanjem. U svim stvarima, koje nam zadaju muke i trpljenja, potrebno je svaki put, o po stotinu puta ponoviti dnevno: Bože, neka bude volja Tvoja! Ljubimo križ i podsjetimo se da nismo sami s križem, nego Isus nas pomaže i u njemu sve možemo, kako reče sv. Pavao.« (1946).

Osobit način ljubavi: apostolat

»Potrebno je, da se profesori spasavaju pomoću profesora, a radnici pomoću radnika. Treba nam spašavati tamo, gdje svećenik ne može biti.«

»Ako si zaposlena u Katoličkoj akciji, ne možeš ostati ništa ne radeći. Treba nositi Isusovo Evanđelje dušama, koje ga ne dolaze tražiti.«

»Apostol je dobar upravitelj svog vremena: on znade stići u pravo vrijeme, pronalaziti prigode za apostolat. Nisu potrebni dugi nagovori, duge propovijedi. Ne brini se da dočekaš rezultate, znaj čekati. Žuri se sijući, a žetvu možeš prepustiti drugima. Bog čini da sjeme proklija i da raste. Božja milost ima svoje skrivene putove. Možda nakon više godina doći će do rezultata, do dobre žetve.

Nije mudro kratko oduševljenje i onda se zaustaviti. Naprotiv, treba ustrajati!«

»Potreban je duh poniznosti. Bog obraća duše. Podržavane snagom Božjom. Vi ste baklje, vi ste svjetiljke, koje ljubavlju svijetle u ovom svijetu, koji je daleko od Boga i slijep zbog mržnje.«

»Gdje se može apostolski djelovati? Za to postoji jedan jedini odgovor: Svuda!

Posvuda ima duša, koje treba spašavati, savjetovati, izgrađivati. tamo će svatko raditi, kamo ga je Bog pozvao da živi. Glavno pravilo u tome glasi: 'u društvu, među dušama, koje nam Bog pošalje: u Školi, u vlastitoj kući, i drugdje'.

Danas je velika potreba upozoravati, koriti, ispravljati ideje, ne samo kod odraslih, nego i kod djece, a to zbog nepristojnosti, prostota, surovosti, grubosti, koje izlaze iz njihovih usta, a uperene su protiv Boga, protiv svećenika, protiv Crkve. Znajte braniti svoju vjeru pod svaku cijenu. Budite pravi apostoli, borci za duše u vašem društvu.«

»S križa, Isus je viknuo svojim apostolima: 'Žedan sam. Žeđam za dušama'. Isus u naše vrijeme taj povik upravlja nama, koji želimo biti njegovi apostoli.

Žeđam za tvojom dušom, želim da budeš sva za mene, potpuno.

Žeđam za dušom djevojke, koja radi s tobom, u poduzeću, na bilo kojem radnom mjestu i koja me vrijeđa prljavim razgovorima i svojim nemoralnim životom, svojim sablažnjivim vladanjem, svojim zavođenjem. Reci lijepu riječ, poučnu riječ, pouči, a ostalo ću ja nadopuniti.

Žeđam za tvojom obitelji, u kojoj, možda, ne vladam ja još nad svima, u kojoj tvoj otac ili tvoja majka vrijeđaju me, pogrđuju me, grdno i prostački psuju...

Dakle, moramo prije svega moliti za duše naših bližnjih, a zatim djelovati svojim dobrim primjerom i

svojim riječima. Ne bojmo se odgovoriti zlim jezicima, koji pogrđuju i nepravedno napadaju našu vjeru, vrijeđajući Papu, biskupe, svećenike. Osobito, ako želimo da naš apostolat bude plodan, sjedinimo s molitvom i djelovanjem svoju žrtvu.

Za naše spasenje, Isus se žrtvovao na križu, potpuno se predao za nas. Budimo plemenite. Kad Isus pokuca na naše srce, tražeći žrtve, uvijek otvorimo srce i poslušajmo Isusa s radošću. 'Služite Bogu radosna srca', opominje nas Sveto pismo. Što podupire i potiče oduševljenje? Međusobno razumijevanje i međusobna ljubav. Ljubimo se međusobno. Bolje se upoznajmo, udružujmo se. To će nas stajati ponekad žrtve, ali znadete dobro, da ono, što ništa ne košta, ne vrijedi ništa. Dakle, budite vjerne.« (20. listopada 1946.)

»Da budemo pravi apostoli, nasljedujmo apostole, saberimo se koji časak i ispitajmo se, šta ima u nama, da nas priječi da budemo onakve, kakve Isus želi, da budemo poput apostola.

Možda ne molimo dosta za duše naših bližnjih. Možda se obaziremo na ljudski obzir, možda se stidimo drugih oko sebe, pa ne činimo dobro?

Možda nas zarobljuje ravnodušnost, lijenost da prihvatimo Božja nadahnuća od naših starijih, da prihvatimo inicijative?

Možda ti manjka duh žrtve?« (21. listopada 1946.)

»Da budemo apostoli, potrebno je da u sebi vidimo Isusa Krista na djelu. A za to potrebno je imati Krista u nama, tj. živjeti u stanju Božje milosti.

Apostolat znaži nastojati stalno davati dušama Božanski život, tj. pomoći im, da se domognu Božje milosti i da žive u Božjoj milosti stalno. No, vi dobro razumijete, tko je mrtav ne može davati život drugim dušama, jer sam ne živi Božanskim životom, da bi ga mogao drugima darivati. Zbog toga, prvi bezuvjetni uvjet za onoga, koga

je pozvao Bog da bude apostol, jest da živi u stanju milosti, da živi životom Božjim. Apostol, koji živi u stanju grijeha, smrtnoga grijeha, ne može ljubiti bližnje, ne može željeti i širiti slavu Božju. Dok oni, koji žive u stanju milosti, osjećaju dužnost i potrebnu osvajati duše drugih za život Božji, da bi imale istu radost. Radost se prenosi na druge. Što više takav osvoji duša za Boga, sam se osjeća sretnijim.

Eto što znači biti apostol! Živjeti u stanju milosti, živjeti Božanskim životom kako bi mogao taj život prenositi na druge duše.« (28. listopada 1946.)

»Apostol je poslan, pa dolazi da govori o Bogu i da s oduševljenjem govori o Bogu, da zastupa stvar Božju. Što treba donositi bližnjima. Božanske darove! Kako? Da budemo Božji rezervoari Božanskog života.

Šta će se dogoditi, kad se mlijeko prolije po vreći ugljena? Mlijeko će se pokvariti i postati crno. Tako isto, ako se kod apostola pokažu ljudske nesavršenosti, velike nesavršenosti (samoljublje, sebičnost, duh kritike, oholost, nečistoća, nemoralan život), sve više će bivati manje milosti Božje za sebe i za druge.

Evo drugog uvjeta da se bude dobar apostol: Ne samo biti u stanju milosti, nego stalno težiti na vlastitom usavršavanju, biti bogatiji milošću i svetošću, kako bi mogao davati onima, koji nemaju toga Božanskog blaga. Kako, na koji način? Napunjajući se neprestano na izvoru, koji je sam Bog.

Što je apostol bliži Bogu, moći će više i uspješnije raditi za dobro drugih duša. Osim toga, sjedinjenje s Bogom plod je sabranosti, duha molitve, koja treba biti kod svakog apostola.

Ovdje, kao i uvijek, uzor je naš Gospodin Isus Krist.

Ne zaboravimo, da se uspješan apostolat postiže prije svega na koljenima. Zašto su mnogi apostoli bez uspjeha? Zašto ne postižu skoro nikakva dobra? Jer

dosta ne mole, ne slušaju Božja nadahnuća u sabranosti... Saberimo se često da bismo mogli čuti glas Božji. Tako će naša duša postati bogata milošću, pa će moći i druge obogatiti.« (1. studenog 1946.)

»Raditi za Boga i Krista znači ljubiti Kristovom ljubavlju. Znači raditi na apostolatu oduševljeno, sa žarom, plemenitošću u povezanosti s Bogom. Isus ne pomaže lijenčine. Isus ne voli napolice.

Isus voli čvrstoću i iskrenost karaktera. Pozvani smo da budemo apostoli, da radimo zdušno, da radimo što Isus želi, tj. da se sami posvećujemo i da posvećujemo duše oko sebe.

Da budemo karakterni, trebamo biti čvrsti u odlukama, a ne neodlučni. Držati se Isusovih riječi: Što jest, jest, a što nije, nije, tj. DA, DA, a kad ne NE, NE!

Treba se ugledati u Isusa. On ostaje nepokolebiv stalno. Poruka, koju donosi, dolazi s neba i On je prenosi točno onako, kakva dolazi.

Njegove pouke pobijaju suprotna mišljenja. On govori: 'Blago siromasima, blago milosrdnima, blago progonjenima...' Ne zaboravimo na poniznost...« (9. prosinca 1946.)

»Isus traži od svojih apostola srce spremno, odlučno, čvrstu volju, jaku volju, spremnost na žrtvu, spremnost na odricanje!

Molite od Isusa dar, da žeđate za dušama, da vam dadne milost da shvatite kako je apostolat plemenit, kako je plemenito biti s Isusom i raditi da Božje Kraljevstvo mogne pobjeđivati nad sotonskim kraljevstvom.

Naš apostolat u proporciji je, u razmjernu je prema našem naporu i nastojanju za vlastito savršenstvo.« (Prigodom sabranosti godine 1946.)

»Moramo biti jake i otporne duše pred opasnostima i zamkama, zasjedama, koje nam svijet nudi, da nas zavede! Znati reći NE kolegici, pa i zaručniku, kad nas

žele odvući na opasne putove. Vjerujte, taj NE, što ga spremno i odlučno izgovorite, makar na prvi mah izgledao kao uvreda za osobu, koju volite, potaknut će tu osobu da u njoj poraste poštovanje prema vama!

Liječnik može liječiti svoje bolesnike, makar sam ne bio u dobrom zdravlju. Ali da se učini dobro dušama, da ozdrave, treba sam apostol biti u dobrom zdravlju, jer u ovom slučaju daje nešto od samog sebe. Kako ćemo svoju dušu održati u dobrom zdravlju, duševnom zdravlju? Nutarnjim životom, tj. životom sjedinjenim s Isusom Kristom: 'Tko ostaje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo ploda', rekao je Isus.

Ako nam manjka nutarnji život, život u povezanosti s Kristom, činit ćemo čisto vanjska djela i ništa više.« (Godine 1948.)

Čitajući Ivankine spise, opaža se jasno, da je ona stalno imala na umu riječi Evanđelja: »Ja sam trs, a vi ste loze. Tko stanuje u meni i ja u njemu, taj donosi mnogo ploda, jer bez mene ne možete ništa učiniti« (Iv 15,5). Životnost loza ovisi o povezanosti s trsom, a trs je Isus Krist. Da bismo opskrbili naš Božanski život u našim dušama, Ivanka je tražila duhovnu izgradnju u duši svakog kršćanina, kao što će istaknuti papa Ivan Pavao II. u svojoj enciklici vjernicima laicima: »Nema sumnje da duhovna izgradnja ima biti privilegirano mjesto u životu svakoga, jer je svaki pozvan da neprestano raste u intimnosti, u prijateljstvu s Isusom Kristom, u suglasnosti s voljom Očevom, u požrtvovnosti prema svojoj braći, bližnjima, u ljubavi i pravdi. Sabor veli: »Ovaj intimni život jedinstva s Kristom u Crkvi hrani se duhovnom hranom, koja je zajednička za sve vjernike, a posebno u aktivnom sudjelovanju u svetom Bogoslužju. Vjernici laici trebaju tu hranu upotrebljavati tako da ispunjavajući savršeno dužnosti u običnom životu,

trebaju uvijek ostati povezani s Kristom i njihov će život napredovati u tom sjedinjenju ispunjavajući sav rad prema volji Božjoj« (Christifideles laici, n. 60).

Dijelovi izneseni iz novih enciklika pape Ivana Pavla II. (Familiaris consortio, Mulieris Dignitatem, Redemptoris Missio, Christifideles laici) dobro ilustriraju život i misao Ivanke: izvaci iz njezinih spisa, koje smo čitali, jesu plodovi njezina duhovnog života, intenzivnog života, života Duha Svetoga u njoj, koji život osvjetljuje i nju i sve oko nje. Njezine riječi za nas su i danas riječi svjetla!

ZAKLJUČAK

Budući smo započeli ovu knjigu, upoznavajući obitelj Ivanke Beretta, zaključimo je s nekoliko sadašnjih novosti iz te obitelji.

Išao sam u Bergam s namjerom, da se susretnemo s njezinom braćom i sa sestrom, i našao sam ih da svi troje žive zajedno u obiteljskoj kući:

— Svećenik Albert, kapucin i misionar, koji je izgradio bolnicu u brazilskom gradu Grajau tijekom svog dugog rada od 33 godine. Doživio je paralizu i vratio se kao bolesnik u svoju obitelj. Svoju kalvariju prikazuje Bogu ne gubeći vedrinu i dobro raspoloženje, svaki dan prikazuje Sv. Misu u kući, a nedjeljom u bergamskoj župnoj crkvi.

— Svećenik Josip, prvi svećenik iz obitelji Beretta, djelovao je najprije u župi, a ima već četrdeset godina zaposlen je u bergamskoj biskupiji, na Ordinarijatu, brinući se za sve zgrade koje služe za bogoštovlje.

— Zita je magistra farmacije. Nije udata. Brine se za svog brata, svećenika Alberta, paraliziranog, s mnogo ljubavi.

— Njezina druga sestra, redovnica Virginija, zaposlena je u mjestu Acilia, blizu Rima, kao liječnica u dispanzeru. Ona mi je pokazala dokumente za kanonizaciju Ivanke i nekoliko fotografija, od kojih je jedna na naslovnoj strani ove knjige.

— Brat Ferdinand, oženjen je 1948. i ima petero djece, i sva su njegova djeca sklopila kršćanski brak. Umro je 1988.

—Brat Franjo ne bijaše oženjen, a umro je 1978.

U Milanu sam našao inžinjera Petra, muža Ivankina. Mlad duhom, raspoložen, unatoč svojih 79 godina. Pokazao sam mu tekst ove knjige. Od godine 1980. u mirovini je, čuvajući uspomene Ivankine.

Ing. Molla pratio me je u mjesta, u kojima je živio s Ivnakom, a ta su mjesta nedaleko od Milana:

— Bili smo u mjestu Mesero, tridesetak kilometara zapadno od Milana, gdje se rodio ing. Molla, gdje je Ivanka bila zaposlena kao liječnica u dispanzeru od godine 1950. do svoje smrti, a tamo je i sahranjena u grobljanskoj kapelici.

— Bili smo nakon toga u mjestu Ponte Nuovo, gdje je Ivanka živjela nakon udaje u novoj kući ing. Molla, svog dobrog muža. Brinula se za djecu predškolsku i školsku i za njihove majke. Pedeset metara od kuće nalazi se stara crkva, posvećena Gospi od dobrog savjeta, gdje su krštena Ivankina djeca i gdje bijaše izložen lijes s Ivankinim mrtvim tijelom zbog pogrebne Mise. Ivanka nije doživjela novu crkvu, mnogo veću, a posvećena je svetom Josipu Radniku.

— U mjestu Magenta, četrdeset kilometara od mjesta Mesero, Ivanka je rođena i krštena u lijepoj bazilici sv. Martina turonskoga. U svojoj dvadesetoj godini u tom je mjestu živjela i pohađala medicinski fakultet u Milanu, a zatim u Paviji, usavršavajući se u medicinskoj struci, posebno u pedijatriji. Nakon svršenih studija, odatle je išla u svoj dispanzer na biciklu, motoru ili u autu. U župi bijaše zauzeta u Katoličkoj akciji i u Karitativnom društvu svetog Vinka Paulskoga. Duhovni vođa bijaše joj odlični župnik, mons. Luigi Crespi.

Nakon Ivankine smrti, djeca su napredovala tjelesno i duhovno u roditeljskoj kući u Ponte Nuovo, a Ivankin muž nastavio sa svojim radom u istom poduzeću kao i prije. Očeva majka i Ivankina sestra Zita vodile su brigu

za Ivankinu djecu: Ivančicu Emanuelu, Lauru, koje su se školovale u Ponte Nuovo i u Magenta, osim Petra Ljudevita, koji je u Milanu bio gimnazijalac. Na sveučilištu je postigao doktorat iz ekonomske i trgovačke struke. Danas je zaposlen u financijskoj struci, oženjen je i ima kćerku kojoj je ime Ortensia Carlotta, rođena 1989.

Nažalost, Mariolina je umrla u šestoj godini života nakon kratke bolesti godine 1964. i odselila k majci u nebo.

Laura je postigla doktorat iz političke ekonomije i zaposlena je gdje i njezin brat Petar Ljudevit. Ivančica Emanuela (Boženka) završila je medicinski fakultet i postigla doktorat iz medicine u Paviji kao i njezina pokojna majka. Obje žive s ocem u Milanu.

Njihov život je kao što bijaše i život njihove majke. Žele ostati u sjeni. Ne isticati se. Ni pokazivati se tamo, gdje im nije mjesto. Našle su u obiteljskom životu i u vjeri radost, napredujući primjer što su ga primile u obiteljskoj kući.

Ing. Molla govori, kako je Ivanka neobično voljela svoju djecu. Sve do žrtvovanja vlastitog života. Zdušno se brinula i za tuđu djecu kao liječnica.

Članovi obitelji Beretta, koje sam susreo, svi potvrđuju da Ivanka bijaše divna žena i majka. Vesela, ne previše razgovorljiva, ali više aktivna. Sretna da živi, radovala se životu (voljela je prirodu, šport, kazalište, slikanje, putovanje). Bijaše u pravom smislu pobožna i spremna na svaku uslugu i pomoć drugima...

Bijaše majka do kraja! Do zadnjeg daha, do žrtve vlastitog života. Pisala je: »Ako nema žrtve, ako nas ništa ne košta, tu nema prave ljubavi. U našoj ljubavi potrebna je koja kap tople krvi.«

Zatim opet: »Pogledajte majke, koje zaista ljube svoju djecu! Koliko žrtava podnesu!«

Ivanka je trpjela kod poroda svakog svog djeteta. Žrtvovala je život kod poroda Ivančice Emanuelle (Boženke), samo da njeno dijete ostane na životu. Željela je do kraja ispuniti svoju »majčinsku dužnost«. Sve do žrtve vlastitog žiovta.

Od ranog djetinjstva doživljavala je autentično kršćanstvo u svojoj obitelji, od svojih roditelja. Sa svim svojim žarom srca svoga činila je dobro dušama u apostolatu. Odgovorila je na poziv Božji i izabrala studij medicine, struku pedijatrije, zatim kršćanski brak i majčinstvo kao evanđeosko poslanstvo. Bijaše jaka žena iz Biblije...

U društvu, koje veliča sebično uživanje, koje bježi od svakog napora i odgovornosti, koje je odano površnosti u odnosima prema drugima, koje cijeni važnost prividne veličine i dobra za uživanje, površnost, koje lakomisleno, svjesno ubija živote, ubija začetu djecu, koje prezire bolesnike, hendikepirane i stare osobe, Ivanka cijeni prave životne vrijednosti, drži se autentičnog Evanđelja, drži se puta, koji vodi k pravoj sreći. Držala se gesla: Treba se žrtvovati iz ljubavi i uživat će se sreću na zemlji i na nebu!

Ivankin smiješak, Ivankin primjer, njezini savjeti ohrabruju nas da slijedimo Ivanku u svemu do vrhunca ljubavi prema životu. Ona pokazuje put prave duhovnosti za vjernike laike, posebno za bračne drugove, tj. u svemu tražiti volju Božju, uživati prave radosti života i Bogu zahvaljivati na svemu, držeći se bezgraničnog pouzdanja u Božju Providnost, držeći se pravila, da treba posvećivati obiteljski život svakog časa u životu.

To je škola, za koju nam Ivanka otvara vrata. Svima.

DODATAK

1. U povijesti svetosti, majke obitelji, koje ne bijahu mučenice, nisu brojne. Sve ove, koje ćemo navesti, nakon godina provedenih u braku, postadoše udovice, zatim redovnice.

— Sveta Matilda (895—986), kraljica Njemačke, majka s petero djece, a njezin muž car Oton Veliki umire, a ona izgrađuje mnoge samostane.

— Sveta Elizabeta Ugarska (1207—1231), žena Ljudevita IV. Turingijskoga, majka je s troje djece, udovica, izgrađuje bolnicu, u kojoj pomaže bolesnike.

— Sveta Brigita Švedska (1303—1373), majka s osmero djece, od kojih je sveta Katarina Švedska, osniva redovničku zajednicu Sv. Spasa.

— Sveta Franjica Rimska (1384—1440), majka s troje djece, utemeljiteljica redovnica.

— Sveta Rita Kascijska (1381—1447), majka s dvoje djece, udovica, redovnica.

— Sveta Margareta, rođena u Ugarskoj 1046., žena kralja Malkorna II. (ekoskoga), majka s osmero djece, udovica, posvećuje se siromasima. Umire 16. studenog 1093.

— Sveta marija Margareta Dufrost de Lajemmerais (1701—1771), udovica, utemeljiteljica milosrdnih sestara, kanonizirana 9. prosinca 1990.

— Blažena Viktoria Rasoamanativo (1848—1894), udovica.

— Blažena Marija Viktorija Fornari (1562—1617), udovica.

– Blažena Marija od Utjelovljenja – Barbara Kvrillot (1566–1618), udovica, karmelićanka.

– Blažena Margareta Lotaringijska (1463–1521), udovica, klarisa.

– Blažena Margareta Sabaudijska (1382–1464) udovica, dominikanka.

– Blažena Marija Cabeza, udovica iza smrti sv. Izidora (12. stoljeće).

– Blažena Marija Mancini (1400–1431), udovica, dominikanka.

– Blažena Mukelina Pisauro (1300–1356), udovica, franjevačka trećoredica.

– Blažena Paula Gambara (1463–1515), udovica, franjevačka trećoredica.

Nemamo dosta podataka o sljedećima:

– Sveta Ita (umrla 652), majka svete Begge i svete Gertrude, opatinja u mjestu Nivelles.

– Blažena Ivanka Marija Maille, trećoredica franjevačkog reda, umrla u Ruronu 1414.

– Blažena Ivanka Aza, majka sv. Dominika, umrla 1203.

– Što se tiče svete Kunegunde (978–1033), žene svetog Henrika Bavarskog, nije imala djece.

Jedina majka obitelji, koja ne bijaše udovica, jest blažena Ana Marija Taigi (1769–1837), majka sa sedmero djece u Rimu, vratarica, mističarka, savjetnica mnogih kardinala i drugih duhovnih osoba. Proglašena je blaženom 1920.

2. Ima još žena, majki obitelji, kojih se slučaj još proučava za njihovu kanonizaciju:

– Časna službenica Božja Elizabeta Canori Mora (1774–1825) u Rimu, trećoretkinja. Dekret o herojskim krepostima napisan 1928.

– Eurosia Fabris (1866–1932) u Paviji, nazvana

»Mama Rosa«, majka trojice franjevaca, udovica. Relator kauze imenovan 1984.

– Terezija Di Janni (1872–1950) u Gaeta. Dekret i pripreme za kanonizaciju iz godine 1982.

– Marija Azelie Guerin, majka sv. Terezije od Djeteta Isusa, umrla u Alençonu 1977. Dekret o spisima iz 1964.

– Carmen se Sojo Anguera (1856–1890), Barcelona, karmelska trećoredica. Dekret o spisima iz 1976.

SADRŽAJ

U tijeku je postupak za proglašenje blaženom Ivanke Beretta-Molla, liječnice, supruge i majke obitelji.

Ona je majka obitelji do kraja, do te točke da žrtvuje svoj život za svoje majčinstvo želeći spasiti četvrto dijete koje je nosila pod svojim srcem. »Nema veće ljubavi nego položiti svoj život za one koje se ljubi«.

Njezino svjedočenje »moći će poslužiti da osvijetli heroizam tolikih kršćanskih majki« (Pavao VI.) u njihovim svakodnevnim žrtvama u službi života.

